

sirenos

09 29 - 10 14

**VILNIAUS TARPTAUTINIS
TEATRO FESTIVALIS**

2016

RUGSĖJIS

	09 29 KETVIRTADIENIS	09 30 PENKTADINIS	10 01 ŠEŠTADIENIS	10 02 SEKMADIENIS
10:00 VAL.	10:00 – 15:00 VAL. 6-OJI TARPTAUTINĖ JAUNŪJŲ TEATRO KRITIKŲ KONFERENCIJA „re(FRESH)“ Teatras „Meno fortas“	10:00 – 15:00 VAL. 6-OJI TARPTAUTINĖ JAUNŪJŲ TEATRO KRITIKŲ KONFERENCIJA „re(FRESH)“ Teatras „Meno fortas“	10:00 – 15:00 VAL. 6-OJI TARPTAUTINĖ JAUNŪJŲ TEATRO KRITIKŲ KONFERENCIJA „re(FRESH)“ Teatras „Meno fortas“	
11:00 VAL.				11:00 – 18:00 VAL. MEILE, DON'T STOP („Trupė 459“), Menų spaustuvė, Studija II
14:00 VAL.			14:00 VAL. BADO MEISTRAS (rež. E. Nekrošius), Teatras „Meno fortas“	
16:00 VAL.			16:00 VAL. APVALYTIEJI (rež. O. Koršunovas), Menų spaustuvė, Juodoji salė	
18:30 VAL.		18:30 VAL. LEDAS (rež. A. Jankevičius), Lietuvos rusų dramos teatras	18:30 VAL. OIDIPO MITAS (rež. G. Varnas), Lietuvos Nacionalinis dramos teatras, Didžioji salė	18:30 VAL. MIŠKINIS (rež. V. Siliis), Lietuvos nacionalinis dramos teatras, Didžioji salė
19:00 VAL.	19:00 VAL. ŠAUKTINIAI (rež. P. Pinigis), Menų spaustuvė, Juodoji salė	19:00 VAL. EGLĖ ŽALČIŲ KARALIENĖ (rež. O. Koršunovas), Vilniaus Raudonojo kryžiaus ligoninė		SIRENŲ KLUBAS 19:00 VAL. ŠEIMOS SUSITIKIMAS – MARTHALERIO TEATRAS „GRAND HOTEL“ VIEŠBUTYJE „Skalvijos kino“ centras
20:30 VAL.	20:30 VAL. KODAS: HAMLET (rež. O. Lapina), Lietuvos rusų dramos teatras			
22:30 VAL.	22:30 VAL. KODAS: HAMLET (rež. O. Lapina), Lietuvos rusų dramos teatras			
23:00 VAL.			23:00 VAL. VAIKYSTĖ (rež. K. Vilkas), Vilniaus teatras „Lėlė“	

SPALIS

	10 06 KETVIRTADIENIS	10 07 PENKTADINIS
15:00 VAL.		
17:00 VAL.		
18:00 VAL.		
19:00 VAL.	EUROPOLIS: 19:00 VAL. GEROS DIENOS! Menų spaustuvė, Juodoji salė	EUROPOLIS: 19:00 VAL. GEROS DIENOS! Menų spaustuvė, Juodoji salė
19:30 VAL.		EUROPOLIS: 19:00 VAL. ŠVARUS MIESTAS, Lietuvos nacionalinis dramos teatras, Mažoji salė
21:00 VAL.		

10 08 ŠEŠTADIENIS	10 09 SEKMADIENIS	10 10 PIRMADIENIS	10 11 ANTRADIENIS	10 12 TREČIADIENIS	10 13 KETVIRATINIIS	10 14 PENKTADIENIS
	EUROPOLIS: 15:00 VAL. NUTEKINIMO PAMOKOS Lietuvos nacionalinis dramos teatras, Studija					
EUROPOLIS: 17:00 VAL. NUTEKINIMO PAMOKOS Lietuvos nacionalinis dramos teatras, Studija	EUROPOLIS: 17:00 VAL. NUTEKINIMO PAMOKOS Lietuvos nacionalinis dramos teatras, Studija					
		18:00 VAL. VARŠUVOS KABARETAS (rež. K. Warlikowski), Lietuvos nacionalinis dramos teatras, Didžioji scena	18:00 VAL. VARŠUVOS KABARETAS (rež. K. Warlikowski), Lietuvos nacionalinis dramos teatras, Didžioji scena		18:00 VAL. GINKLUOTOS MERGINOS, VILNIAUS ATGAVIMAS (rež. A. Liberman, N. Bossem), Švč. Mergelės Marijos Ramintojos bažnyčia	18:00 VAL. GINKLUOTOS MERGINOS, VILNIAUS ATGAVIMAS (rež. A. Liberman, N. Bossem), Švč. Mergelės Marijos Ramintojos bažnyčia
EUROPOLIS: 19:00 VAL. NUTEKINIMO PAMOKOS Lietuvos nacionalinis dramos teatras, Studija	EUROPOLIS: 19:00 VAL. NUTEKINIMO PAMOKOS Lietuvos nacionalinis dramos teatras, Studija			EUROPOLIS: 19:00 VAL. PIRMADIENIS: ATSAUGIAI IŠ DEŠINĖS Lietuvos nacionalinis dramos teatras, Studija	EUROPOLIS: 19:00 VAL. PIRMADIENIS: ATSAUGIAI IŠ DEŠINĖS Lietuvos nacionalinis dramos teatras, Studija	19:00 VAL. KARALIŠKO DYDŽIO Lietuvos nacionalinis dramos teatras, Didžioji salė
EUROPOLIS: 19:00 VAL. ŠVARUS MIESTAS, Lietuvos nacionalinis dramos teatras, Mažoji salė						
	SIRENŲ KLUBAS: 19:30 VAL. Dramaturgijos tekstų ekranizacijos, TEATROTEKA: filmai „Valerija“ ir „Lagaminas“, Baras „Peronas“					
EUROPOLIS: 21:00 VAL. NUTEKINIMO PAMOKOS Lietuvos nacionalinis dramos teatras, Studija	EUROPOLIS: 21:00 VAL. NUTEKINIMO PAMOKOS Lietuvos nacionalinis dramos teatras, Studija				21:00 VAL. GINKLUOTOS MERGINOS, VILNIAUS ATGAVIMAS (rež. A. Liberman, N. Bossem), Švč. Mergelės Marijos Ramintojos bažnyčia	
SIRENŲ KLUBAS: 21:00 VAL. NAUJAS SAPNAS: KRZYSZTOFAS WARLIKOWSKIS, „Skalvijos“ kino centras						

KAMILĖS ŽICKYTĖS NUOTRAUKA

KURIAME ŽINIAS – tokiu šūkiu pasitinkame jau trylik-tąjį Vilniaus tarptautinį teatro festivalį „Sirenos“. Kad ir kas būtume kasdieniniame gyvenime – kasininkai, viešųjų ryšių specialistai, boksinkai, aktorai, kareiviai, valytojai ar kas kitas – visi mes esame žinių kūrėjai.

Dažnai žiūrovas linkęs eiti į teatrą tam, kad pabėgtų nuo kasdienybės, nusikeltų į gretimą, su jį ar ją supančia aplinka nieko bendro neturinčią pasaulį. Tačiau festivalio „Sirenos“ žiūrovui tradiciškai to padaryti nepavyks. Kiekvienas, apsilankęs šių metų programos spektakliuose, bus įstumtas į nesibaigiantį žinių srautą. Kodėl? Ogi todėl, kad pažvelgtume į save, nes mes kuriame tai, kas vyksta čia ir dabar, kas skaudina, gąsdina, kelia nerimą ir juoką.

Vienas garsiausių šiandieninio Europos teatro vardų, lenkų režisierius Krzysztofą Warlikowskis pakvies į keturias valandas šėlstantį kabaretą. Jo „Varšuvos kabaretas“ – tai istorija, prasidedanti nuo Veimaro Vokietijos, besidriekianti per rugsėjo 11-osios Niujorką iki mūsų šiandieninės Europos. Režisieriui prireikė įsigilinti į dvi kardinaliai skirtingas istorines epochas, kad galėtų kuo geriau pažinti kiekvieną iš mūsų. K. Warlikowskis nuolatos provokuoja aktyvų dialogą su publika, tad ir „Varšuvos kabarete“ žiūrovams nepavyks vien tik pasyviai stebėti viską iš šalies – juk kalbama apie juos pačius.

Šveicarų teatro režisierius Christophas Marthaleris savo spektaklių neįsivaizduoja be muzikos. Ne išimtis ir Vilniuje pristatomas jo kūrinys „Karališko dydžio“. Spektaklis sukomponuotas iš įvairialabių dialogų, it polifoninė partitūra. Režisierius akcentuoja filosofinį, turbūt nė vienam iš mūsų nesvetimą motyvą – ar gyvenimas iš tiesų yra toks, kokį jį įsivaizduojame esant? Visi norime „karališko dydžio“ gyvenimo, dažnai manome, kad būtent tokį ir gyvename, o iš tiesų – tūnome riešuto kevale.

Pastarusius porą metų pažinti Vilnių kvietė trupės „Rimini Protokoll“ kūrėjai, pristatę interaktyvių pasivaikščiøjimų ciklą „Remote Vilnius“. Šiemet į Vilniaus ritmą įsilieti kvies Izraelio menininkai Adili Liberman ir Nadavas Bossemas. Jų maršrute – netipinis pasivaikščiėjimas, įkvėptas istorinės Vilniaus praeities ir jo nūdienos kontekstų. Specialiai Lietuvai adaptuoto spektaklio, kurio tarptautinė premjera įvyks „Sirenose“, kūrėjai kels klausimą, ką mes iš tiesų žinome apie savo praeitį, o kas viso labo tėra fiktyvus naratyvai? Izraelio armijos uniformomis apsirengusios ginkluotos merginos spektaklio dalyvius įtrauks į negirdėtų istorijų, legendų, istorinių faktų sukurį apie vieną iš Vilniaus šventovių.

Noriu pasidžiaugti, kad šiemet festivalis „Sirenos“ tapo specialios „Europolio“ programos, rengiamos bendradarbiaujant su Goethe's institutu ir Miuncheno „Münchner Kammerspiele“ teatru, dalimi. Čia menininkai iš įvairių Europos šalių dokumentuoja senojo pasaulio virsmą naujuoju. Lietuvai programoje atstovaus nuo Sanchajaus iki Niujorko žiūrovams pristatyta Rugilės Barzdžiukaitės, Linos Lapelytės ir Vaivos Grainytės opera „Geros dienos!“, kurioje pro ironijos ir poezijos prizmę, su gera humoro doze žvelgiama į kapitalistinio pasaulio grimasas.

Graikų menininkai Anestis Azas ir Prodromos Tsiniokis spektaklyje „Švarus miestas“ kels klausimą, ką šiandien iš tiesų reiškia žodis „švarus“? Tai – dokumentinė istorija, pasakojama penkių moterų imigrančių, dirbančių valytojomis ir tikrąja to žodžio prasme valančių šalį – jos miestus, aikštes, gatves, prabangiausias kvartalus. Paradoksalu, kad nuo jų, valančiųjų, nori apsivalyti būtent tie, kurių gerove ir švara yra rūpinamasi. Ar pabėgėlių krizės akivaizdoje europiečiai „neišvalys“ gyventojų, tapusių jau neatskiriama visuomenės

struktūros grandimi, nors dažnai jie yra laikomi nepageidaujamais, svetimais, antrarūšiais?

Simuliacinius kompiuterinius žaidimus kurianti teatro menininkų grupė iš Vokietijos „machina eX“ nuspėjo Europos ateitį. Jie tik supainiojo valstybes, Europos Sąjungos apokalipsę išpranašavę prasidedant ne Didžiojoje Britanijoje, o Vokietijoje, ir skyrė šiek tiek daugiau laiko – tai, kas vyksta čia ir dabar, vokiečių spektaklyje nusikėlė į 2021-uosius. Teatrinėje tikrovės simuliacijoje regime Vokietiją, kurioje nebėta vieningos Europos idėja ir, vis daugėjant skeptikų, šalis raginama išstoti iš Europos Sąjungos. Galutinis sprendimas atiduodamas į tautos rankas (vėlgį – kur tai girdėta?). Tik čia viskas ne taip paprasta ir aišku kaip „Brexit“ atveju: nutekimami itin slapti dokumentai, paliksiantys ryškų randą Europos ateityje. Pavišinti jų turinį ar ne – spręš referendumo dalyviais trumpam tapusi publika.

Portugalų režisierės Claudios Dias spektaklis „Pirmadienis: atsargiai iš dešinės“ taps dar vienu smūgiu tryliktojų „Sirenų“ publikai. Ir smūgis čia – ne kalbinė metafora, nes veiksmas vyksta tikrame bokso ringe. Kaip šiandien kalbėtis su kitais? Kaip suartėti? Ar mes tai sugebame tik bokso ringe, smūgiuodami iš pasalų? Bandymai atsakyti į visus šiuos klausimus – „Sirenų“ scenoje-kovos lauke.

Lietuviškų spektaklių vitrinoje „Sirenų“ užsienio svečiams tradiciškai pristatysime geriausiai įvertintus mūsų kūrėjų darbus. Tai ne tik naujausi garsiausių režisierių Eimunto Nekrošiaus, Oskaro Koršunovo, Gintaro Varno, Agniaus Jankevičiaus pastatymai, bendras latvių režisieriaus Valterio Sīlio ir Kauno Nacionalinio dramos teatro darbas „Miškinis“, bet ir drąsūs jaunų kūrėjų eksperimentai – Pauliaus Pinigio Klaipėdos jaunimo teatre sukurtas šiandienos realijas atspindintis spektaklis „Šauktiniai“, lėlių ir objektų teatro „Trupės 459“ instaliacija vienam žiūrovui „Meile, don't stop“, režisierės Olgos Lapinos ir Lietuvos rusų dramos teatro kolektyvo teatrinis žaidimas „Kodas: HAMLET“. Šiemet „Sirenose“ numatomos ir dvi premjeros: O. Koršunovo kuriamas, Elfriede'os Jelinek pjesės „Prašytojai“ įkvėptas pasirodymas „Eglė žalčių karalienė“ ir jauno, šiemet studijas baigusio teatro menininko, O. Koršunovo mokinio Karolio Vilko režisūrinis debiutas „Vaikystė“.

Nebe pirmus metus „Sirenų“ teatro programą papildys filmai: bendradarbiaujant su „Skalvijos“ kino centru ir Vilniaus dokumentinių filmų festivaliu, bus parodyti filmai apie du tarptautinės programos spektaklių režisierius K. Warlikowskį ir Ch. Marthalerį. Kartu su Lenkijos institutu Vilniuje bus surengtos dramaturgijos tekstų ekranizacijų peržiūros, vyksiančios Lenkų kino festivalio metu.

Jau šeštąjį kartą festivalį „Sirenos“ lydi ir tarptautinė jaunųjų teatro kritikų konferencija, kasmet pasirenkanti vis kitą, bet ne mažiau aktualų požiūrį į šiandieninį teatrą aspektą. Šiųmetinėje konferencijoje, užkoduotoje pavadinimu „(re)FRESH“, po dalyvių padidinamuoju stiklu atsidurs jaunieji teatro kūrėjai, jų žinios, santykis su vyresniąja karta, tradicija, istorija.

Tad kviečiu vilniečius bei miesto svečius kuo aktyviau įsilieti į tryliktojų teatro festivalį „Sirenos“, stebėti spektaklius, dalyvauti susitikimuose bei diskusijose su kūrėjais. Kurkime žinias drauge!

IKI SUSITIKIMO!

FESTIVALIO MENO VADOVĖ

AUDRA ŽUKAITYTĖ

LIETUVIŠKŲ SPEKTAKLIŲ VITRINA

ŠAUKTINIAI

REŽISIERIUS Paulius Pinigis
KOMPOZITORIUS Edgaras Žaltauskas
SCENOGRAFĖ Renata Valčik
ŠVIESŲ DAILININKAS Julius Kuršys

VAIDINA

VEDĖJAI Donatas Stakėnas, Laima Akstinaitė / Neringa Krunglevičiūtė
ŠAUKTINIAI Laimonas Dirškus, Donatas Želvys, Artūras Lepiochinas, Ieva Pakštytė
NTB ORGANIZACIJOS NARIAI Asta Zacharovaitė, Elena Ozarinskaitė, Evelina Lozdovskaja, Gytis Šimelionis, Margarita Intaitė, Simonas Lunevičius, Vaiva Kvedaravičiūtė
VYR. LEITENANTAS Pranas Megelinskas / Paulius Pinigis
DECIBELOMETRO MERGAITĖ Justina Burakaitė
ŽURNALISTĖ Laima Akstinaitė / Neringa Krunglevičiūtė

PRODIUSERIS Klaipėdos jaunimo teatras

TRUKMĖ 1 val. 40 min.

PREMJERA 2015 m. vasario mėn. 6 d.

RUGSĖJO 29 D. 19:00 VAL.
MENŲ SPAUSTUVĖ, JUODOJI SALĖ

Kas apgins tavo laisvę? Kas garantuos šviesią ateitį? Kas užtikrins tavo saugumą? Ką tau reiškia įstatymas? O ką įsakymas? Kokie yra tavo įstatymai? Kur yra tavo priešas? Kokiū būdu tu prieš jį kovosi? Ar kovosi? O kas kovos, jei ne tu?

Dabartinė geopolitinė situacija verčia kiekvieną iš mūsų atsakyti į šiuos ir panašius klausimus. Klaipėdos jaunimo teatras ir organizacija „Naujasis tautos balsas“ kviečia šių atsakymų ieškoti kartu spektaklyje „Šaukstiniai“. Kūrėjai supranta, kad vienintelės tiesos čia nėra ir negali būti – karas niekada nebus suvokiamas vienareikšmiškai. Tačiau „Šaukstiniai“ siekia kalbėti atvirai ir iškelia savas karo sampratas. Kartu žiūrovams suteikiama unikali galimybė rinktis, kurią iš pozicijų palaikyti: abejingumą ar ryžtą, baimę ar pasitikėjimą, drąsą ar bukumą.

Kūrinio bendraautoris, organizacijos „Naujasis tautos balsas“ atstovas Arvydas Kevelinskas teigia, kad spektaklis „Šaukstiniai“ šiandien yra ypač aktualus: „Mūsų visų akys yra nukreiptos nuo tikrosios tiesos. Tiesos, kad esame nuolatiniame pavojuje, tiesos, kad priešas ištiesai kvėpuoja mums į nugarą. Aš nemanau, kad mes saugūs, todėl svarbu informuoti piliečius apie jiems kylančią grėsmę. Bendradarbiavimas su Klaipėdos jaunimo teatru yra puikus būdas tai padaryti.“

Spektaklio „Šaukstiniai“ idėja kilo pasirodžius žiniai, kad Lietuvoje bus grąžinta privalomoji karinė tarnyba. Po šios

naujienos pasipylė karštos diskusijos šia tema, visi ir visur tai aptarinėjo – šeimoje, draugų rate, baruose, kavinėse, socialiniuose tinkluose, spaudoje ir t. t. Pradėjome galvoti, kas yra toji laisvė, pareiga, pilietiškumas, patriotiškumas, moralė, galų gale žmogiškumas. Kas kariauja? Su kuo ir kodėl kariauja? Kodėl tai turiu daryti aš? Ar į smurtą turime atsakyti smurtu? Ar ginklas yra vienintelė priemonė gintis? Kita vertus, jeigu ne aš, tai kas kitas?

Visi šie klausimai nedavė ramybės, o tai, kad į juos neįmanoma atsakyti vienareikšmiškai, paskatino apie šitai kalbėti platesniam žmonių ratui. Visi spektaklyje vaidinantys vyrai ir aš taip pat tuo metu buvome potencialūs šaukstiniai, todėl šis klausimas pasidarė dar aktualesnis.

PAULIUS PINIGIS

PAULIUS PINIGIS

Gimė 1989 m. Panevėžyje. 2008 m. įstojo į aktorinio meistriškumo studijas Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje, bet netrukus studijas nutraukė ir išvyko į Londoną, kur mokėsi kino meno. 2011 m. įstojo į Klaipėdos universiteto Menų fakultetą, aktorinio meistriškumo specialybę (kurso vadovas Valentinas Masalskis). Nuo 2015 m. KU tęsia studijas pagal režisūros magistro programą. Nuo 2012 m. vaidina Klaipėdos jaunimo teatre. Spektaklis „Šaukstiniai“ yra P. Pinigio režisūrinis debiutas.

MILDA BRUKŠTUTĖ, 7 MENO DIENOS

Visgi paaiškėjo, kad švilpukais, saldainiais ar kamufliažine apranga kūrėjams teko pasirūpinti patiems. Kurį laiką tą išsiaiškiniusi džiaugiausi: juk tai vis dėlto reiškia, kad gana intriguojančios idėjos, fantazijos, o ir žaidimo užuomazgų „Šaukstinuose“ esama. Kad tai – laisvas, savo noru pastatytas, KJT uždegęs spektaklis. Ir vis dėlto, kas nuo to pasikeičia? Ar atsiveria platesnis kelias tautos saugumo analizei?

KODAS: HAMLET

TEATRINIS ŽAIDIMAS PAGAL WILLIAMO SHAKESPEARE'Ų TRAGEDIJĄ „HAMLETAS“

REŽISIERĖ Olga Lapina
KOMPOZITORĖ Rita Mačiliūnaitė-Dočkuvienė
DAILININKĖ Renata Valčik
VAIZDO PROJEKCIJŲ AUTORIS Jonas Tertelis
CHOREOGRAFĖ Agnietė Lisičkinaite
REŽISIERIAUS ASISTENTAS Andrej Ščiuckij

VAIDINA

..... Telman Ragimov
..... Aleksandras Špilevoj
..... Valentinas Novopolskis
..... Maksim Tuchvatulin
..... Juliana Volodko
..... Aleksandra Metalnikova
..... Jevgenija Gladij
..... Vera Stasenia
..... Jelena Orlova
..... Artūras Aleksejevas
..... Jekaterina Makarova
..... Viačeslavas Mickevičius
..... Edita Gončarova

PRODIUSERIS Lietuvos rusų dramos teatras

PREMJERA 2016 m. gegužės mėn. 13 d.

TRUKMĖ 1 val.

RUGSĖJO 29 D. 20:30 VAL., 22:30 VAL.
LIETUVOS RUSŲ DRAMOS TEATRAS

Ir danguje, Horacijau, ir žemėj
Daugiau dalykų paslėpta yra,
Negu sapnuoja jūsų išmintis.

W. Shakespeare, „Hamletas“

„Kodas: HAMLET“ – tai pagal Williamo Shakespeare'o tragediją „Hamletas“ sukurtas teatrinis žaidimas, sujungiantis aplinkos teatro ir „escape the room“ žaidimo principus. Žaidimas vyksta skirtinguose slaptuose Lietuvos rusų dramos teatro užkaboriuose ir yra skirtas nuotykių, ekstremalių išgyvenimų ir mistinių potyrių išsiilgusiai publikai.

Jeigu esate fiziškai ir psichiškai pasirengęs, ištvermingas „escape the room“ žaidimų ir netradicinių teatro meno formų gerbėjas – žaidimas „Kodas: HAMLET“ skirtas kaip tik jums! Būsime aprenkti specialiais apsauginiais drabužiais, kurie apsaugos jus nuo drėgmės, purvo ir dulkių, bet netrukdydys pasinerti į ypatingą kelionę po slapčiausias teatro vietas ir „Hamleto“ šmėklų pasaulio atmosferą. Grupę nuotykių ištroškusių ekstremalų, kurie neišsigąs teatro iššūkio, lydės ir saugos patyrę vedliai, bet patys taip pat turite nežiopsoti! Įžengę pro slaptas teatro duris susidursite su kliūtimis, privalėsite įminti mįsles, ieškoti paslėptų raktų, išvengti spąstų, ir, galiausiai, ištrūkti iš pražūtingo hamletiškojo pasaulio per 60 minučių.

Publikai nematytas teatro užkulisių pasaulis taps W. Shakespeare'o pavaizduota niūria Danijos Karalyste, kurioje pasirodė gąsdinanti ir intriguojanti mirusio karaliaus, Hamleto tėvo, šmėkla. O gal tai paties protą beprarandančio Hamleto pasąmonės labirintai, kuriuose keistai susipynę skirtingų rūmų gyventojų įvaizdžiai su visomis savo ydomis ir klastomis?

Ar pavyks sėkmingai pabėgti, priklauso tik nuo jūsų drąsos, loginio mąstymo ir kūrybinės fantazijos. Šis žaidimas yra unikalus potyris, skirtas mažai žaidėjų grupei. Pasiryžkite kelionei po pavojingą hamletiškąjį pasaulį ir grįžkite iš jos laimėtojais!

Man patiko istorija apie XVII a. jūreivius, pasakojanti, kaip ilgai plaukiant jūra ir kilus įtampai, kapitonas pasiūlė laive suvaizdinti „Hamletą“. Uždara-

me laive vidury jūros jūreiviai stato Shakespeare'ą! Vaidina Ofeliją, Gertrūdą, skaito monologus. Tačiau jie neįtaria atsakomybės, nepaisė tradicijos. Ir kodėl gi ne? Kodėl nepažaidus? Taip ir mes, kurdami „Kodas: HAMLET“, nesiekėme pastatyti „tradicinio“ spektaklio ar tiesiog pateikti žiūrovams dar vieną kūrinių interpretaciją. Mes žaidėme, o dabar kviečiame žaisti žiūrovą. Be to, „iššivadavimo žaidimo“ žanras, apleisti ir mistiniais istorijomis apipinti Rusų dramos teatro užkaboriai, niūri Danijos princo karalystė – visi šie elementai puikiai vienas su kitu sulipo. <...>

Šiaurės Amerikos indėnų tradicijoje yra tokia chejokos (lkt. Heyókñia) figūra – tai šamanas juokdarys, kuris linksmina, kai liūdna, o kai pasidaro labai linksma, primena, kad taip nebus visą laiką. Jis atsako už balansą tarp šviesos ir tamsos. Man tai kažkuo labai panašu į patį Hamletą.

OLGA LAPINA

OLGA LAPINA

Gimė 1988 m. Klaipėdoje. 2011 m. baigė režisūrą Rusijos teatro meno akademijoje (GITIS, kurso vadovas prof. O. Kudriašovas). 2014 m. Meksikos nacionaliniame autonominiame universitete (CUTUNAM, kurso vadovas prof. J. Alschitzas) įgijo teatro pedagogikos magistro laipsnį.

Nuo 2010 m. O. Lapina režisuoja įvairiuose Lietuvos teatruose. Du iš jos sukurtų spektaklių – „Stebuklingoji kreidelė“ (2012) ir „Brangusis atrakcionų parko dėdė“ (2013) – buvo įvertinti aukščiausiu Lietuvos teatro apdovanojimu – Aukšiniu scenos kryžiumi. Nuo 2011 m. O. Lapina dėsto vaidybą ir režisūrą Klaipėdos universitete bei Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje. Ji sukūrė spektaklių, vedė meistriskumo kursus Italijoje, Brazilijoje, Prancūzijoje, Vokietijoje, Estijoje, Rusijoje ir kt. šalyse.

Šiuo metu O. Lapina stato spektaklius, užsiima pedagogine veikla, rašo daktaro disertaciją Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje. Jos meninio tyrimo sritis yra grupės ir individo dialektika, improvizacijos strategijos vaidyboje ir režisūroje, ir žaidybinės (ludistinės) teatro struktūros.

VAIDAS JAUNIŠKIS, MENŲ FAKTŪRA

Olga Lapina, šiandien esanti viena pagrindinių lietuviškos scenos naujintojų (ne tiek sumanymų masteliu ir garsiais šūksniais, kiek kukliais, bet atkakliais bandymais ir skvarbiu požiūriu į sudedamąsias šio mechanizmo dalis. <...> Olga Lapina su komanda – dailininkė Renata Valčik, kompozitore Rita Mačiliūnaite-Dočkuviene, šviesų dailininku Eugenijumi Sabaliausku ir vaizdo projekcijų autoriumi Jonu Terteliu – kuria gotikinį teatrą, savotišką sceninį *steampunką*, todėl jame dera ir komedija, ir erotika, pastišas, ir net abejotini Antrojo pasaulinio karo aidai (Fortinbraso evoliucija?).

GINTARĖ ČIULDAITĖ, LIETUVOS ŽINIOS

Vaidyba čia netradicinė, aktoriai ne pasakoja žinomą siužetą, o po teatrą šmirinėja kaip ir žiūrovai, rengdami teatrinės instaliacijas. Dalyvių grupę lydintis aktorius padeda arba priešingai – klaidina užduoties sprendimą, jei lankytojai ypač gerai perpranta pateiktas nuorodas.

SIGITA IVAIŠKAITĖ, 7 MENO DIENOS

Šis žaidimas gražus tuo, kad iki kaulų smegenų pažįstama istorija iš esmės įvyksta ne su ar tarp dalyvaujančiųjų, bet šalia jų, kuriančių savo pasakojimą paraleliniame Elsinore. Jie čia yra svečiai, sekantys ženklus, pažįstantys kitus veikėjus, tačiau jų tikslas nėra įsibrauti ir pakeisti istorijos tėkmę, o greičiau keliauti per ją, siekiant išgyventi.

LEDAS

SPEKTAKLIS-PREZENTACIJA PAGAL VLADIMIRO SOROKINO ROMANĄ

REŽISIERIUS Agnius Jankevičius
DAILININKĖ Laura Luišaitytė
VAIZDO PROJEKCIJŲ AUTORIS Jonas Tertelis

VAIDINA

..... Valentinas Krulikovskis
..... Valentinas Novopolskis
..... Juliana Volodko
..... Viačeslavas Mickevičius
..... Jevgenija Gladij
..... Viačeslav Lukjanov
..... Jelena Orlova
..... Kornelija Krasilnikovaitė

PRODIUSERIS Lietuvos rusų dramos
teatras

TRUKMĖ 2 val. 50 min. (2 dalys)
PREMJERA 2015 m. gruodžio mėn. 12 d.

RUGSĖJO 30 D. 18:30 VAL.
LIETUVOS RUSŲ DRAMOS TEATRAS, DIDŽIOJI SALĖ

Kone madingiausias modernių laikų Rusijos rašytojas prozininkas Vladimiras Sorokinas (gimė 1955 m.) išgarsėjo 2006 m., pasirodžius jo apysakai „Opričniko diena“ (2006), kuri sulaukė milžiniško populiarumo.

„Ledas“ yra pirmoji romanų trilogijos („Ledas“, 2002; „Bro kelias“, 2004; „23000“, 2005) dalis. Joje pasakojama apie „Šviesos broliją“, kuri kilo iš ateivių užkoduoto stebuklingo ledo luito, nukritusio į Žemę Tunguskos meteorito pavidalu. Paaikškėja, kad, įvykus šiam susidūrimui, po Žemę pasklinda dvidešimt trys tūkstančiai išrinktųjų „antžmogių“, pasižyminčių ypatingomis sielos galiomis. Visi kiti Žemės gyventojai tēra „mašinos iš mėsos“. Literatūros tyrinėtojai autoriaus kūryboje randa sąsajų su J. K. Rowling romanais apie Harį Poterį, bet V. Sorokino „fantastika“ yra labiau socialinė, kupina ironijos, satyriška.

Spektaklis „Ledas“ yra literatūrinio teatro žanro vaidinimas, visų pirma skirtas suaugusiam, išprususiam, moderniąja užsienio literatūra besidominčiam publikai.

Aš savo spektaklį įvardijau „spektakliu-prezentacija“, nes ketinu V. Sorokino romane „Ledas“ užslėptus kodus ir idėjas pateikti žiūrovams kuo patraukčiau, beveik kaip prekę. Spektakliui naudoju tik tą romano teksto dalį, kuri yra skirta personažui, vardu Varia Samsikova. Šis

personažas atskleidžia svarbiausias V. Sorokino romano idėjas, praeina visą atsivertimo ir praregėjimo kelią. Neketinu kaip režisierius piršti žiūrovams vienokią ar kitokią romano siužeto traktuotę, stengsiuosi drauge su jais visa, kas pasakojama, priimti „už gryną pinigą“.

AGNIUS JANKEVIČIUS

AGNIUS JANKEVIČIUS

Gimė 1979 m. Skapiškyje. 1998–1999 m. lankė Jaunojo filosofo mokyklą prie Vilniaus pedagoginio universiteto, 2005 m. baigė teatro režisūros magistro studijas Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje (kurso vadovas Jonas Vaitkus). Nuo 2010 m. dėsto vaidybą ir režisūrą LMTA. Sukūrė vaidmenų teatre ir kine. 2012 m. kartu su bendraminčiais įkūrė plataus meninio profilio sindikatą „Bad Rabbits“ – jauną ir alternatyvų teatro meno kolektyvą, ieškančią Lietuvoje neekspluatuojamų arba mažai ekspluatuojamų teatro ir vaizduojamojo meno terpių, kuriose galėtų realizuoti savo eksperimentinius darbus. Su savo spektakliais yra daug gastroliaavęs po Slovėniją, Rusiją, Ukrainą, Skandinavijos ir kitas šalis. 2014 m. jam įteiktas Boriso Dauguviečio auskaras už „naujų sceninės raiškos formų paieškas“.

MILDA BRUKŠTUTĖ, 7 MENO DIENOS

Vizualiosios spektaklio pusės nefunktionalumas nėra lengvabūdiška klaida, veikiausiai toks ir buvo režisieriaus sumanymas. Agnius Jankevičius, kaip pats minėjo, kūrė spektaklį-prezentaciją. Jis siekė savąjį „Ledą“ ir pačią Varvarą Samsikovą paversti žiūrovams bandoma įsiūlyti prekę; matyt, todėl <...> vaizdai naudojami ne kaip spektaklio „Ledas“ dalis, o tik kaip žavus jo įpakavimas, bevertis, bet būtinas popierėlis. Tam ir reikalingas klausimų sukėlęs šviečiantis užrašas „Varvara Samsikova“ – kad pagrindinė herojė, kurios taip ir nepažinome, taptų preke.

EGLĖ ŽALČIŲ KARALIENĖ

ĮKVĖPTA ELFRIEDE'S JELINEK
PJESĖS „PRAŠYTOJAI“

PREMJERA

REŽISIERIUS Oskaras Koršunovas
DAILININKAI *random heroes*
KOMPOZITORIUS Gintaras Sodeika
REŽISIERIAUS ASISTENTAS Antanas Obcarskas

VEIKIA

..... Gediminas Rimeika
..... Greta Petrovskytė
..... Ugnė Šiaučiūnaitė
..... Žygimantė Elena Jakštaitė
..... Kamilė Petruškevičiūtė
..... Eimantas Pakalka
..... Augustė Pociūtė
..... Inga Šepetkaitė
..... Kęstutis Cicėnas
..... Gailė Butvilaitė
..... Lukas Malinauskas
..... Oskar Vygonovski
..... Viktorija Žukauskaitė
..... Ignas Gužauskas
..... Martynas Ališauskas
..... Paulina Taujanskaitė
..... Artiom Rybakov
..... Karolis Vilkas
..... Jonas Braškys
..... Taura Kvetinskaitė

PRODIUSERIAI OKT/Vilniaus miesto teatras,
Lietuvos nacionalinis
dramos teatras

 RUGSĖJO 30 D. 19:00 VAL.
VILNIAUS RAUDONOJO
KRYŽIAUS LIGONINĖ

2013-ųjų sausį septyniasdešimt prieglobsčio prašytojų užėmė vieną iš Austrijos sostinės Vienos bažnyčių. Tik tam, kad atkreiptų visuomenės ir valdžios dėmesį į jų padėtį. Toks protestas buvo nukreiptas prieš nežmoniškas sąlygas šalia Vienos įkurtoje pabėgėlių stovykloje. Prašytojai reikalavo geresnių vertėjų, leidimo dirbti, galimybės jų vaikams lankyti mokyklą ir galiausiai sustabdyti savotišką tradiciją kone kasdien keisti vidaus taisykles stovykloje. Daugumai jų deportavimas atgal į gimtąją šalį reiškė viena – mirtį. Deja, daugelis jų iš Austrijos namo buvo deportuoti jau kitą vasarą.

Šis įvykis tapo atspirties tašku, paskatinusiu austrų rašytoją, Nobelio premijos laureatę Elfriede'ą Jelinek 2013-ųjų vasarą parašyti pjesę „Prašytojai“. 2016 m. birželį įvyko pjesės skaitymas ir tai tapo kūrybinio proceso, virtusio spektakliu-akcija, pradžia. Kūrybinei komandai repetuojant, nuo E. Jelinek teksto buvo nutolta ir priartėta prie Eglės žalčių karalienės mito, apipinant jį refleksijomis apie pabėgėlių priėmimą ir Lietuvos visuomenės požiūrį į tai.

Man labai keista matyti tą isteriją Lietuvoje – šalyje, kurioje nėra pabėgėlių ir greičiausiai nebus, nes niekas net nesiruošia čia bėgti. Yra vos keli pabėgėliai, dėl kurių žmonės kelia tokią isteriją, o kai kurios politinės partijos mėgina sau susikurti kapitalą. Tai yra baisiai ciniška. Toks empatijos nebuvimas visų pirma yra Europos istorijos nesuvokimas – juk Europa taip susijusi su Artimaisiais Rytai. Tai ta pati gili tamsybė, kadaise netrukdydusi ar netgi ska-

tinusi vykdyti holokaustą Lietuvoje. Netgi iššaudžius visus žydus nestokojama antisemitizmo, o rasizmas vyrauja absoliučiai be jokio pagrindo. Toks nesuvokimas būdingas visai rytų Europai, o Lietuvai – ypač, nepaisant to, kad kone trečdalis lietuvių yra socialiniai emigrantai. Kaip galima piktintis kitais socialiniais emigrantais, juolab ištiktais karo? Kaip galima nesuprasti, kad pati Vakarų civilizacija provokuoja šį karą, tokiais kiekiais mėtydama bombas?

Visada kuriu apie tai, kas vienaip ar kitaip susiję su mano patirtimi, o ši tema mane tiesiog traumavo. Pamenau tą nelaimę, po kurios spaudoje buvo publikuojamos į krantą išplukdyto vaiko kūnelio nuotraukos. Tuo metu Osle stačiau „Mūsų klasė“. Tokie įvykiai visada yra labai arti. Net jei įvykę kažkada seniai, potencialiai jie gali pasikartoti. O po to įvykio naujienų portalų komentarų skiltyse neaptikau jokios lietuvių empatijos pabėgėliams, ir tai mane asmeniškai sukrėtė.

Lietuvoje kuriamos nepagrįstos vidinės baimės. Iš tiesų nieko nereikia bijoti, tik savęs. O savęs reikėtų bijoti, ypač kai aplink toks tamsumas ir korupcija. Manau, šis pasirodymas Lietuvoje bus kur kas aktualesnis, nes jis kalba apie žmonių neįtikėtiną nenorą apskritai kažką suvokti. Nenorą suprasti, kad pasaulyje esi su kitais, galbūt svetimais, bet juk tai ir yra sugyvenimo klausimas. Čia atsiveria nepaaiškinamas psichologinis klodas – vien tamsumu to nepaaiškinsi.

OSKARAS KORŠUNOVAS

FRANZ KAFKA

BADO MEISTRAS

REŽISIERIUS Eimuntas Nekrošius
SCENOGRAFAS Marius Nekrošius
KOSTIUMŲ DAILININKĖ Nadežda Gultiajeva

VAIDINA:

..... Viktorija Kuodytė
..... Vaidas Vilius
..... Vygandas Vadeiša
..... Genadij Virkovskij

REŽISIERIAUS ASISTENTAS Tauras Čižas
GARSO REŽISIERIUS Arvydas Dūkšta
ŠVIESŲ DAILININKAS Audrius Jankauskas
PRODIUSERIS Teatras „Meno fortas“

TRUKMĖ 1 val. 30 min.
PREMJERA 2015 m. lapkričio 14 d.

 SPEKTAKLIO PASTATYMĄ PARĖMĖ LIETUVOS KULTŪROS TARYBA

 SPALIO 1 D. 14:00 VAL. TEATRAS „MENO FORTAS“

„Bado meistras“ – vienas paskutiniųjų Franzo Kafkos apsakymų, apibendrinantis visą jo kūrybą, etines ir estetines nuostatas, požiūrį į gyvenimą. Tai pasakojimas apie Menininką, gebantį badauti neįtikėtinais ilgai ir sutraukiantį minias susižavėjusių žiūrovų. Deja, laikai ir publikos pomėgiai keičiasi, ir nepralenkiamas Bado meistras, nors ir pasiekęs savo meno viršūnę, miršta vienišas, visų pamirštas cirko užkulisiuose. Kaip ir visi žymiausio XX a. austrų rašytojo kūriniai, „Bado meistras“ yra labai asmenišką, subjektyvų pasakojimas, atskleidžiantis paties menininko paslaptišką pasąmonės gelmes.

Naujausias Eimunto Nekrošiaus spektaklis – režisieriaus ir aktorių improvizacijų F. Kafkos apsakymo tema rezultatas. Režisierius itin reiklus savo darbui – kaip ir pats F. Kafka, jis sugeba nepraleisti nė vienos prasmingos minties, frazės, žodžio, įtaigiai, atvirai teatrinėmis priemonėmis panardina aktorius į pačią istorijos esmę ir leidžia žiūrovui net ne suprasti, o visa siela pajusti, ką savo šlovės valandomis išgyvena kūrėjas, kaip jis kovoja už savo idėją su jo nesuprantančiais žiūrovais ir jo kūryba manipuliuojančiu impresarijumi. Kaip ir apsakyme, E. Nekrošiaus spektaklyje nestinga autoironijos, subtilaus ir intelektualaus humoro.

Kai knygyne ar bibliotekoje akimis klaidžioji po knygų nugarėles, pavadinimus, autorius, visada norom nenorom stabteli ties Franzo Kafkos knygomis. Tai kaip refleksas – būtinai norisi jo knygas bent paimiti į rankas, palaikyti, pavartyti. Ta nežinomybė taip ir traukia, neleidžia ramiai praeiti pro šalį. Manau, taip yra daugeliui. Kažkodėl šitaip neatsitinka apžiūrinėjant daugelio kitų puikių rašytojų knygas – Fiodoro Dostojevskio ar Charleso Dickenso. Traukia pati F. Kafkos asmenybė. Jis įvedė tam tikrą atskaitos tašką: „Rašo kaip Kafka, kafkiška situacija, nuotaika...“ – tai jau tapo bendrinėmis sąvokomis ir literatūroje, ir kine, ir dailėje. Man asmeniškai F. Kafkos kūryba – tai įstabus kūrybos, paslapties, intelekto ir... nuojautos derinys. Kaip įėjus į didelį nepažįstamą kambarį norisi – pradžioje nedrąsiai – viską apžiūrėti, paliesti.

Taip ir literatūroje. Iš pradžių jo pasaulis atrodo svetimas, bet tuoj pat F. Kafka primeta savo matymą, įtraukia su dideliu įtaigumu. Ir tai yra taip savita, kad visos meno rūšys gali tik pavydėti tokio išskirtinumo. Tokių dalykų neišmoksi, tai įgimta ir tai yra F. Kafka.

EIMUNTAS NEKROŠIUS

EIMUNTAS NEKROŠIUS

Gimė 1952 m. lapkričio 21 d. Pažobrio kaime (Raseinių r.). 1978 m. baigė teatro režisūros studijas A. Lunačarskio teatro meno institute Maskvoje (Andrejaus Gončiarovo kursas). 1978–1979 m. dirbo režisieriumi Kauno dramos teatre, 1979–1991 m. – Lietuvos valstybiniame jaunimo teatre. 1993–1997 m. buvo pirmojo nepriklausomoje Lietuvoje Tarptautinio teatro festivalio LIFE režisierius. 1998 m. Vilniuje įsteigė teatrą-studiją „Meno fortas“, yra jos meno vadovas.

2002 m. E. Nekrošius Florencijos teatre pastatė savo pirmąją operą – G. Verdi „Makbetą“, o jo „Vyšnių sodas“, kurio premjera Maskvoje įvyko 2003 m., rusų teatro kritikų buvo įvertintas kaip ryškiausias pastarojo dešimtmečio A. Čechovo pastatymas. 2009 m. E. Nekrošiaus režisuotas F. Dostojevskio „Idiotas“ buvo apdovanotas Auksiniu scenos kryžiumi kaip geriausias metų spektaklis. 2010-aisiais Milano „La Scala“ teatre įvyko E. Nekrošiaus pastatytos Ch. Gounod operos „Faustas“ premjera.

E. Nekrošiaus kūrybinių pasiekimų sąrašas – begalė apdovanojimų, įteiktų Lietuvoje, Italijoje, Lenkijoje, Rusijoje, ir kt. šalyse. 1994 m. gauta Baltijos Asamblėjos meno premija, tais pačiais metais – Europos teatro premija „Už naujasias teatro realybes“. 1997 m. E. Nekrošius apdovanotas Lietuvos nacionaline kultūros ir meno premija, 1998 m. – Gedimino ordino Komandoro kryžiumi. 2001 m. jam paskirta K. Stanislavskio tarptautinio visuomeninio labdaros fondo premija už žymų indėlį į pasaulio teatro meno raidą, o 2008-aisiais – ordino „Už nuopelnus Lietuvai“ Didysis kryžius.

ANDREJ PRONIN, SANKT-PETERBURGSKIE VEDOMOSTI

„Bado meistre“ Eimuntas Nekrošius ironizuoja pats save ir savo indėlį į teatro meną taip nutrūktgalviškai, kaip tą gali daryti tik didieji menininkai. Jis apgauna lūkesčius žiūrovų, atėjusių sulyginti Kafkos tekstą su sceniniu analogu. Ryžtingai atmesdamas savo niūrų simbolizmą, paverčia jį klounada, kurioje „metaforos“ tampa klounų „gegais“, o jų pasirodymų struktūra primena aikštės balaganą. Jis atmeta gražbylystę, nusipurto gerbėjų ir tyrinėtojų užkrautus jam įpareigojimus. Jis liudija teatrą kaip gyvą ir nuoširdžią kūrybą, kuriai nesvetimas chuliganiškumas.

ANNA KISLOVA, PETERBURGSKY TEATRALNY ZHURNAL

Virtuoziška, bebaimė Viktorija Kuodytė nepadarė nė vieno netikro judesio. Jos kūnas „be sentimentų“, jis – darbo instrumentas, kurį purto kaip kriaušę, jis susmunka kaip skudurėlis, įsitempia kaip styga. Tai – darbinio arklio kūnas, balerinos ir gimnastės kūnas, kūnas-dvasia. Badavimas Nekrošiaus spektaklyje iš neigiamo proceso tampa savotišku himnu tvėrimui, kūrybai, giedamu blyškiomis mirštančio herojaus lūpomis.

SARAH KANE

APVALYTIEJI

REŽISIERIUS, SCENOGRAFAS Oskaras Koršunovas

KOSTIUMŲ DAILININKĖ Lauryna Liepaitė

KOMPOZITORIUS Antanas Jasenka

CHOREOGRAFĖ Vesta Grabškaitė

VAIDINA

GREIS Greta Petrovskytė

GREMAS Kęstutis Cicėnas

TINKERIS Darius Meškauskas,
Gediminas Rimeika

ROBINAS Martynas Ališauskas

KARLAS Laurynas Jurgelis

RODAS Karolis Vilkas

MOTERYS Paulina Taujanskaitė, Gailė Butvilaitė

BALSAI Oskar Vygonovski, Lukas
Malinauskas

CHORAS Ugnė Šiaučiūnaitė, Kamilė
Petruškevičiūtė, Taura Kvietinskaitė,
Augustė Pociūtė, Jonas Braškys,
Inga Šepetkaitė

PRODIUSERIS OKT/Vilniaus miesto teatras

KOPRODIUSERIS Lietuvos muzikos ir teatro akademija

TRUKMĖ 1 val. 30 min.

PREMJERA 2016 m. sausio mėn. 25 d.

SPALIO 1 D. 16:00 VAL.
MENŲ SPAUSTUVĖ, JUODOJI SALĖ

„Būti įsimylėjus – tai lyg būti Aušvice“, – tokia Roland'o Barthes'o mintis paskatino skandalingiausių britų dramaturgę Sarah'ą Kane parašyti bene atviriausią savo dramą „Apvalytieji“. Po spektaklio premjeros autorę užsipuolė kone visa britų žiniasklaida, piktindamasi, kam ji rašo tokias žiaurias pjeses. Dramaturgė nesutriko: „Aš nerašau žiaurių pjesių – aš tiesiog stengiuosi būti maksimaliai nuoširdi.“

1995 m. po kūrinio debiuto S. Kane per vieną naktį iš niekam nežinomos pradedančios dramaturgės tapo skandalingai garsi. Kritikai tiesiog užliejo laikraščius straipsniais. Netgi bulvarinė spauda, iki tol nerodžiusi ypatingo susidomėjimo teatru, savo pirmuosius puslapius paskyrė S. Kane pjesės verdiktui, apie ją rašė garsiausių laikraščių teatro kritikai.

Pačią S. Kane itin glumino ši audra žiniasklaidoje. Jos nuomone, žurnalistai be reikalo sutelkė dėmesį ne į pačią problemą, o į jos refleksiją mene. „Mane šokiruoja tai, kad žmonės labiau trikdė smurto parodymas teatre nei pats smurtas. Kalbos apie mano pjesę spaudoje užima daugiau vietos negu kalbos apie realų penkiolikmetės išprievartavimą. Viskas, ką jie pasakė yra melas, išskyrus tai, kad aš parašiau pjesę“, – po pirmųjų reakcijų teigė S. Kane.

Nebe pirmą kartą grįžtu prie Sarah'os Kane. Jos tekstai turi tos pačios prigimties trauką, kaip nelaimė ar nusikaltimas. Jie baisūs ir kartu švarūs. Juose tarsi nėra atsitiktinumų žaismės ar buitškumo – čia kiekvienas žodis virsta neišvengiamybe. Taip Sarah'os Kane tekstai priartėja prie antikinės tragedijos branduolio ir pareikalauja iš teatro to, kas jau nebeįmanoma, kaip ir „Apvalytieji“ reikalauja iš meilės.“

OSKARAS KORŠUNOVAS

OSKARAS KORŠUNOVAS

Gimė 1969 m. Vilniuje. 1993 m. baigė Lietuvos muzikos akademiją (kurso vadovas Jonas Vaitkus), įgijo teatro režisieriaus bakalauro ir magistro diplomus. Dar būdamas studentas pristatė trilogiją „Ten būti čia“, „Senė“, „Labas Sonia Nauji metai“ pagal XX a. rusų avangardistų Daniilo Charmsio ir Aleksandro Vvedenskio kūrybą. Jau tuo metu jaunas režisierius išsiskyrė neįprasta teatine kalba. Apie jo spektaklius imta kalbėti kaip apie atskirą organizmą, teatrą teatre. 1998 m. kartu su bendraminčiais O. Koršunovas įkūrė nepriklausomą Oskaro Koršunovo teatrą (OKT).

Chrestomatiniu tapo režisieriaus credo statyti klasiką kaip šiuolaikinę dramaturgiją, įžvelgiant tai, kas aktualu šiandien, o šiuolaikinę dramaturgiją – kaip klasiką, artikuliuojant tai, kas universalu, nesensta. Taip gimė Marko Shakespeare'o „Vasarvidžio nakties sapnas“, Mariuso von Mayenburgo „Ugnies veidas“, Michailo Bulgakovo „Meistras ir Margarita“ ir kt. 2008 m., statydamas W. Shakespeare'o „Hamletą“, režisierius pasuko nauja – laboratorinių ieškojimų – kryptimi. Buvo sukurti Maksimo Gorkio „Dugne“, taip pat – „Miranda“ pagal W. Shakespeare'ą, „Paskutinė Krepo juosta“ – pagal Samuelį Beckettą.

O. Koršunovas už savo kūrybą yra gausiai apdovanotas: 2006 m. jam įteiktas Europos apdovanojimas „Už naująsias teatro realybes“, 2009-aisiais – Prancūzijos meno ir literatūros kavalieriaus ordinas, dar po metų – Vsevoldo Mejerholdo vardo apdovanojimas. Ne vienas jo spektaklis Lietuvoje apdovanotas Auksiniu scenos kryžiumi, 2002 m. jam įteikta Lietuvos nacionalinė kultūros ir meno premija. O. Koršunovas dėsto LMTA, šiais metais išleido pirmąjį savo aktorių kursą.

TOMA STASIUKAITYTĖ, *BERNARDINAI.LT*

Neikite į spektaklį, vedami skambių antraščių apie spektaklį ar pjesės autorę. Čia jos biografijos nebus. Neikite ir vedami šakališko instinkto pažiūrėti žiaurumo. At-eikite atsigręžti į save, atekite nustėrti, bet neišsigąskite – juk žmogui įprasta pažinti daiktus skalpeliu.

KRISTINA TAMELYTĖ, *BERNARDINAI.LT*

Spektaklio tikslas – ne papasakoti vientisą istoriją, o iš tamsiausių sielos gelmių išspjauti purvu permirkusių vidujybę ir paklausti apie kiekvieno stebinčiojo vidinį purvą – todėl ir pjesės pavadinimas kalba apie išsivalymą. Arba veikiau apie radikalų susitepinimą tam, kad taptumei švarus.

AKVILĖ ŠIMĖNIENĖ, *BERNARDINAI.LT*

Naujausias O. Koršunovo pastatymas „Apvalytieji“ pagal S. Kane to paties pavadinimo pjesę stebina ne tiek žiaurumu ar brutalumu, apie ką buvo rašoma išankstinėse spektaklio peržiūrų įspresijose, bet keliamų klausimų drąsa ir gilumu. Žiūrovas verčiamas perstruktūruoti tai, kas daugelį šimtmečių fundamentaliai buvo suvokiama kaip europinės tapatybės pagrindas. <...> Režisieriaus pasirinkimas statyti [šią] pjesę veda naujais keliais: jau metas klausyti nepatogiai, taip, kad nubėgtų šiurpas per nugarą, kad visi sutriktų ir nežinotų atsakymo. Net patys išmintingiausi. Iš dalies tai ir didelės vidinės brandos reikalavimas publikai, ir galbūt homofobiškos visuomenės gydymo būdas, ir XXI a. groteskiškos progreso iliuzijos dekonstravimas.

SOFOKLIS, AISCHILAS, EURIPIDAS

OIDIPO MITAS

INSCENIZACIJOS AUTORIUS Gintaras Varnas
IR REŽISIERIUS
SCENOGRAFAS Gintaras Makarevičius
KOSTIUMŲ DAILININKĖ Aleksandra Jacovskytė
KOMPOZITORĖ Onutė Narbutaitė
VAIZDO PROJEKCIJŲ AUTORIUS.. Rimas Sakalauskas
ŠVIESŲ DAILININKAS Vilius Vilutis

VAIDINA

OIDIPAS Valentinas Novopolskis
KREONTAS Arūnas Sakalauskas
JOKASTĖ Nelė Savičenko
TEIRESIJAS Vytautas Anužis
CHORO VADOVAS Povilas Budrys
ETEOKLIS Paulius Markevičius
POLINEIKAS Mantas Zemleckas
ANTIGONĖ Jovita Jankelaitytė
ISMENĖ Dovilė Kundrotaitė
MENOIKĖJAS / HAIMONAS Arnas Ašmonas
EURIDIKĖ Vesta Grabšlaitė
PASIUNTINYS IŠ KORINTO Rimantas Bagdzevičius
PIEMUO Saulius Balandos
PASIUNTINYS TĖBUOSE Šarūnas Zenkevičius
SARGYBINIS Marius Čižauskas
TĖBIEČIAI IR TEATRO DEMONAI.. Arnas Ašmonas, Aurimas Bačinskas, Marius Čižauskas, Balys Ivanauskas, Jovita Jankelaitytė, Adomas Jasiukėnas, Dovilė Kundrotaitė, Gytis Laskovas, Paulius Markevičius, Mantas Zemleckas, Šarūnas Zenkevičius
PRODIUSERIS Lietuvos nacionalinis dramos teatras

TRUKMĖ 3 val. 50 min. (3 dalys)
PREMJERA 2016 m. balandžio mėn. 29 d.

SPALIO 1 D. 18:30 VAL.
LIETUVOS NACIONALINIS DRAMOS
TEATRAS, DIDŽIOJI SALĖ

TĖBŲ TRILOGIJA:

I DALIS Sofoklio „Oidipas karalius“
II DALIS Aischilo „Septynetas prieš Tėbus“ ir Euripido „Foinikietės“
III DALIS Sofoklio „Antigonė“
Taip pat spektaklyje panaudoti Johno von Düffelio dramos „Oidipo miestas“ fragmentai.

Labdakidų šeimos – Tėbų karaliaus Labdako palikuonių – prakeikimas yra vienas svarbiausių antikinių Graikijos mitų, taip pat ir dalis teatro ištakų. „Oidipo mitas“ atskleidžia karaliaus Oidipo, jo besivaržančių sūnų Eteoklio ir Polineiko, dukterų Antigonės ir Ismenės šeimos sagą. Šioje valdovų šeimos istorijoje vaizduojamos jų nesėkmės, ydos, žlugimas, čia smurtas gimdo smurtą, galia kelia pavydą, o baimė maitina baimę.

Pirmojoje spektaklio dalyje pasakojama Oidipo žlugimo istorija (beje, įvykusi per kelias valandas), prasidedanti iš Delfų atsklidusia pranašyste, kad Tėbus apėmęs maras baigsis, kai bus surastas buvusio karaliaus Lajo žudikas, o pasibaigianti Oidipo suvokimu, kas yra žudikas, ir herojaus tragedija.

Antroji dalis – Oidipo sūnų neapykantos ir kovos dėl sosto istorija. Mite tas epizodas žinomas „Septyneto prieš Tėbus“ (t. y. septynių tautų karo prieš Tėbų miestą) pavadinimu. Brolis prieš broį ir savo gimtą miestą atveda svetimšalių kariuomenę. Karas baigiasi brolių dvikova, kurioje abu žūva. Antigonė aprauda brolius ir nusizudžiusią motiną Jokastę.

Trečioji dalis – Oidipo dukros Antigonės istorija. Ji nepaklūsta naujojo Tėbų karaliaus Kreonto įsakymui, palaidoja broį ir nuteisiama mirčiai. Kreontas savo tragiškos klaidos ištaisyti nebespėja ir patiria katastrofą.

Dievinu klasiką, ypač antiką, Shakespeare'ą, Calderóną. Pjesėje „Oidipo mitas“ sujungtos visos

trys Oidipo mito dalys, nors ir rašytos skirtingų autorių. Juk šiandien niekas (išskyrus filologus ir teatro meną studijuojančius žmones) viso mito genialūs tuo, kad teatre nenusipigino iki kasdienių buitinių dalykų. Teatre jie siekė atverti esmės – žmogaus ir pasaulio, tiksliau, jo vietos pasaulyje. Manau, kad tai jiems patiems buvo mįslė, todėl ir dabar daugelis tragedijų „tamsios“, neaiškios, įvairiopai interpretuojamos ir aiškinamos. Tai minties teatras, kuris kėlė klausimus žiūrovams, vertė juos ne tik atjausti, bet ir mąstyti.

Juk Oidipo mitas kelia daugiau klausimų, nei duoda atsakymų. Kas yra žmogaus lemtis? Kodėl vaikai turi atsakyti už tėvų klaidas / nuodėmes / nusikaltimus? Kas yra prakeikimas? Kas – pranašystė? Ar gali savo poelgiais nutraukti blogą giminės karmą? Žmogus – didis ar menkas? O dievai? Kodėl jie tokie abejingi žmogui ir jo naikinimo instinktui?

GINTARAS VARNAS

GINTARAS VARNAS

Gimė 1961 m. Vilniuje. 1988–1997 m. mokėsi Lietuvos muzikos akademijoje: 1993 m. baigė bakalaurą studijas Jono Vaitkaus ir Rimmo Tumino vadovaujame kurse, 1997 m. – magistrantūros ir meno aspirantūros studijas. G. Varnas išgarsėjo 1988 m., įkūręs politinį „Šėpos“ teatrą, kuriam vadovavo iki 1992 m. Nuo 1989 m. dirba laisvai samdomu režisieriumi, kuria spektaklius ir operas Lietuvoje bei užsienyje, dalyvauja nepriklausomuose projektuose. 2004–2007 m. buvo Kauno valstybinio dramos teatro meno vadovu. 2007 m. Vilniuje įkūrė nepriklausomą teatrą „Utopia“. 2005 m. jam įteikta Nacionalinė kultūros ir meno premija „už šiuolaikinio žmogaus vidinio pasaulio išvalgas“ sukurtuose spektakliuose. 2004, 2008 ir 2014 m. apdovano-tas Auksiniu scenos kryžiumi kaip geriausias metų režisierius, 2003 m. šiuo apdovanojimu įvertinta jo režisuota opera „Rigoletas“.

ALMA BRAŠKYTĖ, 7 MENO DIENOS

Kai kiti šiandienos režisieriai propaguoja (bent jau programiniiais tekstais) atsinaujinimą, išsivadavimą iš „tradicinio teatro“ (kad ir ką tai reikštų), skelbia naujos dramaturgijos trūkumą ar panacėją, taip pat būtinybę kurti naują teatro kalbą, Gintaras Varnas mėgsta pareikšti savo kiek egzotiškai atsiskyrėlišką teatro antikvaro poziciją, grožėdamasis baroku ar antika, programiškai atsiribodamas nuo šiuolaikinės dramaturgijos dėl jos smulkmeniškumo ir vulgarumo. <...> Varno spektakliuose natūraliausiai prigryja senųjų teatro formų inkluzai: demokratiškas šopkos gaivalas, šešėlinių lėlių rafinerija ar barokinio kostiumo juslingumas.

RASA VASINAUSKAITĖ, MENŲ FAKTŪRA

Varnas <...> su savo kūriniiais nekoketuoja. Priešingai – skverbiasi į tokias jų gilumas ir akivarus, kad net scena darosi per ankšta. Ar mes pajėgūs visa apglėbti, leistis paskui režisierių ir tragedijos veidrodyje matyti save? <...>

Galima net sakyti, kad spektaklyje jaučiama kažkokia didaktinė, net pedagoginė režisieriaus intencija – noras sugrąžinti ir išsaugoti antikinių tekstų grynumą, jų žodžių ir reikšmių universalumą; grįžti prie tokios kalbos ir kalbėjimo, kai juos gimdo intensyvus vidinis aktoriaus veiksmas ir išgyvenimas.

MEILE, DON'T STOP

TEATRINĖ INSTALIACIJA VIENAM ŽIŪROVUI

IDĖJOS AUTORĖ, REŽISIERĖ Karolina Jurkškaitė
REŽISIERĖ Jūratė Januškevičiūtė
KOMPOZITORIUS Arturas Bumšteinas
AKTORIAI-REŽISIERIAI Daina Ulmytė, Rūta Jankevičiūtė,
Gintarė Damanskytė, Monika Mikalauskaitė, Aušra Bakanaitė

AKTORIAI Eglė Šimėnaitė, Erika Gaidauskaitė,
Aiva Krupelytė, Živilė Beniušytė,
Vytautas Kairys, Povilas Ostaševičius, Erika Kubiliūtė, Gerda Surgautaitė, Justina Vaikšnoraitė,
Justina Jukonytė, Tomas Zinkus

LĒLIŲ KŪRĖJAI Karolina Jurkškaitė, Jūratė Januškevičiūtė, Daina Ulmytė, Rūta Jankevičiūtė, Gintarė Damanskytė, Monika Mikalauskaitė, Aušra Bakanaitė, Tomas Zinkus

SCENOGRAFIJOS GAMYBA Arūnas Lomonosovas
PRODIUSERIS „Trupė 459“

TRUKMĖ 40 min. (vienam žiūrovui)
PREMJERA 2015 m. kovo mėn. 21 d.

SPALTO 2 D. 11:00–18:00 VAL.
MENŲ SPAUSTUVĖ, STUDIJA II

Jeigu meilę apgyvendintume dėžutėje? Kokia ji būtų? Ką ji mums papasakotų? O jeigu galėtume pažvelgti į ją pro mažytį plyšelį – ką norėtume pamatyti? Išgirsti? Pajausti? Šie klausimai ir įkvėpė teatrinės instaliacijos „Meile, don't stop“ kūrėjus. Ją galima būtų pavadinti menine kontempliacija meilės tema. Čia skirtingi meilės pavidalai ir formos atsiskleidžiantys akimirkai, lyg trumpas švytėjimas, virsta viena besąlyginė, visa aprėpiančia meile. Tai – išskirtinis spektaklis vienam žiūrovui.

Teatrinė instaliacija „Meile, don't stop“ buvo apdovanojama aukščiausiu Lietuvos teatro apdovanojimu – Auksiniu scenos kryžiumi kaip geriausias 2015 m. spektaklis lėlių ir objektų teatro kategorijoje.

Šis spektaklis – lyg meilės patyrimas, toks pat neapčiuopiamas, sunkiai įspraudžiamas į žodžius, kaip ir meilės galios slėpinys. Meilė ir skirtingos jos formos čia susijungia į vientisą jausmą, patirtį, kuri kiekvienam žiūrovui atsiskleidžia ir yra išgyvenama asmeniškai, savaip, nepakartojamai. Emocinis spektaklio turinys nulėmė jo formą – jis yra skirtas vienam žiūrovui, kurį meilės labirintuose lydi 16 aktorių. 40 minučių trunkanti, jam vienam skirtą spektaklį-instaliaciją žiūrovas patiria asmeniškai – stebėdamas, liedsdamas, pro plyšelį žvelgdamas į savo paties vidinį pasaulį.

Spektaklio koncepcija leido kiekvienam išnaudoti savo kūrybinį potencialą ir išbandyti save nepažintuose amplua. Kadangi spektaklis buvo kuriamas laboratorijos principu, išskirti vieną kūrėją iš kitų sunku: jie vienu metu buvo ir režisieriai, ir aktoriai, ir dailininkai. Atskleisti subtilią spektaklio temą taip pat padėjo kompozitoriaus Arturo Bumšteino muzika ir garsai.

KAROLINA JURKŠKAITĖ

TRUPĖ 459

Dar studijų metais Klaipėdoje susibūrusi ir pasivadynusi „Trupe 459“, jauna lėlių ir objektų teatro kūrėjų komanda siekia keisti nusistovėjusį požiūrį į lėlių teatrą, Lietuvoje taip tvirtai apaugusį stereotipais ir štampais, ir atskleisti beribes šios tarpdisciplininės scenos meno rūšies galimybes.

Trupei priklauso šeši lėlininkai, kurie yra lėlių teatro aktoriai, režisieriai, lėlių ir scenografijos kūrėjai, kompozitoriai bei šviesų dailininkai: Monika Mikalauskaitė, Aušra Bakanaitė, Daina Ulmytė, Gintarė Damanskytė, Rūta Jankevičiūtė ir Tomas Zinkus. Meno vadovės – lėlių teatro režisierė, dailininkė, pedagogė Jūratė Januškevičiūtė ir lėlių teatro režisierė, aktorė, pedagogė Karolina Jurkškaitė.

GODA DAPŠYTĖ, LIETUVOS TEATRO BIULETENIS

Teatras, kaip žvelgimas per rakto skylutę, siejamas su senuoju teatru ir gali pasirodyti atgyvenęs. Tačiau spektaklyje „Meile, don't stop“, šį veiksmažodį traktuojant paraidžiui ir vaizduojamą pasaulį sutraukiant iki telpančio dėžutėje, atsiveria meilės kosmosas. Jis tiek siauras ir tiek platus, kiek panorėsite. Ir jei linksmos rankos kviečia pažaisti su širdimi, kodėl gi ne?

KRISTINA STEIBLYTĖ, 7 MENO DIENOS

Kiekvienas žiūrovas tapo savotišku vujaristu, pro skylutę, nors ir ne rakto, stebinčiu svetimą istoriją. O tos svetimos istorijos – ne tik apie moters ir vyro meilę (nors tai, regis, dominavo), bet ir apie meilę sau, draugystę, meilę kaip apgaulę. Viskas sukurta naudojantis skirtingai valdomomis įvairių medžiagų, formų ir stilių lėlėmis, objektais.

JĀNIS BALODIS

MIŠKINIS

REŽISIERIUS Valters Sīlis
SCENOGRAFAS IR KOSTIUMŲ DAILININKAS Uģis Bērziņš

VAIDINA

..... Vainius Sodeika
..... Saulius Čiučelis
..... Liubomiras Laucevičius
..... Vilija Grigaitytė
..... Martyna Gedvilaitė
..... Eglė Grigaliūnaitė
..... Vaidas Maršalka
..... Edgaras Žemaitis

PRODIUSERIS Nacionalinis Kauno
dramos teatras

TRUKMĖ 3 val. 30 min. (2 dalys)

PREMJERA 2015 m. rugsėjo mėn. 18 d.

SPALIO 2 D. 18:30 VAL.
LIEUVOS NACIONALINIS
DRAMOS TEATRAS, DIDŽIOJI SALĖ

„Miškinis“ – tai neįtikėtina penkiasdešimties metų slapstymosi istorija, atmiešta gera lietuvių ir latvių kūrėjų humoro doze. Pagrindinis spektaklio veikėjas Jonas Petrutis mieste buvo dukart, žmonos ir vaikų neturėjo, niekur nedirbo, nenuskriaudė nė musės, pabėgo iš armijos, gyveno slapstydamasis sesers šešėlyje ir tikėjo, kad nuo vilko jį išgelbėjo Dievas... Jis anaiptol nebuvo iš tų miško brolių, kurie dienas ir naktis leido partizanų bunkeryje, laikydami rankoje ginklą su paskutine likusia kulka... Jonas nemanė kovoti ar priešintis, – jis tiesiog nusprendė pasitraukti iš Antrojo pasaulinio karo lauko ir pasislėpti.

Kūrybinę grupę įkvėpė tikra latvio Jānio Pīnupo (1925–2007) gyvenimo istorija. Šis Pelečių apylinkės gyventojas 1995-aisiais tapo tikra Latvijos sensacija, kai po penkiasdešimt metų trukusio slapstymosi nuo sovietų, sugrįžo į visuomenę. Režisierius Valters Sīlis žiūrovų klausia: „Kas geriau – kovoti ar pasitraukti?“

Tai nėra dokumentinis spektaklis – humoro ir tragedijos sintezė vaizduojant istorinius momentus neišvengiama. Ar buvimas Miškiniu yra išsilaisvinimas iš sistemos gniaužtų, ar ilgiausiai trukęs atsakomybės vengimas žmonijos istorijoje?

Už antraplanius vaidmenis šiame spektaklyje aktoriai Liubomiras Laucevičius ir Vilija Grigaitytė buvo apdovanoti Auksiniu scenos kryžiumi. Režisierius Valters Sīlis ir dramaturgas Jānis Balodis buvo nominuoti už geriausių režisūrą.

Sudėtingiausia buvo į vieną spektaklį sutalpinti visus tuos 50 metų. Man jiedu – brolis ir sesuo – atrodo kaip eilinė sovietinių žmonių pora, tenorėjusi išgyventi šį absurdišką laikotarpį. Kiekvienas savo spintoje turi pasislėpęs skeletą, bet jų atveju – tai gyvas skeletas, vardu Didysis Brolis. Svarbiausias aspektas šioje istorijoje –

būtinybė slapstytis, meluoti, griauti nusistovėjusias taisykles ir susikurti savas. Jų gyvenimas buvo gerokai beprotiškesnis nei daugelio kitų.

VALTERS SĪLIS

VALTERS SĪLIS

Gimė 1985 m. 2010 m. baigė režisūros studijas Latvijos kultūros akademijoje. Sėkmingai dirba Latvijos nacionaliniame teatre ir nepriklausomuose teatruose, tokiuose kaip „Dirty Deal“ ir Gertrūdos gatvės teatrai. Jau savo karjeros pradžioje, per vienerius metus skirtingose scenose pastatęs tris spektaklius, V. Sīlis ryškiai įsiveržė į Latvijos teatrinę padangę. Jo kūrybos centre – skausmingi ir „nepatogūs“ Latvijos istorijos epizodai, papasakoti stereotipų ir išankstinių nuostatų nesuvaržyta, subtiliai žmogiška, netikėtu humoru pratrūkstančia teatrine kalba.

Drauge su idėjiniu bendražygiu, jaunu latvių dramaturgu Jāniu Balodžiu (g. 1987) V. Sīlis scenoje tyrinėja naujausias Latvijos politinio, ekonominio, socialinio gyvenimo aktualijas bei nesenus istorinius įvykius, nušviesdamas mažai žinomas ar net nežinomas faktus, atskleisdamas paradoksalias jų savybes.

Nuo tada, kai 2009-aisiais pirmą kartą pelnė svarbiausiąjį Latvijos teatro apdovanojimą „Spėlmaņu nakts“ už spektaklį „Apie mamas“ spektaklių vaikams ir jaunimui kategorijoje, V. Sīlis nuolat patenka tarp nominantų, o jo režisuoti spektakliai „Visi mano prezidentai“ ir „Legionieriai“ 2011 ir 2012 m. buvo apdovanoti kaip geriausi nacionalinės dramaturgijos pastatymai. Ne vieną jo spektaklį galėjo pamatyti ir Lietuvos publika: „Legionieriai“ rodyti 2013 m. „Sirenose“, „Nacionalinis plėtros planas“ – Baltijos šalių dramaturgijos festivalyje Nacionaliniame Kauno dramos teatre, „Barikados“ pastatytos Lietuvos nacionaliniame dramos teatre.

DEIMANTĖ DEMENTAVIČIŪTĖ-STANKUVIENĖ, KAUNO DIENA

Spektaklis kurtas bendradarbiaujant su jaunais, bet jau įvertintais kūrėjais iš Latvijos – režisieriumi Valteriu Sīliumi ir dažnai kartu su juo dirbančiu dramaturgu Jāniu Balodžiu. Kūrinyne ypatingas dar ir tuo, kad kurtas laboratorijos principu, kai dramaturgas pjesę rašė per repeticijas, kartu ją tobulindamas su režisieriumi ir kauniečiais aktoriais.

RAMUNĖ BALEVIČIŪTĖ, 7 MENO DIENOS

Mane asmeniškai vaizduotėje jau neatskiriama suaugęs Balodžio ir Sīlio duetas žavi pirmiausia beatodairišku, aistringumu gebėjimu stačia galva pulti į kokią nors – dažnai istorinę, bet nebūtinai – temą ir, prisilimant istoriko ir tuo pat metu istorijos falsifikuotojo, detektyvo ir kartu klastotojo funkcijas, iširti ją iš pačių įvairiausių pusių.

VAIKYSTĖ

SPEKTAKLIO ESKIZAS

REŽISIERIUS Karolis Vilkas
SCENOGRAFAS Romanas Duda
KOSTIUMŲ DAILININKĖ Ieva Šimukonytė

VAIDINA

KŪDIKĖLIS Gediminas Rimeika
BEŽDŽIONĖ Laurynas Jurgelis
RITERIS Oskar Vygonovski
GEIŠA Gailė Butvilaitė
DRAKONAS Aurimas Bačinskas
KRŪMAS Viktorija Žukauskaitė
LAIKRODIS Paulina Tujanskaitė
ŠULINYS Greta Petrovskytė
KITI Žygimantė Jakštaitė
Lukas Malinauskas
Jonas Braškys
Augustė Pociūtė
Taura Kvietinskaitė
Martynas Ališauskas
Ugnė Šiaučiūnaitė
Kęstutis Cicėnas
Inga Šepetkaitė

PRODIUSERIAI OKT/Vilniaus miesto
teatras, Vilniaus
teatras „Lėlė“

TRUKMĖ 60 min.

SPALIO 1 D. 23 VAL.
VILNIAUS TEATRAS „LĖLĖ“

Spektaklis „Vaikystė“ – tai pirmasis jauno teatro menininko Karolio Vilko režisūrinis darbas. 2016 m. baigęs vaidybos bakalauro studijas Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje, K. Vilkas savo režisūriniame debiute derina ir savaip interpretuoja įvairius meninės raiškos būdus: iš mokyklos skolinasi tam tikrą klasikinio realistiško teatro naivumą, iš savo mokytojo Oskaro Koršunovo – potraukį absurdui, groteskui ir XX a. pradžios literatūrinio avangardo tradicijoms, iš kitų estetinių, asmeninių įtakų ir, paprastai tariant, iš gyvenimo – sapnus, košmarus, nekomercinio kino, animacijos, poparto meninį žodyną, įvairiausias ezoterines patirtis, aukštosios ir populiariosios kultūros ženklus.

Spektaklio-koliažo forma logiškai išplaukia iš turinio ir spektaklyje kokybiškai jį papildo, padėdama skleistis pagrindinei temai ir pateikdama nemažai užuominų į šalutines: atsiplėšimas nuo motinos, atitraukimas nuo mokyklos ir tradicijos, (teatrinio) mąstymo stereotipų ir klišių atsikratymas.

Režisierius K. Vilkas, scenografas Romanas Duda, kostiumų dailininkė Ieva Šimukonytė ir visa jų bendramžių aktorių komanda mąsto teatriškai (ne literatūriškai), drąsiai ir kūrybiškai, savo mintis apie pasaulį ir teatrą reiškia ne kaip linijine fabula pagrįstą pasakojimą, o veikiau remdamiesi šiandieninio žmogaus pasaulėjautai artimesniu asociatyviu, jų santykių su šiandienos vaizdų kultūra reprezentuojančiu teatrinio mąstymu, atitinkama sceninio montažo logika ir dinamika.

Gyvenime yra mirtis. Ir tai, ką renkiesi: baimę arba drąsą. Kodėl kūdikiai tiek daug verkia? Ar tikrai jiems skauda pilvuką? O gal jie jaučia artėjančią mirtį?

Tai – istorija apie vieną kūdikėlį, kuris labai bijojo mirties, ir vieną naktį pabudo savo paties sapne.

KAROLIS VILKAS

TARPTAUTINĖ PROGRAMA

SU SPECIALIU „EUROPOLIO“*
SPEKTAKLIŲ PRISTATYMU

* EUROPOLIS – filmai ir spektakliai, kuriuose apmąstoma Europos tapatybė didžiųjų pokyčių akivaizdoje, kai žemyną yra apėmusi krizė ir pradeda galioti naujos žaidimo taisyklės. Tai europinis kino ir teatro projektas, organizuojamas Goethe's instituto kartu su Miuncheno „Münchner Kammerspiele“ teatru, Onassio kultūros centru Atėnuose, Vilniaus tarptautiniu teatro festivaliu „Sirenos“, Marijos Matos teatru Lisabonoje ir „Tiger Dublin Fringe“ festivaliu. Projekto metu skirtingi menininkai iš įvairių Europos šalių dokumentuoja senojo pasaulio virtimą naujuoju.

GEROS DIENOS!

OPERA 10 KASININKIŲ, PREKYBOS CENTRO GARSAMS IR FORTEPIJONUI LIETUVA

LIBRETO AUTORĖ Vaiva Grainytė
KOMPOZITORĖ IR MUZIKOS VADOVĖ Lina Lapelytė
REŽISIERĖ IR SCENOGRAFĖ Rugilė Barzdžiukaitė
ŠVIESŲ DAILININKAS Eugenijus Sabaliauskas
KOSTIUMŲ DAILININKĖ Daiva Samajauskaitė
GARSO REŽISIERIUS Arūnas Zujus

ATLIEKA

KASININKĖ I, ANKSTYVO RYTO DUETAS Indrė Anankaitė-Kalašnikovienė
KASININKĖ II, KITATAUTĖ Liucina Blaževič
KASININKĖ III, EGZALTUOTA OPTIMISTĖ Vida Valuckienė
KASININKĖ IV, NETAŠYTA PAMAIVA (FYFA) Veronika Čičinskaitė-Golovanova
KASININKĖ V, NAUJOKĖ Lina Valionienė
KASININKĖ VI, EMIGRANTO MŪTINA Rima Šovienė
KASININKĖ VII, MENOTYRININKĖ Milda Zapolskaitė
KASININKĖ VIII, VIENIŠA MAMA Rita Račiūnienė
KASININKĖ IX, Svetlana Bagdonaitė
APDAINUOJA PRODUKTŲ IR PREKIŲ MIEGĄ
KASININKĖ X, ANKSTYVO RYTO DUETAS Kristina Svolkinaitė
APSAUGA Kęstutis Pavalkis/Edgar Sabilo (fortepijonas),
..... Lina Lapelytė (aplinkos garsai, elektronika)

PRODIUSERIS „Operomanija“

TRUKMĖ 55 min.
PREMJERA 2011 m. balandžio mėn. 11 d.
(trumpametražė versija),
2013 m. rugsėjo mėn. 28 d.
(pilnametražė versija)

2016 M. SPALIO 6 IR 7 D., 19:00 VAL.
MENŲ SPAUSTUVĖ, JUODOJI SALĖ

Operos „Geros dienos!“ siužetą kuria skirtingi kasininkų likimai, paprastai slepiami po dirbtinės šypsenos ir mechaniško aptarnavimo – „Laba diena!“, „Ačiū!“, „Geros dienos!“ – kauke. Kasdienybėje nepastebimos, robotus primenančios pardavėjos operoje veikia kaip ryškūs personažai. Pardavėjų mintys, žiūrovams girdimos jų CV išsklotinės tampa trumpa, individualia drama. Kasininkų charakteriai – tai lengvai atpažįstami tipažai, įkūnijantys universalias realijas. Operos librete susipina šnekamoji, literatūrinė kalba ir nūdienos aktualijos.

Prekybos centro atmosferą atkuria dienos šviesos lempų ir aplinkos garsų instaliacija, sujungianti žiūrovų salę su scenoje veikiančių dešimties kasininkų erdve. Scenos apipavidalinimas minimalus: prekės – tarsi privaloma, pažodinė supermarketo dekoracija – operoje veikia muzikiniu ir žodiniu pavidalais.

Pagrindinis operos garsas – tai nuolatinis pypsėjimas, lydintis skenuojamą prekę. Jis tai prityla, tai garsėja, bet niekada nesiliauja. Kasininkų dainos, akomponuojamos šio garso, savo monotoniškumu primena apsipirkimo procesą. Operoje „Geros dienos!“ muzika pabrėžia personažų mintis, padeda jas išgirsti.

Operos kūrėjos vengia moralizuojančio tono: kritiškas požiūris į kapitalizmą atskleidžiamas su humoru, pasitelkus ironiją ir poeziją. Skirtingų kasininkų likimų mozaika susilieja į bendrą chorą – universalią poemą, teigiančią vartojimo malonumą.

2013 m. Tarptautinis teatro institutas (ITI) operą „Geros dienos!“ atrinko į konkurso „Music Theatre NOW“ finalą (Scenos menų bienalė, Jonšopingas, Švedija), spektaklis įvertintas „Globe Teana-Theatre Observation“ prizų. 2014 m. opera „Geros dienos!“ apdovanojta Auksiniu scenos kryžiumi kaip geriausias 2013 m. lietuvių autorių pastatymas; pelnė du Baltijos teatro festivalio prizus (Ryga, Latvija); įvertinta pagrindiniu „Fast Forward“ festivalio Braunschweige (Vokietija) prizų.

Spektaklis pristatytas įvairiuose tarptautiniuose muzikos, teatro ir operos festivaliuose Lietuvoje ir užsienyje (Šanchajaus tarptautiniame šiuolaikinio teatro festivalyje „Act“, šiuolaikinio muzikos teatro ir naujosios operos festivalyje „Prototype“ Niujorke, teatro festivalyje „Auksinė kaukė“ Maskvoje, Baltijos teatro festivalyje Rygoje, įvairiuose festivaliuose Prancūzijoje: „Automne en Normandie“ Havre, „Next“ Lilyje, „Exit“ Kretėjuje, „Passages“ Mece, „Horizon“ Miulūze, „Théâtre en Mai“ Dižone, „Sonik“ Kempere, ir Vokietijoje: „Fast Forward“ Braunschweige, „Europoly“ Miunchene). Opera transliuota BBC „Radio 3“ ir Lietuvos nacionalinio radijo eterijoje.

VAIVA GRAINYTĖ – lietuvių rašytoja, dramaturgė, eseistė, poetė. Jos pastarąjį metų kūryboje biografinė ir kolektyvinė atmintis, dokumentika ir fikcija, buitės atspindžiai ir socialinės temos darniai dera su poezijos, lengvo absurdo, ironijos ir siurrealizmo pustoniais.

LINA LAPELYTĖ – menininkė, gyvenanti ir kurianti tarp Vilniaus ir Londono. Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje studijavo klasikinį smuiką, Karališkoje Londono menų akademijoje baigė garso meno ir skulptūros studijas. Savo muzikiniuose pastatymuose žaidžia popkultūros, lyčių stereotipų, senatvės, nostalgijos temomis.

RUGILĖ BARZDŽIUKAITĖ – lietuvių kino ir teatro režisierė. Baigė kino ir teatro režisūrą Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje ir kino dokumentiką Londono Goldsmito universitete. Jos darbai kino ir teatro srityse yra tarpdiscipliniški, trinantys ribą tarp dokumentikos ir fikcijos.

Prodiuserinė kompanija „Operomanija“ nebe pirmus metus sėkmingai purena naujo muzikos teatro dirvą, atskiriems bendriems projektams kviečia skirtingus menininkus. Nuo 2008 m. pristatė daugiau nei 40 šiuolaikinių operų ir daugiadisciplinių meno projektų. Taip pat organizuoja Šiuolaikinės operos festivalį NOA (Naujosios operos akcija), kuris tapo didžiausiu tarptautiniu naujojo muzikos teatro renginiu visame Baltijos regione.

THE NEW YORK TIMES

Šmaikštu, žavinga ir santūriai diversiška. Subtiliai ir sąmojingai perteikta kapitalizmo spąstų ir liguisto vartotojiškumo kritika.

NEW YORK MAGAZINE

Juodosios komedijos šedevras... suvyniotas į užburiančią, beveik liturginę ramybę.

THE WALL STREET JOURNAL

...minimalistinės tekstūros, atgaivinančios kasdienio gyvenimo sūkurį – banalybę, transformuotą į meną. Opera sąmojinga ir kandi.

THE NEW YORKER

Tvirtai sukonstruotas, daugiasluoksnis kūrinys, kurio humoras persmelktas melancholijos.

WWW.JONASMEKAS.COM

Tai tarytum mini šedevras. Nei pridėsi, nei atimsi – labai vientisa, labai paprasta ir labai tikra.

ŠVARUS MIESTAS

DOKUMENTINIO TEATRO SPEKTAKLIS, GRAIKIJA

TYRĖJAI, TEKSTŲ AUTORIAI IR REŽISIERIAI Anestis Azas ir Prodromos Tsiniokoris

DRAMATURGĖ Margarita Tsomou

SCENOGRAFĖ IR KOSTIUMŲ DAILININKĖ Eleni Stroulia

SCENOGRAFĖS IR KOSTIUMŲ DAILININKĖS ASISTENTĖ Zaira Falirea

ŠVIESŲ DAILININKĖ Eliza Alexandropoulou

KOMPOZITORIAUS Panagiotis Manouilidis

VAIZDO PROJEKCIJŲ AUTORIAUS Nikos Pastras

REŽISIERIŲ PADĖJĖJOS Ioanna Valsamidou, Liana Taousiani

PASTATYMO VADOVAS Vasilis Chrysanthopoulos

LĒLIŲ KONSTRUKTORIAUS Yiannis Katranitsas

VAIDINA

Mabel Matchidiso Mosana

Rositsa Pandalieva

Fredalyn Resurreccion

Drita Shehi

Valentina Ursache

VAIDINA (VAIZDO ĮRAŠUOSE) Nelly Kambouri

PRODIUSERIS Onassio kultūros centras

KOPRODIUSERIS Goethe's institutas

TRUKMĖ 1 val. 15 min.

PREMJERA 2016 m. vasario mėn. 3-14 d.

SPALIO 7, 8 D. 19:00 VAL. LIETUVOS NACIONALINIS DRAMOS TEATRAS, MAŽOJI SALĖ

Tai vis dėlto, kas valo šitą miestą? Kodėl didžioji dalis Atėnų valytojų yra moterys imigrantės? Ar jos gimė valytojomis? Juk pagaliau mes visi esame istorijos subjektai. Ir kodėl vartojame žodžius „valymo operacija“ apibūdinami policijos ar kitų pajėgų veiksmus, nukreiptus „išvalyti“ viešąsias erdves nuo „nepageidaujamų“ asmenų – imigrantų, benamių, marginalų?

Režisieriai Anestis Azas ir Prodromos Tsiniokoris imasi tyrinėti po „švaros“ ir „grynumo“ sąvokomis slypintį rasizmą, fašizmo grėsmes, moterų imigrančių padėtį Graikijoje bei „valytojos“ tapatybę. Į nusistovėjusius stereotipus dokumentiniame spektaklyje „Švarus miestas“ siūloma žvelgti realių žmonių akimis – čia pat scenoje jie laužomi klausantis asmeninių tikrųjų valymo eksperčių istorijų: valytojomis Atėnuose dirbančių imigrančių iš Filipinų, Moldovos, Albanijos, Pietų Afrikos ir Bulgarijos.

„Šio spektaklio sumanymas gimė prieš porą metų, kai pačiame ekonominės krizės įkarštyje pasigirdo šūkiai „išsivalykime!“ ir dalis Graikijos visuomenės špagas nukreipė į atpirkimo ožiais tapusius šalyje gyvenančius užsieniečius, imigrantus ir pabėgėlius. Tokie rasistiniai pareiškimai buvo tiesmuki, niekas nesistengė jų sušvelninti, todėl mums pasidarė įdomu patyrinėti, kaip vartojamos „grynumo“ ir „švaros“ sąvokos dešiniųjų retorikoje. <...> „Švarus miestas“ – tai šiuolaikinis pasakojimas apie Graikiją svetimųjų akimis. Po daugelio mėnesių, praleistų stebint imigrantų bendruomenes, galiausiai apsistojo prie moterų imigrančių, kurios paprastai būna ta tylioji imigrantų mažuma, apie kurią viešosiose erdvėse menkai kalbama,“ – sako spektaklio režisieriai.

Taigi kas yra tie žmonės, kuriems patikime savo privačias erdves, ir kas jiems yra Graikija po tiek metų, praleistų čia valgant imigranto duoną? Kaip juos paveikė ekonominė krizė? Ar jiems pavyko įsilieti į Graikijos visuomenę, ar vis dėlto jie taip ir liko svetimai? Kokios jų asmeninės istorijos slypi po nuogais biografiais fak-

tais, ir kaip jos susipina su pasaulio istorijos suirute?

ANESTIS AZAS

Gimė 1978 m. Tesalonikuose. Ten mokėsi Aristotelio universiteto Teatro fakultete, vėliau studijavo teatro režisūrą Ernsto Buscho dramos menų akademijoje Berlyne. 2010 m. dirbo režisieriaus padėjėju teatro grupės „Rimini Protokoll“ spektaklyje „Prometėjas Atėnuose“. Nuo 2008 m. yra laisvai kviečiamas režisierius, kuriantis Graikijoje, Vokietijoje ir Šveicarijoje.

Anestis Azas yra pastatęs spektaklių pagal klasikinių autorių Heinerio Müllerio, Aischilo, Bernardo-Marie Koltėso pjeses, taip pat šiuolaikinių autorių Dimitrijaus Gawrischo, Danielos Janjic, Manolio Tsiposo kūrinis, režisavo ir paties rašytas dokumentinio teatro pjeses, kviesdamas vaidinti realius žmones.

Jo paskutinis spektaklis „Farmakonisi atvejais, arba teisė į vandenį“ (2015) pasakoja apie pabėgėlių krizę Egėjo jūroje.

PRODROMOS TSINIKORIS

Gimė 1981 m. Vupertalyje graikų imigrantų šeimoje, 1999 m. persikėlė gyventi į Tesalonikus, kur baigė Teatro fakultetą Aristotelio universitete. Dirba režisieriumi, dramaturgu ir aktoriumi Atėnuose ir Berlyne. Persikėlęs gyventi į Atėnus vaidino režisieriaus Dimiterio Gotscheffo spektakliuose, taip pat režisieriaus padėjėju ir tyrėju vokiečių teatro grupėje „Rimini Protokoll“.

2015 m. gegužės mėn. vadovavo tyrėjų komandai stant spektaklį „X butai“, kuris buvo vaidinamas atėniečių butuose. Vienas paskutiniųjų jo darbų – ekskursija su audiogidu po Atėnų centrą „Vidury gatvės“, kuriame apie miesto benamius pasakoja patys benamiai.

Nuo 2015 m. spalio mėn. Anestis Azas ir Prodromos Tsiniokoris yra Nacionalinio teatro Atėnuose Eksperimentinės scenos meno vadovai.

SÜDDEUTSCHE ZEITUNG,

<...> Anestis Azas ir Prodromos Tsiniokoris puikiu „Rimini Protokoll“ stiliumi scenoje pristato penkias valytojas, linksmi ir atvirai, be pagražinimų pasakojančias apie savo darbą Graikijoje. Nors ilgą laiką moterys dirbo nelegaliai ir dėl to buvo išnaudojamos, vis dėlto joms ten buvo geriau nei gimtuose kraštuose – Pietų Afrikoje, Moldovoje, Albanijoje ar Filipinuose.

TAZ. DE

Kartais režisieriams, kurių dėmesio centre atsiduria nukentėjusieji, priekaištaujama, kad jie naudojami žmonių skausmu, bet „Švarus miestas“ išvengia šių pinklių. Mes stebime, kaip šios moterys atranda savyje jėgų, sugeba atsiskleisti ir daro tai labai įtaigiai. Pabaigoje kaip emancipacijos ženklą matome jas šokančias „zeibekiko“, kuris tradiciškai laikomas Graikijos vyrų šoku, regime, kaip moterys pražysta, pagaliau sulaukusios dėmesio ir pagarbos, nes joms gražinamas orumas.

NUTEKINIMO PAMOKOS

TEATRINIS ŽAIDIMAS, VOKIETIJA

REŽISIERĖ	Anna Fries
IDĖJOS AUTORIAI	„machina eX“, Clara Ehrenwerth
TEKSTO AUTORIUS	Dmitrij Gawrisch
DRAMATURGĖ	Clara Ehrenwerth
SCENOGRAFĖS	Anna Fries, Franziska Riedmiller
KOSTUMŲ DAILININKĖ	Daniela Bayer
INŽINIERIAI, PROGRAMUOTOJAI	Lasse Marburg, Philip Steimel
VAIZDO ANIMATORIUS	Konrad Jünger
OPERATORĖ	Paula Reissig
GARSO REŽISIERIUS	Mathias Prinz
SCENOGRAFO ASISTENTAS	Winnie Christiansen
INŽINIERIŲ, PROGRAMUOTOJŲ ASISTENTAS	Benedikt Kaffai
VAIZDO ANIMATORIUS	Konrad Jünger
TECHNINĖS GAMYBOS VADOVAS	Philip Steimel
GAMYBOS VADOVĖ	Sina Kießling
PRODIUSERIS	„machina eX“
KOPRODIUSERIAI	Münchner Kammerspiele, Goethe-Institut, HAU Hebbel am Ufer, FFT Düsseldorf, Gessnerallee Zürich, ROXY Birsfelden, Südpol Luzern, AUAWIRLEBEN Theaterfestival Bern
RĖMĖJAI	Kulturverwaltung der Senatskanzlei Berlin, Fonds Darstellende Künste, Fachausschuss Tanz & Theater BS/BL
TRUKMĖ	75 min.
PREMJERA	2016 m. vasario mėn.

VAIDINA

.....	Roland Bonjour
.....	Nora Decker
.....	Leonie Rainer

VAIDINA (VAIZDO ĮRAŠUOSE)

.....	Benita Sarah Bailey
.....	Cora Frost
.....	Walter Hess
.....	Maria José Morales Folgueras

 SPALIO 8 D. 17:00, 19:00, 21:00 VAL.
SPALIO 9 D. 15:00, 17:00, 19:00, 21:00 VAL.
LIETUVOS NACIONALINIS DRAMOS TEATRAS, STUDIJA

2021-ųjų Vokietija. Po kelių iš eilės pastarojo dešimtmečio krizių vieningos Europos idėja susvyruoja, šalį sugniaužia galinga saugumo ranka. Visuomenė pasidalijusi į dvi barikadų puses: kritikai iš įvairiausių politinių stovyklų reikalauja Vokietijos išstoti iš Europos Sąjungos, o ES idėjų puoselėtojai nori laikytis senųjų solidaros bendruomenės idealų. Siekdama numalšinti kilusią įtampą, Vokietijos vyriausybė atiduoda sprendimo teisę į tautos rankas – surengiamas referendumas, kuriame turėtų būti nuspręsta – likti Europos Sąjungoje ar ne. Nieko neprimena? Tačiau spektaklyje, kiek kitaip nei tikruose pastarojo meto įvykiuose, situacija pakrypsta kiek kita linkme: pora dienų prieš balsavimą jauno viešųjų ryšių specialisto akiratin pakliūna ypač slapta informacija. Jos nutekimas gali turėti drastiškų ir neatitaisomų pasekmių visai Europai.

Spektaklyje-žaidime „Nutekimo pamokos“ kūrėjai iš „machina eX“ iškelia moralinius prieštaravimus, slypinčius demokratijos, skaidrumo, žodžio laisvės ir manipuliacijos sąvokose. Bendradarbiaudami su dramaturgu Dmitrijumi Gawrischu, medijų menininkų kolektyvas sukūrė teatrinį žaidimą, kuriame politiniai idealai ir asmeniniai interesai tampa neatskiriami vienas nuo kito ir drauge tampa lemiančiais veiksniais. Grupėmis po dešimt žmonių žiūrovams tenka unikali proga tapti politinio trilerio veikėjais ir priimti svarbų sprendimą – nutekinti ar nenutekinti?

MACHINA EX

Tai naujųjų medijų meno ir teatro menininkų grupė, kurianti virtualios realybės kompiuterinius žaidimus. Dalyvius įtraukiančius interaktyvius skaitmeninius žaidimus sujungus su scenine dramaturgija, „machina eX“ spektakliuose atlikėjai ir žiūrovai tampa lygiaverčiais scenoje kuriamo fantastinio pasaulio dalyviais; čia žmonės, objektai, skirtingos erdvės – viskas paklūsta fiktyvaus žaidimo taisyklėms.

Kolektyvo „machina eX“ kūrinuose derinami kompiuterinių žaidimų, teatro bei interaktyvių instaliacijų kūrimo principai. Elektroninių daviklių ir analoginių prietaisų valdomose patalpose, kur veikia aktoriai, žiūrovai akimirksniu panyra į žaidimo kuriamą visatą: čia iš tikrųjų galima atidaryti ar uždaryti duris, įjungti ar išjungti šviesą, bet ką paliesti, išbandyti, perdėti į kitą vietą ar perduoti kitam, tokiu būdu tikrinant sceninės erdvės ir joje veikiančių aktorių reakciją. Šiuose sudėtinguose paradoksaliuose metapasauliuose trumpam įsigali iliuzija. Į žaidimo erdvę patekusi publika tampa ir istorijos dalyve, nes be jos veiksmas nesirutulioja: žiūrovai, lydimi aktorių-avатарų, ieško atsakymų, sprendžia mįsles ir priima istorijos vyksmui svarbius sprendimus.

Nuo įkūrimo 2010 m. „machina eX“ pristatė daugiau nei dešimt originalių nuotykių-spektaklių, su kuriais keliavo po žaidimų ir vizualiųjų menų festivalius. Dirbdami žaidimų laboratorijos principu, kūrėjai nuolat ieško naujų žaidimų formų ir interaktyvių istorijų nedidelėms auditorijoms.

„SPIELWIESE“

Tai yra teatro ateitis! Žaidimas ir teatras – tai, kas geriausia šiuose dviejuose dalykuose, sujungta į viena.

„IMPULSE“ FESTIVALIS

Kolektyvo „machina eX“ kuriamos istorijos, be to, kad yra ypač smagios ir teikia didžiulį malonumą, stebina kūrėjų profesionalumu. Jiems pavyksta sceninį vyksmą įsukti taip, kad žiūrovas nejučiomis, nesijausdamas apnuogintas kitų akivaizdoje, be jokios prievartos ir abejonių tampa jo dalyviu. Galbūt tai pavyksta dėl kamerinių, jaukių erdvių, o galbūt tai – didžiulė teatro kuriamos iliuzijos jėga...

„BEST OFF“ FESTIVALIS

„machina eX“ sugeba užburti auditoriją ta distancijos nesukuriančia lengvumo aura. Ir realybė, ir iliuzija vienodai vilioja. Jautiesi, lyg būtum patekęs į Davido Lyncho filmą ar kokį kompiuterinį žaidimą, iš kurio ištrūkti yra vienintelis kelias – ironiškai šypsantis atsakyti į suktus klausimus. <...> „machina eX“ kūrėjams pavyksta neįtikėtinas ir labai ypatingas dalykas – teatre sukurti kai ką visiškai nauja, netikėta.

VARŠUVOS KABARETAS

LENKIJA

REŽISIERIUS	Krzysztof Warlikowski
INSCENIZACIJOS AUTORIAI	Krzysztof Warlikowski, Piotr Gruszczyński, Szczepan Orłowski
SCENOGRAFĖ, KOSTIUMŲ DAILININKĖ ...	Małgorzata Szczęśniak
KOMPOZITORIUS	Paweł Mykietyn
ŠVIESŲ DAILININKĖ	Felice Ross
DRAMATURGAS	Piotr Gruszczyński
CHOREOGRAFAS	Claude Bardouil
VAIZDO PROJEKCIJŲ AUTORIUS	Kamil Polak
GARSO REŽISIERIUS	Mirosław Burkot
MUZIKĄ ATLIEKA	Paweł Bomert, Piotr Maślanka, Paweł Stankiewicz, Fabian Włodarek
VAIZDO ANIMATORIUS	Kamil Polak
REŽISIERIAUS PADĖJĖJAS	Łukasz Józków
TECHNIKOS DIREKTORIUS	Paweł Kamionka
SCENOGRAFĖS ASISTENTAS, KONSTRUKTORIUS	Marcin Chlanda
VIDEO PROJEKCIJŲ OPERATORĖ, REŽISIERIAUS ASISTENTĖ	Katarzyna Łuszczzyk
GARSO OPERATORIUS	Mirosław Burkot
ŠVIESŲ OPERATORIUS	Dariusz Adamski
GRIMO DAILININKĖ	Monika Kaleta
REKVIZITININKAS	Tomasz Laskowski
SCENOS DARBUOTOJAI	Kacper Maszkiewicz, Maciej Żurczak
KOSTIUMININKAI	Elżbieta Fornalska, Ewa Sokółowska
PRODIUSERIS	„Nowy teatr“
KOPRODIUSERIAI	Avinjono festivalis, Liuksemburgo miesto teatrai, Šajo nacionalinis teatras Paryžiuje, Lježo teatras, Klermono-Ferano teatras, Nacionalinis audiovizualinis institutas
TRUKMĖ	4 val. 30 min. (2 dalys)
PREMJERA	2013 m. liepos mėn. 3 d., Gdynės „Open'er“ festivalis

VAIDINA

.....	Magdalena Cielecka
.....	Ewa Dałkowska
.....	Małgorzata Hajewska-Krzysztofik
.....	Monika Niemczyk
.....	Maja Ostaszewska
.....	Magdalena Poptawska
.....	Claude Bardouil
.....	Andrzej Chyra
.....	Bartosz Gelner
.....	Wojciech Kalarus
.....	Redbad Klijnstra
.....	Zygmunt Malanowicz
.....	Piotr Polak
.....	Jacek Poniedziałek
.....	Maciej Stuhr

 SPEKTAKLIO PASTATYMĄ PARĖMĖ LENKIJOS RESPUBLIKOS KULTŪROS IR NACIONALINIO PAVELDO MINISTERIJA

Ministry of Culture and National Heritage of the Republic of Poland

 SPALIO 10, 11 D. 18 VAL. LIETUVOS NACIONALINIS DRAMOS TEATRAS, DIDŽIOJI SALĖ

„Varšuvos kabaretas“, įkvėptas Johno Van Druteno pjesės „Aš esu kamera“ ir Johno Camerono Mitchello filmo „Shortbus“, gražina mus į XX a. ketvirtojo dešimtmečio pradžios muzikinį reviu: intensyvūs ritmai ir garsai tarsi bando nuslopinti militaristinio maršo nuojautas. Scenoje atsiveria dvi konkrečios istorinės realybės: Veimaro Vokietija, prieš užimant ją naciams, ir Niujorkas po rugsėjo 11-osios išpuolių. Tai dvi laiko ir erdvės laboratorijos, kuriose lyg po padidinauoju stiklu matome, kaip susiklosčiusios istorinės aplinkybės ištraukia mūmyse tūnančias užslopintas baimes, seksualines ir erotines fobijas, tą beprotišką kažko ilgesį – visa tai, kas kartu gimdo įtampą ir veda link lūžio taškų. Šių dviejų savo chronologija ir geografija skirtingų pasaulių sankirtoje tarsi veidrodžio atspindys iškyla šiandieninė Varšuva, o su ja – ir kiti panašių istorinių patirčių Europos miestai.

Spektaklyje prabylama apie prarastą laisvės skonį šiuolaikiniame pasaulyje. Čia ir dabar, kai blankus vienodumas laikomas vertybe, o po „kolektyvinio saugumo“ etikete prievarta brukamos normos ir šampai, kyla pavojus prigimtinėi žmogaus teisei į saviraiškos ir individo laisvę. Nusimesti socialinių normų antrankius ir apeiti suvaržymus galima tik uždaroje, pogrindinėse erdvėse, o teatras yra viena iš jų. K. Warlikowskio spektakliai pasižymi tuo, kad publikai čia tenka įsitraukti į diskusiją apie tai, kas šiandien yra aktualiausia, kelia daugiausiai skausmo ir nerimo. Šiame spektaklyje žanrinės atspirties tašku pasirinkęs kabaretą, K. Warlikowskis ir vėl griaua aktorius ir publiką skiriančią ketvirtąją sieną, nes kabaretas – tai nevaržomos laisvės erdvė, nepaklūstanti taisyklėms ir siautulinga it nesibaigiantis karnavallas.

Spektaklyje sugretinamos skirtingos prievartos formos ir scenarijai. Čia vaizduojama uždara menininkų grupelė, kuriai menas vis dėlto pasirodo esąs pražūtingas – užterštas abejonėmis jų gyvenimas tampa nepakeliamas. K. Warlikowskis parodo, kaip tokios uždaros grupės, gyvuodamos baimių ir tabu apimtame pasaulyje, galiausiai neišvengia grėsmių, pasiduoda prievartai.

KRZYSZTOFAS WARLIKOWSKIS

Viena atpažįstamiausių šiuolaikinio Lenkijos teatro figūrų. Jaunystėje mokėsis iš Lenkijos teatro meistrų Kon-

rado Swinarskio, Jerzy Jarockio ir Andrzejiaus Wajdos, taip pat – savo tiesioginio mokytojo Krystiano Lupos, vėliau kūrybinių impulsų sėmėsi keliaudamas po senojo kontinento teatrus, kur turėjo galimybę dirbti su režisieriais Peteriu Brooku, stebėti Giorgio Strehlerio ir Ingmaro Bergmano darbą.

K. Warlikowskis gimė 1962 m. Lenkijoje, studijavo filosofiją ir istoriją Krokuvėje, vėliau – Paryžiuje. Savo teatrinio kelio pradžioje statė Marcelio Prousto, vėliau – Fiodoro Dostojevskio, Eliaso Canetti kūrybą. Pamatęs, kaip menkai jo kartos lenkai domisi scenos menais, ėmėsi kurti tokį teatrą, kuris būtų aktualus šiuolaikiniam žmogui, keltų klausimus, trikdytų, gvildentų visuomenės prieštaragai vertinamas temas. Atspirties tašku pasirinkęs Franco Kafkos, Williamo Shakespeare'o, Bernard'o Marie Koltėso, Witoldo Gombrowicziaus, Saros Kane, Hanocho Levino, ir kt. kūrybą, K. Warlikowskis kalba apie neliečiamais tapusius visuomenės skaudulius: prarastą intymumą, seksualumą, antisemitizmą, žmonijos istorijos dėmes, o sykiu ieško naujų teatrinės raiškos formų, priartinančių teatrą prie jo žiūrovo.

Scenografė Małgorzata Szczęśniak, dramaturgas Piotras Gruszczyński ir kompozitorius Pawełas Mykietynas yra ilgaamžiai K. Warlikowskio kūrybiniai bendražygiai. Kartu su jais 2008 m. Varšuvoje jis įkūrė teatrą „Nowy teatr“ (Naujasis teatras), kurio meno vadovu yra iki šiol. Čia jis sukūrė spektaklius „(A)Pollonia“ (2009), „Pabaiga“ (*Koniec*, 2010), „Afrikietiškos istorijos pagal Shakespeare'ą“, (*Opowieści afrykańskie według Szekspira*, 2011), „Varšuvos kabaretas“ (*Kabaret Warszawski*, 2013) ir „Prancūzai“ (*Francozy*, 2015). Su naujuoju teatru prasidėjo ir naujas jo kūrybos etapas: nepamiršdamas nuo pat pradžių jį lydėjusių klasikų kūrybos, jis pradėjo statyti spektaklius, kuriuose tokių skirtingų autorių, kaip Hannos Krall, Jonathano Littello, J. M. Coetzee, Euripido, Aischilo ir kt., kūrinių fragmentai gretinami, priešinami, komponuojami vienas su kitu. Tokiu literatūrinio koliažo principu sukurtas ir spektaklis „Varšuvos kabaretas“.

K. Warlikowskis yra pelnęs daugybę apdovanojimų, tarp kurių – Prancūzijos teatro kritikų sąjungos prizas (2003 ir 2008), Vsevolodo Mejerholdo vardo apdovanojimas Maskvoje (2006), Europos „Naujosios teatro realybės“ prizas (2008), Niujorko „Obie“ apdovanojimas (2008), Rusijos „Auksinė kaukė“ (2011), Prancūzijos Meno ir literatūros ordinas (2013).

GAZETA WYBORCZA

Krzysztofą Warlikowskis sugeba su neįtikėtinu humoru pažvelgti į pjesę, kuri, regis, turėjo tapti įspėjimu apie artėjančią naują destrukcijos bangą. Paskutinis Warlikowskio spektaklis nukelia mus iš 2003 m. Varšuvos į praėjusio amžiaus ketvirtojo dešimtmečio Berlyną, į muzikinį reviu. Čia prieglobščio ieško tie, kurie nori panirti į stiprius išgyvenimus ir pamiršti karinio maršo ritmu artėjančią grėsmę.

LE NOUVEL OBSERVATEUR

Warlikowskis kuria sekso, roko ir praeities vaiduoklių kupiną kabaretą, taip bandydamas pasipriešinti istorinei užmarščiai. Nerdamas į politikos, kūniškumo, intymumo, socialinių tabu vandenynus, jis, kaip visuomet, sugeba prisikasti iki pat pašaknų.

LES ECHOS

Atskiri spektaklio fragmentai kuria vizualiai paveikų, barokišką reginį. Čia pasireiškia Krzysztofo Warlikowskio talentas: į triukšmingo kabareto rūbą įvilkti refleksiją apie meilę, gyvenimą ir mirtį.

PIRMADIENIS: ATSAUGIAI IŠ DEŠINĖS

PORTUGALIJA

IDĖJOS AUTORĖ IR REŽISIERĖ	Cláudia Dias
KVIESTINIS MENININKAS	Pablo Fidalgo Lareo
TEKSTO AUTORIAI	Cláudia Dias Pablo Fidalgo Lareo
KONSULTANTAS	Jorge Loureiro Figueira
TAILANDO BOKSO TRENERIS	Jaime Neves
TECHNIKOS DIREKTORIUS	Nuno Borda De Água
SCENOGRAFAS, KOSTUMŲ DAILININKAS	Thomas Walgrave

VAIDINA

.....	Cláudia Dias
.....	Jaime Neves
.....	Karas

PRODIUSERIS	„Alkantara“
KOPRODIUSERIAI	„Alkantara“ festivalis, Almadós savivaldybė, Goethe's institutas, „María Matos“ savivaldybės teatras, Porto savivaldybės teatras, Groningeno „Noorderzon“ scenos menų festivalis
RĖMĖJAI	„GDA“ fondas (Fundação GDA), Calouste Gulbenkiano fondas, Almada miesto savivaldybė

TRUKMĖ	55 min.
PREMJERA	2016 m. vasario mėn.

 SPALIO 12, 13 D. 19:00 VAL.
**LIETUVOS NACIONALINIS
DRAMOS TEATRAS, STUDIJA**

„Pirmadienis: atsargiai iš dešinės“ yra pirmas iš septynių spektaklių, pasirodysiančių per ateinančius septynerius metus. Projekto „Septyneri metai, septyni kūriniai“ metu choreografė Cláudia Dias surengs septynis susitikimus su politiškai angažuotais menininkais. Septynios akistatos, kupinos įtampos ir trinties, atviros ir keliančios klausimus. Kokia ateitis mūsų laukia? Ar ji kaip nesustabdoma banga grėsmingai artėja link mūsų su didžiule jėga? Ar mes dar galime ką nors pakeisti?

„Man žodis „susidūrimas“ mintyse akimirksniu išskyla kaip dviejų žmonių akistata, galinti išprovokuoti konfliktą arba kaip tik – sutarimą. Du kūnai ir juos skiriantis atstumas, kurį reikės suvokti, įveikti, išgyventi, palaikyti, sugriauti arba padidinti. Vis dėlto neturėjau tikslo sukurti spektaklių serijos apie „susidūrimus“, nes tai būtų skirtingų estetinių formų paieškos, bandant kalbėti apie vieną ir tą patį dalyką. Man svarbu pats susidūrimas su kitais menininkais tam, kad kartu sukurtume kažką bendro,“ – sako režisierė Cláudia Dias.

Pirmajame spektaklyje jos partneriu tampa Tailando bokso treneris Jaime Nevesas. Tikrame bokso ringe jie smūgiuoja vienas kitą šiandien ypač aktualiais klausimais: kodėl mes bijome kitų? Kaip galime vienas su kitu suartėti? Ką kiekvienas iš mūsų galime padaryti, kad tai pasikeistų? Kas valdo mūsų kūnus, kas jų šeimininkas? Kokia yra silpnųjų strategija prieš stipriuosius? Ką mes žinome? Ką turime žinoti, kad veiktume? Veikti prieš ką? Kas yra tikrasis priešas? Spektaklio teksto autoriai Cláudia ir poetas, rašytojas Pablo Fidalgo Lareo laiko save nugalėtosios kartos, suluošintos ir bankrutavusios šalies, nenusisekusios sąjungos, nuniokoto pusiasalio, prarasto žemyno atstovais. Tačiau kovai įgaunant pagreitį, tarp kraujo, prakaito ir ašarų sužimba šviesos ir vilties kibirkštis. Prievartą keičia vienybės jausmas, o kovojantieji supranta, kad yra lygūs.

CLÁUDIA DIAS

Gimė 1972 m. Lisabonoje. Choreografė, aktorė, pedagogė, Naujajame Lisabonos universitete studijuoja scenos menų magistrantūroje.

Atlikėjos karjerą pradėjo „Almada“ šokių trupėje, po to šoko su „Ninho de Víboras“ kolektyvu. Dalyvauda-

ma menininkų rezidencijų programoje „Atelier Real“ tapo menininko João Fiadeiro kūrybine bendražyge. Tuo metu ji sukūrė du savo garsiuosius monospektaklius „Vienos moters šou“ (2003) ir „Ekskursija su gidu“ (2005), su kuriais apkeliaavo Belgiją, Ispaniją, Prancūziją, Italiją, Šveicariją. Jos monokūrinys „Valia turėti valios“ dviejų didelių Portugalijos dienraščių *Expresso* ir *Público* geriausio 2012 m. spektaklio konkurse užėmė atitinkamai 3-iąją ir 4-ąją vietą. Jis taip pat buvo nominuotas Portugalijos kūrėjų sąjungos apdovanojimui.

PABLO FIDALGO LAREO

Gimė 1984 m. Ispanijoje. Ispanų rašytojas, poetas, atlikėjas. Jo knyga „Fizinis auklėjimas“ (*La educación física*) laikraštis *El Cultural* išrinko viena iš penkių geriausių 2010 m. poezijos knygų. 2012 m. laimėjo „Injuve“ poezijos apdovanojimą už eilėraščių rinkinį „Atsiskyrimas“ (*La retirada*). Jo eilėraščiai spausdinami antologijose, verčiami į kitas kalbas.

Kaip režisierius sukūrė spektaklį „Laukinė būseną. 1939-ųjų Ispanija“ (*O estado salvaxe. Espanha 1939, 2013*), kuris buvo parodytas festivaliuose Ispanijoje, Portugalijoje, Argentinoje. Jo spektaklis „Turi eiti į karą, kuris prasideda šiandien“ (*Habrás de ir a la guerra que empieza hoy*) dienraščio *El Público* buvo išrinktas geriausiu metų spektakliu Portugalijoje. Jame menininkas rekonstruoja savo šeimos ir Ispanijos istoriją. Pablo gyvena ir kuria Lisabonoje.

JAIME NEVES

Gimė 1968 m. Angoloje. Tailando „Muay-Thai“ bokso meistras, turi juodą kimboksininko diržą. Portugalijos nacionalinės vertinimo komisijos bei Portugalijos Kikbokso ir „Muay-Thai“ federacijos prezidentas, vienas iš Pasaulinės „Muay-Thai“ federacijos Bankoke steigėjų. Kikboksininkų ir „Muay-Thai“ bendruomenėse Jaime Nevesas yra didelis autoritetas, veda mokymus treniriams ir teisėjams.

Per savo karjerą yra gavęs ne vieną apdovanojimą ir įvertinimą: tris kartus yra tapęs Portugalijos „Muay-Thai“ čempionu, Portugalijos kimboksininkų federacijos 2003 m. buvo išrinktas Metų žmogumi.

ARDINA.SL.PT

„Manai, kad tavo politinės pažiūros lemia, kaip sugebi mylėti?“ arba „Ar žinojai, kad be vaizduotės karo nelaimėsi?“ – tik keli iš maždaug poros šimtų klausimų, įaudrinančių šį kovingą susidūrimą ir neleidžiančių suabejoti, kad jų tokių reikia.

GINKLUOTOS MERGINOS. VILNIAUS ATGAVIMAS

SPEKTAKLIS-PASIVAİKŠČIOJIMAS
PO ISTORINĘ VIETĄ, IZRAELIS

TARPTAUTINĖ PREMĖRA

KŪRĖJAI IR ATLIKĖJAI Adili Liberman, Nadav Bossem

TARPTAUTINIŲ GASTROLIŲ „as is presenting arts“

ORGANIZATORIUS

TRUKMĖ 1 val.

PREMĖRA 2013 m. gegužės mėn.

SPALIO 13, 14 D. 18:00, 21:00 VAL.
ŠVČ. MERGELĖS MARIJOS
RAMINTOJOS BAŽNYČIA

Tarp Putino Rusijos ir Merkel Europos, pačioje Europos širdyje yra taiki šalis Lietuva, o pačioje Lietuvos širdyje – didingasis Vilnius, kurio centre stovi viena garsiausių komunistinio laikotarpio katedrų – Švč. Mergelės Marijos Ramintojos bažnyčia. Stalinas kadaise yra pasakęs: „Atviroje bažnyčioje ramybės nėra.“

Izraelio armijoje tarnaujančios ginkluotos merginos Dženi Abardžil ir Jana Rosbusin pakvies publiką į netikėtą kelionę, atskleisiančią nežinomą šios šventos ir raminančios vietos istoriją. Netrukus po to pastatas bus nugriautas, jo vietoje iškilis kibernetinis Žydų kultūros paveldo centras (darbų pradžia numatoma 2017 m. sausio mėn.). Negausios publikos akivaizdoje karingosios merginos atgaivins tikrus ir nebūtus pasakojimus, kuriais apipinti šie Dievo namai, Vilniaus miesto istorija, Tavo istorija.

Barokinio bokšto apžvalgos aikštelėje pasivaikščiojimo pabaigoje bus laikomos šventosios Mišios. Giedrą dieną nuo ten matyti artimiausia sirų pabėgėlių stovykla.

Po šiuo bunkeriu kadais stovėjo vienaakės Šv. Mergelės Marijos bažnyčia. Po ja būta mečetės, o dar giliau – sinagogos (nes juk jie visuomet stato ant mūsų). Dar anksčiau po sinagoga stovėjo romėniškosios pirtys, skirtos kariams, kurie myli karius. Šiandien čia garažų teritorija. Matai, kaip viskas susiję?

**DŽENI IR JANA PASAKOJA NEŽINOMĄ
„TMUNOS“ TEATRO ISTORIJĄ**

ADILI LIBERMAN

Gimė 1979 m. Teatro menininkė, aktorė, pedagogė. Gyvena ir dirba Tel Avive. Haifos universitete baigė teatro bakalaurą studijas, vėliau Tel Avivo universitete įgijo menų magistro laipsnį. „Haguf“ teatro mokykloje Tel Avive mokėsi Jacques'o Lecoqo fizinio teatro metodo, baigė intensyviuos improvizacinio, fizinio teatro kursus pagal

Anne's Bogart ir Tadashi Suzuku metodą Saratogos tarptautinio teatro instituto (SITI) studijoje Niujorke.

Adili kuria ir pati atlieka spektaklius, taip pat bendradarbiauja su kitais garsiais menininkais Izraelyje ir užsienyje. Kartu su bendraminčiais 2007 m. įkūrė trupę ir menininkų bendruomenę „Public Movement“ (angl. *visuomeninis judėjimas*), dalyvauja bendruose kūrybiniuose projektuose, rengiamuose tokiose erdvėse kaip Tel Avivo muziejus, kuriuose aštriai komentuojamos socialinės ir politinės problemos.

Kartu su kitu nepriklausomu menininku Nadavu Bossemu Adili sukūrė ir atlieka spektaklį-pasivaikščiojimą „Ginkluotos merginos“ – priklausomai nuo pasirinktos paveldo vietos kaskart kintančią satyrinę, improvizuotą ekskursiją. Jos paskutinis darbas „Gyvasis patologijos muziejus“ – tai paskaita-performansas, paremtas 1880 m. medicinėmis ataskaitomis apie isterijos priepuolių ištiktus žmones.

NADAV BOSSEM

Gimė 1974 m. Jeruzalėje, kur mokėsi prestižinėje Nisano Nativo aktorinio meistriškumo studijoje. Baigęs ją persikraustė į Tel Avivą, kur šiuo metu gyvena ir kuria kaip atlikėjas, rašytojas, humoristas, laidų vedėjas.

Per savo karjerą Nadavas dirbo skirtinguose nepriklausomuose teatruose. Vaidindamas savo paties režisuotuose spektakliuose jis kelia provokuojančius klausimus lyčių ir politikos temomis. Sukūrė kelis monospektaklius apie „religiniams naujakuriams“ priklausančią poetę Simchą Babayof. Vienas iš jų buvo apdovanotas kaip geriausias tarpdisciplininio meno kūrinys Ša'aro tarptautiniame poezijos festivalyje 2005 m.

Nadavas yra ne tik teatro kūrėjas, jis taip pat vaidina ir veda laidas televizijoje. 2012–2015 m. priklausė Izraelio aktorijų sąjungos tarybai.

MIDNIGHTEAST

N. Bossemas ir A. Liberman abu yra puikūs komikai, be to, labai gerai jaučia žydų kultūros pulsą... Savo pasirodyme jie pakedena neracionalias aklo patriotizmo plunksnes. Ir nors jis gali atrodyti pernelyg provokatyvus ir įžeidžiantis, tiesmuku jo nepavadinsi – kūrėjams pavyksta į sudėtingą problemą pažvelgti su humoru.

HAARETZ

Ekskursijose, kurias lanko jau nemažas gerbėjų būrys, kariškės Dženi ir Jana pasakoja išgalvotą ir absurdišką memorialinių vietų istoriją neįtikėtina juokingame Izraelio ginkluotųjų pajėgų kontekste, atskleidamos jų „karinį“ potencialą... Pasirodymą stebinti įvairi publika – senjorai, kariškiai, šeimos su vaikais, tampa aktyviais dalyviais, o istorijos, sklindančios iš dviejų kariškių lūpų, taip užburia, jog žiūrovai pamiršta, kad visa tai tėra fikcija.

KARALIŠKO DYDŽIO

ŠVEICARIJA

REŽISIERIUS	Christoph Marthaler
MUZIKINIS VADOVAS	Bendix Dethleffsen
SCENOGRAFAS	Duri Bischoff
KOSTIUMŲ DAILININKĖ	Sarah Schittek
DRAMATURGAS	Malte Ubenauf
ŠVIESŲ DIZAINAS	„Heide Voegelin Lights“
REŽISIERIAUS PADĖJĖJAS	Peter Affentranger
ŠVIESŲ OPERATORIUS	Jean-Luc Mutrux
KOSTIUMININKĖ, REKVIZITININKĖ	Cornelia Peter
GASTROLIŲ VADYBININKAI	Anne-Christine Liske, Tristan Pannatier
PRODIUSERIAI	Bazelio teatras / „Vidy“ teatras Lozanoje

TRUKMĖ 1 val. 20 min.
PREMJERA 2013 m. kovo mėn.

SPEKTAKLĪ IŠ DALIES FINANSAVO ŠVEICARIJOS MENŲ TARYBA „PRO HELVETIA“

SPALIO 14 D. 19:00 VAL. LIETUVOS NACIONALINIS DRAMOS TEATRAS, DIDŽIOJI SALĖ

VAIDINA

.....	Tora Augestad
.....	Bendix Dethleffsen
.....	Michael von der Heide
.....	Nikola Weisse

Šveicarų režisierius ir muzikantas Christophas Marthaleris jau nebe pirmus metus yra tarp europietiško teatro geriausiųjų. Spektaklyje „Karališko dydžio“ jis originaliai interpretuoja vokiškąjį *Liederabend*. Marthalerio rankose šis tradicinis „dainų vakaras“ virsta išmoninga, sklidina žavesio ir gilių įžvalgų refleksija apie meilę ir svajones.

Marthalerio pastatymo ašimi tampa „enharmonija“ vadinamas muzikinis reiškinys: muzikinė kompozicija, pagrįsta kelių vieno aukščio, bet skirtingų pavadinimų garsais. Sunku būtų rasti nors vieną pastarųjų dviejų šimtmečių kompozitorių savo kūryboje nenaudojusio šios unikalios muzikinės priemonės. To priežastis gali būti labai paprasta – enharmonija iškelia kismo idėją, o kas gyvenime gali būti vertingiau? Marthalerio spektaklyje tai tampa jungiančiu motyvu, į ilgesnį nei valandos trukmės reginį suaudžiantį skirtingų laikotarpių dainas, dainų prisodrintą vakarą paverčiantį žaviną ir gilia meilės bei sapnų meditacija.

Pora stengiasi užmigti svetimame viešbučio kambaryje, bet pastelinėmis spalvomis, dailiais raštais išpuoštoje patalpoje jaučiasi sutrikę. Tai prisėsdama, tai atsiguldama į karališko dydžio lovą, pora atlieka eklektišką muzikinį repertuarą, skrodžiantį muzikinius vandenynus nuo vokiečių liaudies dainų iki Jacksonų penketuko, „The Kinks“, Johno Dowlando ir Eriko Satie melodijų.

Spektaklis „Karališko dydžio“ iš dalies yra šiuolaikinė vokiškojo *Liederabend*, t. y. dainų vakaro, interpretacija, bet čia svarbi ir XX a. populiariosios bei roko muzikos albumo samprata, kai istorija pasakojama atskiras, savarankiškas dainas suguldžius į vieną rinkinį. Čia atsiskleidžia neįtikėtina dainos galia. Šiame kiek absurdiškame ir nostalgijos kupiname spektaklyje veikėjai dalijasi viena erdve, bet tuo pat metu gyvena atskiruose pasauliuose, kuriuose sapnai po truputį keičia realybę.

Kas sapnuoja – veikėjai ar žiūrovai, o gal ir vieni ir kiti sapnuoja vieni kitus? Melodijos suskamba ir nutrūksta, rodos, neturėdamos jokio sąryšio. Ir nors dainos iš pirmo žvilgsnio atrodo niekaip viena su kita nesusijusios, jas, kaip ir spektaklio veikėjus, vis dėlto vienija artumo trūkumo, visa apimančios meilės, komizmo natos, panardinančios į režisieriu būdingą sustingusį sceninį laiką.

Pasak spektaklio dramaturgo Malteso Ubenaufo, visa jungianti šio pastatymo idėja yra skirtumas tarp to, kokį savo gyvenimą įsivaizduojame, ir to, koks jis yra iš tikrųjų: „Visi norime „karališ-

ko dydžio“ gyvenimo, bet neatitikimas tarp mūsų svajonių, vilčių ir tikrovės kartais mums tampa matomas tik miegant, sapnuose, o realiame gyvenime – labai retai.“

Lietuvių teatro kritikė Rasa Vasinauskaitė pastebi: „Susidaro įspūdis, kad daina [Marthalerio] spektakliuose sujungia ir sulygina individus, atgręžia į istoriją, nesvarbu, menką ar didelę. Regis, [režisierius norėtų] vėl grąžinti žmones prie jų praeities, o jie nesiliauja gyvenę dabartyje...“

CHRISTOPH MARTHALER

Gimė Erlenbache, Ciuricho kantone. Prieš pasukdamas į teatro pasaulį, studijavo obojų ir fleitą. Pirmuosius teatrinis žingsnius žengė Lecoqo mokykloje Paryžiuje po 1968 m. gegužės įvykių. Įkvėptas dviejų skirtingų muzikos ir teatro pasaulių pradėjo kurti spektaklius, kuriuose muzika ir žodžiai nuolat žaidžia vienas su kitu. Marthalerio pirmojo muzikinio pastatymo „Išties“ (*Indeed*) premjera įvyko 1980 m. Ciuriche. Po jo, 1980 m. minint „Krištolinės nakties“ penkiasdešimtąsias metines, buvo surengtas pasirodymas Bazelio traukinių stotyje. Po metų jis sukūrė parodiją Šveicarijos nacionalinio himno tema „Kai keičiasi Alpių rago skambesys, žudyk, Šveicarija, žudyk!“ (*Quand le cor des alpages se mue, Suisse, tue, tue!*). 1991 m. pažintis su scenografe Anna Viebrock ir dramaturge Stephanie Carp praturtino jo meninę veiklą bendrais kūrybiniais projektais. Pastatęs dabar jau klasika tapusius spektaklius „Faustas“ pagal Fernando Pessoa ir Ödöno von Horvátho „Kazimierą ir Karoliną“, Marthaleris 2000–2004 m. buvo Ciuricho „Schauspielhaus“ teatro direktoriumi. Nuo tada jo spektakliai buvo statomi įvairiose scenose: „Nusileidimas, variacija vilties tema“ (*Grundings, a Variation on Hope*) 2004 m., „Riesenbutzbach, amžina kolonija“ (*Riesenbutzbach. Eine Dauerkolonie*) 2009 m., „Šiukšlės“ (*Papperlapapp*) 2010 m. ir kiti.

Christopho Marthalerio kūryba išsiskiria originalia estetika, jo spektakliuose regime kasdienybės peizažus – laukiamuosius, kavines, viešbučio miegamuosius, tai leidžia režisieriui žaisti įvairiomis reprezentacijos formomis. Spektakliuose kalbama apie paprastus, savęs ieškančius, egzistencinių klausimų draskomus žmones. Tačiau į žmogiškas dramas režisierius žvelgia su humoru ir atjauta. Sustingusio, lėto sceninio laiko, ironijos ir prieštaravimų meistras sukūrė savitą sceninę poeziją iš dainų, žodžių, muzikos.

KAMPNAGEL

Spektaklyje „Karališko dydžio“ Marthaleris ir vėl stebina. Viešbučio kambaryje pora stengiasi užmigti, bet tiek jų sapnai, tiek ta karališko dydžio lova pasirodo esantys per dideli. Juos nuramins muzika – nuo Wagnerio iki vokiškų šlagerių. Vienas gražiausių ir liūdniausių vakarų vokiškoje teatro scenoje šiuo metu.

KRITIKAS TILL BRIEGLEB

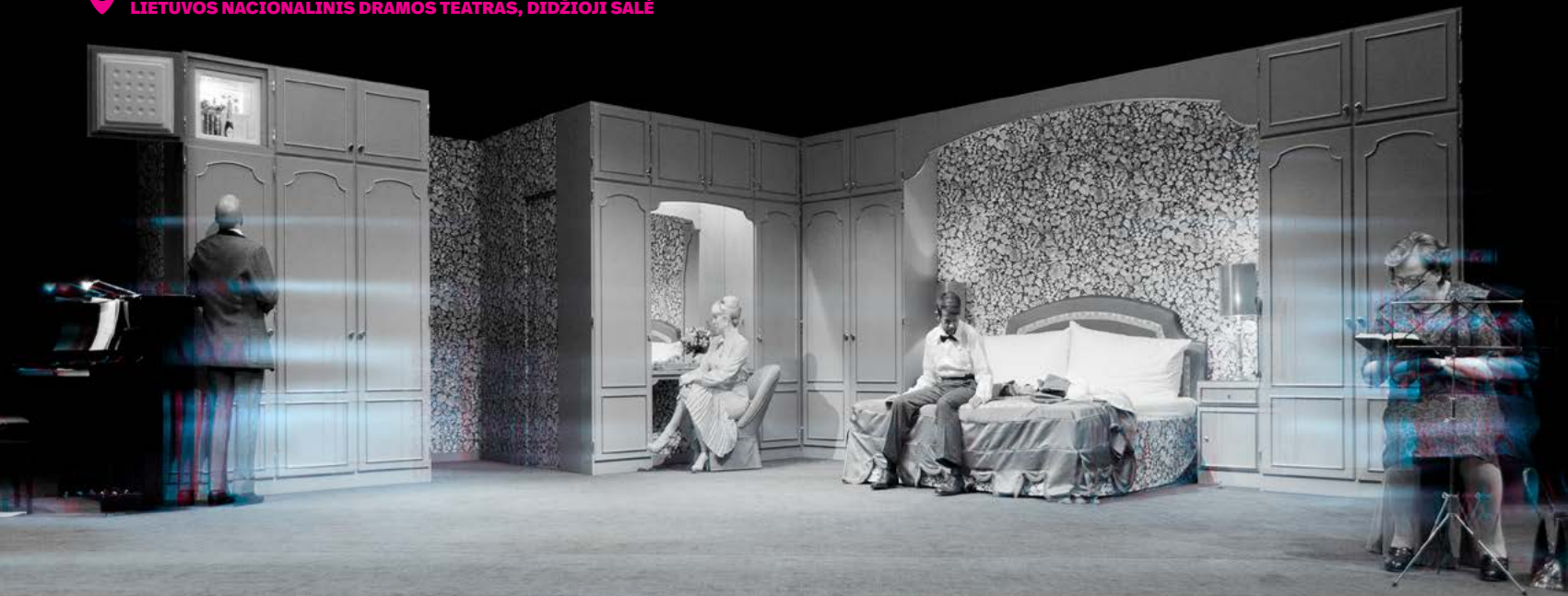
Melancholijoje paskendę žmonės klaidžioja po nostalgiskus prisiminimus, laikas eina, ir jie uždainuoja. Jų žodžiuose nėra ugnies, bet tyloje ir muzikoje skeidžiasi tikrasis gyvenimo pajautimas. Ir laikas vėl eina.

L'INSENSÉ

Po spektaklio išeini patenkintas, plunksnos lengvumo, akys pilnos džiaugsmo. Čia šaipomasi iš gero gyvenimo klišių, buržuazinių papročių ir idealų, kurių kupinas mūsų pasaulis – pasaulis, kuriame juokas kyla iš vienvietės melancholijos, leidžiantis mums būti liūdniems ir džiaugsmingiems vienu metu.

LES INROCKS

Muzikinės komedijos ir bulvarinio teatro scenoje pažėrdamas beketiškų absurdo natų, Marthaleris dovanoja mums vieną gražiausių savo spektaklių. <...> Tai yra visata, kurią galėtų apibūdinti spektaklyje nuskambantys žodžiai: „Visuomet buvęs toks pats, dabar taip skiriuosi nuo to, koks buvau kadaise.“ Melancholijos prisodrintas reginys, pratrūkstantis nevaldomais juoko plūpsniais. Valanda su trupučiu neprilygstamos laimės. Meistro prisilietimas.

EDUKACINĖ / KLUBO* PROGRAMA

* „Sirenų“ klubas savo forma ir turiniu yra nuolat kintantis procesas, kaskart ieškantis ryšio ir bandantis užmegzti dialogą su savo auditorija. Tai diskusijų, neformalaus bendravimo, naujų pažiūrų ir sumanymų radimosi erdvė. Klube vyksta filmų peržiūros, susitikimai ir pokalbiai su spektaklių kūrėjais, rengiamos specialios akcijos, pristatymai.

(re)FRESH

6-OJI TARPTAUTINĖ JAUNŪJŲ TEATRO KRITIKŲ KONFERENCIJA

RUGSĖJO 29–SPALIO 1 D.
TEATRAS „MENO FORTAS“

ORGANIZATORIUS
LIETUVIŲ TEATRO AGENTŪRA
DAUGIAU APTE PROGRAMĄ
IR PRANEŠĖJUS:

THEATRECONFERENCE.WORDPRESS.COM

Šiomet prie festivalio „Sirenos“ kuriamų žinių srauto tradiciškai prisidės ir Tarptautinė jaunųjų teatro kritikų konferencija. Iki šiol vykusiose penkiose konferencijose jaunieji teatro kritikai ir kitų kultūros sričių analitikai iš Lietuvos, Australijos, Baltarusijos, Bulgarijos, Bosnijos ir Hercegovinos, Čekijos, Estijos, Gruzijos, Lenkijos, Portugalijos, Prancūzijos, Rusijos, Suomijos, Slovakijos, Turkijos, Ukrainos, Vengrijos bei Vokietijos nagrinėjo tokias temas, kaip metateatras, heroizmo revizija, politikos ir teatro santykis, teatro ir kino paralelės, galios santykiai tarp teatro ir jo kritikos, taip pat pristatė savo šalių pavyzdžius.

Pasiteisinus praėjusių metų naujovei kviestis žymius savo srities ekspertus moderuoti diskusijas, šio formato bus laikomasi ir šiomet: konferenciją moderuos estų teatro ekspertas, teatrologas, Estų teatro agentūros narys, Estijos kultūros žurnalo *Sirp* vyriausiasis redaktorius Ottas Karulinas bei teatro kritikas iš Mančesterio, publikuojantis teatro apžvalgas įvairiuose žiniasklaidos kanaluose, taip pat ir – The Guardian, Andrew Haydonas.

Kaip taikliai nusako konferencijos pavadinimas „(re)FRESH“, šiomet bus kalbama apie šviežią (angl. *fresh*) teatro veidą, t. y. jaunąją kartą ir jos vaidmenį teatro raidos procesuose, taip pat – naujų veidų tarp teatro kūrėjų poreikį. Šią temą tris dienas truksiančios profesinės platformos metu konferencijos dalyviai nagrinės keliais pjūviais: „Naujoji karta – ar ji pasiruošusi užimti tvirtą po-

ziciją?“, „Idėjų kaita – kas naujo naujojoje dramoje?“, „Ketvirtis amžiaus minties laisvės – posovietinio bloko atvejis“.

Koks jaunųjų teatro menininkų santykis su šalies teatro istorija? Kokia šiandien yra jauno teatro padėtis? Jis atsišviežina (refreshing) ar kartoja? Ar jaunas teatras atmeta ar priima tradicines vertybes? Pagaliau – ar jaunosios kartos kuriamas teatras iš tiesų yra naujas, ar tik apsimeta tokiu esąs? Kaip skamba jaunojo teatro balsas, ar mutuoja? O gal jo apskritai negirdėti? Ar jaunųjų dramaturgų kuriami šiuolaikiniai tekstai yra gaivaus oro gūsis scenos mene, ar tai viso labo žodžiai, žodžiai, žodžiai?

2013 m. Europos parlamento surengtame konkurse Lietuvių teatro agentūros organizuojama konferencija buvo įvertinta aukščiausiu balu tarp visų Lietuvoje pateiktų projektų ir pelnė Nacionalinio laureato titulą.

LIETUVIŲ TEATRO AGENTŪRA

2014 m. įkurtos nevyriausybinės, ne pelno siekiančios organizacijos tikslas – stiprinti ryšius tarp Lietuvos teatro ir tarptautinės scenos, teatro kūrėjų ir auditorijos, menininkų ir prodiuserių. Ji inicijuoja ir įgyvendina vietinius ir tarptautinius projektus, scenos kūrinių pastatymus, vykdo edukacines programas, mokslinius tyrimus.

ŠEIMOS SUSITIKIMAS – MARTHALERIO TEATRAS „GRAND HOTEL“ VIEŠBUTYJE

FAMILIENTREFFEN – MARTHALERS
THEATER IM GRAND HOTEL

13:00
VDF Vilniaus dokumentinių
filmų festivalio
programoje

SCENARIJAUS AUTORĖ Sarah Derendinger
IR REŽISIERĖ

SCENARIJAUS KONSULTANTAS Christoph Kohler

OPERATORIAI Matthias Kälin, Sarah Derendinger

REŽISIERIAUS ASISTENTĖ Annette Carle

MONTAŽO REŽISIERĖ Ruth Schläpfer

GARSO REŽISIERIUS Knut Jensen

PRODIUSERĖS Stella Händler, Claudia Frei

GAMINTOJAI „frehändler“, „Schweizer Fernsehen“,
„ZDF Theaterkanal“

60 MIN, ŠVEICARIJA, 2009

📍 SPALIO 2 D. 19 VAL.
„SKALVIJOS“ KINO CENTRAS

Šveicarijos Alpėse įsikūrusiame Didžiajame viešbutyje sezonas baigėsi: kilimai sugulė į ritinius, baldai pasislėpė po apdangalais. Tačiau žiemos miegą nutraukia ištuštėjusiuose holuose ir salėse pasklidusi melancholiška daina – tai režisierius Christophas Marthaleris ir jo teatrinė šeima atvyksta repetuoti naujausio spektaklio. Prasideda nesibaigiančios dainavimo repetacijos. Čia jie įsikurs ilgomis šešioms savaitėms – iki premjeros dienos. Vis dėlto spalvingoje kompanijoje trūksta vieno veido: muzikanto Jürgo Kienbergerio, viešbučio savininkų paliknio ir ilgaamžio Marthalerio bendražygio. Po neseniai

atliktos kelių operacijos leisdamas laiką reabilitacijos klinikoje, atskirtas nuo repetuojančio kolektyvo, jis mėgaujasi kameros dėmesiu, dalijasi mintimis apie naująjį kūrinį, vedžioja klausytoją už nosies, tai kiek praskleidamas Marthalerio teatrą gaubiantį paslapties šydą, tai vėl nutylėdamas šio kultiniu tapusio reiškinio detales. Tuo tarpu trupė baigia prikelti visus viešbučio vaiduoklius. Šią keistų vienišių kompaniją – tai trykštančią juokais, tai nugrimztančią į melancholijos akivarus – sujungia muzika. Kartu su Marthalerio teatrine šeima žiūrovas atsiduria poezijos ir muzikos šventėje.

NAUJAS SAPNAS: KRZYSZTOFAS WARLIKOWSKIS

NOWY SEN: KRZYSZTOF WARLIKOWSKI

SCENARIJAUS AUTORIUS Marcin Latałto
IR REŽISIERIUS
OPERATORIAI Marcin Latałto, Łukasz Gutt,
Andrzej Wojciechowski
MONTAŽO REŽISIERĖ Svitlana Topor
KOMPOZITORIUS Paweł Mykietyn
GAMINTOJAS „Camera Obscura“

52 MIN, LENKIJĄ, 2013

📍 SPALIO 8 D. 21 VAL.
„SKALVIJOS“ KINO CENTRAS

Dokumentinis portretas apie vieną garsiausių lenkų teatro režisierių Krzysztofą Warlikowską audžiamas iš paties režisieriaus minčių apie kūrybą ir teatrą, jo artimiausių bendražygių pasakojimų bei ištraukų, iš svarbiausių teatro istorijoje reikšmingą pėdsaką palikusių jo spekta-

klių. Vienoje filmo scenų aktorius Adamas Ferency užsimena apie „Warlikowskio šventovę“. Filmo režisierius Marcinas Latałto bando pažvelgti į šią paslaptinę „institutiją“ iš vidaus.

**DRAMATURGIJOS
TEKSTŲ
EKRANIZACIJOS
TEATROTEKA**
KARTU SU LENKŲ
KINO FESTIVALIU
VILNIUJE

„Teatroteka“ – tai jaunų lenkų dramaturgų pjesių ekranizacijos, sukurtos Dokumentinio ir valdybinio kino studijoje (Wytwórnia Filmów Dokumentalnych i Fabularnych) – didžiausioje Lenkijos valstybinėje kino gamybos kompanijoje, atskleidžiančios naują požiūrį į dramaturgijos tekstų ekranizavimą tiek menine, tiek gamybine prasme. Filmų autoriai – jauni menininkai, ne vienam iš jų tai yra debiutas.

Projekto sumanymas yra, pasitelkus kino meno ir naujausias technologijas, pristatyti tai, kuo garsėja naujoji lenkų dramaturgija – šiuolaikinius kūrinius, dažnai paklūstančius podraminio rašymo principams, forma ir žanro stilistika besiskiriančius nuo klasikinės dramaturgijos. Šių pjesių autoriai ieško originalios kalbos, išraiškos priemonių ir formų, sykiu keldami jaunajai kartai aktualius klausimus ir savaip perteikdami mus supančią realybę.

Tarptautinis teatro festivalis „Sirenos“ kartu su Lenkijos institutu Vilniuje bei Lenkų filmų festivaliu pristato du „Teatrotekos“ archyvo perlus: 2013 m. sukurtus, apdovanojimų ir tarptautinio pripažinimo sulaukusius filmus „Valentina“ bei „Lagaminas“.

SPALIO 9 D. 19.30 VAL.

VIETA – BARAS
„PERONAS“

(FILMAI BUS RODOMI
LENKŲ KALBA
SU ANGLIŠKAIS
SUBTITRAIS)

VALENTINA WALENTYNA

SCENARIJAUS AUTORIAI
Julia Kijowska, Wojciech Faruga

REŽISIERIUS
Wojciech Faruga

OPERATORIUS
Arek Tomiak P.S.C.

DAILININKĖ
Agata Skwarczyńska

KOMPOZITORĖ
Zuzanna Falkowska

MONTAŽO REŽISIERIUS
Maciej Szydlowski

GARSO REŽISIERIAI
Michał Robaczewski, Tomasz Wiczorek

GAMYBOS VADOVAS
Paweł Mantorski

PRODIUSERIS
Włodzimierz Niderhaus

VAIDINA
Julia Kijowska, Irena Wójcik, Barbara Szczecińska, Varšuvos moterų choras „Harfa“
55 MIN, LENKIJĄ, 2013

Valentinos asmenyje atsiskleidžia tiek daug istorijų.
Ji – toji sovietinė motina-deivė, galbūt Dievo Motina.

WOJCIECH FARUGA

Aktorė ir moterų choras. Viena garsiausių XX a. moterų, apie kurią nežinome beveik nieko, ir bevardė minia, simbolizuojanti visas moteris kosmonautes, turėjusias tapti Valentinos pamaina, bet taip ir likusias jos šešėlyje. Tai – ir spektaklis, ir koncertas. Ir dokumentika, ir pramanyta istorija.

Prieš pakildama į kosmosą, Valentina Vladimirovna Tereškova dirbo tekstilės pramonėje. Kai Nikitos Chruščiovo išrinkta pirmoji moteris kosmonautė grįžo į Žemę, ją apgaubė tartum šventumo aureolė, ji tapo bene garsiausia Sovietų Sąjungos įžymybe. Ir nors nei sportininkams, nei mokslininkams nei artis-

tams dėmesio ir šlovės netrūko, kosmonautai buvo tikrosios to meto žvaigždės.

Vis dėlto po 1989 m. V. Tereškova liovėsi dalinusi interviu ir nuo tada taip ir nebepasirodė žiniasklaidos akiraityje. Pirmą kartą pasakojama moters kosmonautės istorija filme perteikiama originalia raiška. Čia panaudotos ištraukos iš Valentinos atsiminimų, taip pat – pokalbiai su sovietų kosmonautais iš Maciejiaus Drygaso dokumentinio filmo „Nesvarumo būsena“ (*Stan nieważkości*, 1994).

Filmas 48-ajame Tarptautiniame Hjustono kino festivalyje (JAV) gavo platininį „Remi“ apdovanojimą, o Julia Kijowska 15-ajame Lenkijos radijo teatro ir televizijos teatro festivalyje „Du teatrai“ (Festival teatru polskiego radia I teatru telewizji polskiej „Dwa teatry“) buvo apdovanojama kaip geriausia aktorė.

LAGAMINAS WALIZKA

DRAMATURGĖ
Małgorzata Sikorska-Miszczuk

REŽISIERIUS
Wawrzyniec Kostrzewski

OPERATORIUS
Witold Plóciennik P.S.C.

DAILININKĖ
Ewa Gdowiak

KOSTIUMŲ DAILININKĖ
Elżbieta Radke

KOMPOZITORIUS
Piotr Łabonarski

MONTAŽO REŽISIERIUS
Jakub Motylewski

GARSO REŽISIERIAI
Michał Robaczewski, Tomasz Wiczorek

GAMYBOS VADOVAS
Paweł Mantorski,

PRODIUSERIS
Włodzimierz Niderhaus

VAIDINA
Adam Ferency, Krzysztof Globisz, Halina Łabonarska, Marta Król, Łukasz Lewandowski
67 MIN, LENKIJĄ, 2013

LAGAMINAS TUŠČIAS. VISKAS YRA LAGAMINE.

Fransua Žako ieško tiesos. Lydimas Pasakotojo ir Atsakiklio jis keliauja iš namų į Holokausto muziejų, kur ant vieno iš lagaminų perskaito savo tėvo vardą. Tai – ne paprasta kelionė, o kelias atminties ir tapatybės paieškų labirintais. Tiesa, kurios Fransua trūko visą gyvenimą, su didele jėga smogs jam, sugrąžindama prisiminimus, aplinkybes ir begalę klausimų, į kuriuos tiek metų nebuvo atsakymų. Visas herojaus gyvenimas prabėga prieš akis: vaikystės prisiminimai, svajonės, pažintys, kelionės – įvairios tarpinės stotelės jo kelyje į savęs pažinimą. Tai, ką jis randa lagamine, vieninteliame jam po tėvo

likusiame daikte, kuria abejonėmis, baimėmis ir viltimis apipintą dvasinį žemėlapį.

Originali filmo struktūra ir stilistika, pasirinktas drąsus būdas kalbėti apie Holokauską neleidžia jam pasiksti perdėto tragizmo ir patetikos liūne. Tikra istorija paremtas filmas gvildena bendresnį – Holokausto atminties – klausimą.

15-ajame Lenkijos radijo teatro ir televizijos teatro festivalyje „Du teatrai“ (Festival teatru polskiego radia I teatru telewizji polskiej „Dwa teatry“) filmas buvo apdovanojamas „Grand Prix“, taip pat – už geriausių scenarijų, geriausių operatoriaus bei dailininko darbą.

FESTIVALIO KOMANDA / FESTIVAL TEAM

MENO VADOVĖ / ARTISTIC DIRECTOR

Audra Žukaitytė

DIREKTORIUS / MANAGING DIRECTOR

Martynas Budraitis

MENO TARYBA / ARTISTIC COUNCIL

Oskaras Koršunovas (pirmininkas / chair)

Ramunė Marcinkevičiūtė

Aurimas Minsevičius

Goda Dapšytė

Viktorija Ivanova

TECHNIKOS DIREKTORIUS /

TECHNICAL DIRECTOR

Gediminas Ušackas

FINANSININKĖ / FINANCE MANAGER

Vitalija Varkulevičienė

VADYBINĖ KOMANDA /

MANAGEMENT TEAM:

Vytautė Brazdylytė, Viktorija Ivanova,

Agnė Pulokaitė, Ieva Žibūdaitė

KŪRYBINĖ KOMUNIKACIJA / CREATIVE

COMMUNICATION:

Rūta Baradinskaitė

Mykolas Budraitis

KATALOGO SUDARYTOJA /

CATALOGUE EDITOR

Agnė Pulokaitė

REDAKTORIAI / COPY EDITORS:

Liuda Skripkienė, Kipras Šumskas

DAILININKAS / CATALOGUE DESIGN

Laurynas Nalivaika

NUOTRAUKŲ AUTORIAI /

COPYRIGHT OF PHOTOGRAPHS:

Rugilė Barzdžiukaitė, Efrat Babich Brit,

Jose Caldeira, Christina Georgiadou,

freihändler, Simon Hallstrom, Magda

Hueckel, Jūratė Januškevičiūtė, Luciana

Kaplun, machina eX, Dmitrijus Matvejevas,

Imantas Precas, Eglė Sabaliauskaitė, Donatas

Stankevičius, Simonas Švitra, Eyal Tagar

VERTĖJAI / TRANSLATORS:

Andrius Jevsejevas, Julius Keleras, Monika

Lipšic, Andrius Merkevičius, Kristina

Sprindžiūnaitė, Laimonas Vaičius

RENGINIŲ VIETOS / VENUES

„SKALVIJOS“ KINO CENTRAS /

SKALVIJA CINEMA CENTRE

A. Goštauto g. 2

LIETUVOS NACIONALINIS DRAMOS

TEATRAS / LITHUANIAN NATIONAL

DRAMA THEATRE

DIDŽIOJI SALĖ / MAIN STAGE

Gedimino pr. 4

MAŽOJI SALĖ / SMALL STAGE

Odminių g. 7

STUDIJA / STUDIO

Gedimino pr. 4

LIETUVOS RUSŲ DRAMOS TEATRAS /

RUSSIAN DRAMA THEATRE OF LITHUANIA

J. Basanavičiaus g. 13

MENŲ SPAUSTUVĖ / ARTS PRINTING

HOUSE

Šiltadaržio g. 6

OKT STUDIJA / OKT STUDIO

Ašmenos g. 8

TEATRAS „MENO FORTAS“ /

“MENO FORTAS” THEATRE

Bernardinų g. 7

VILNIAUS TEATRAS „LĖLĖ“ /

VILNIUS THEATRE LĖLĖ

Arklių g. 5

ŠVČ. MERGELĖS MARIJOS RAMINTOJOS

BAŽNYČIA / CHURCH OF BLESSED VIRGIN

MARY OUR LADY OF CONSOLATION

Savičiaus g. 15

VILNIAUS RAUDONOJO KRYŽIAUS

LIGONINĖ / VILNIUS RED CROSS

HOSPITAL

Tilto g. 11

BARAS „PERONAS“ / BAR PERONAS

Geležinkelio g. 6

BILJETUS Į UŽSIENIO SPEKTAKLIUS PLATINA TIKETA.

Bilietus į lietuviškos programos spektaklius platina teatrai per savo platinimo sistemas.

Informaciją sekite www.sirenos.lt

RENGĖJAI / ORGANIZERS

MECENATAS / MECENATE

INFORMACINIAI PARTNERIAI / MEDIA PARTNERS

RĖMĖJAI / SPONSORS

PARTNERIAI / PARTNERS

IDÉE FIXE TRUPĖ 459 LIETUVIŲ TEATRO AGENTŪRA

FESTIVALIO KAVA /

COFFEE FESTIVAL

FESTIVALIO KLUBAS /

FESTIVAL CLUB

TICKETS TO GUEST PERFORMANCES – TIKETA.

For tickets to Lithuanian Showcase check each performance for more

information at www.sirenos.lt

SEPTEMBER

	09 29 THURSDAY	09 30 FRIDAY	10 01 SATURDAY	10 02 SUNDAY
10:00	10 AM - 3 PM 6TH INTERNATIONAL CONFERENCE FOR YOUNG THEATRE CRITICS "re(FRESH)" "Meno fortas" theatre	10 AM - 3 PM 6TH INTERNATIONAL CONFERENCE FOR YOUNG THEATRE CRITICS "re(FRESH)" "Meno fortas" theatre	10 AM - 3 PM 6TH INTERNATIONAL CONFERENCE FOR YOUNG THEATRE CRITICS "re(FRESH)" "Meno fortas" theatre	
11:00				11:00 AM - 6:00 PM LOVE BOXES (Troupe 459), Arts Printing House, Studio II
14:00			2:00 PM A HUNGER ARTIST (dir. E. Nekrošius), „Meno fortas“ theatre	
16:00			4:00 PM CLEANSED (dir. O. Koršunovas), Arts Printing House, Black Hall	
18:30		6:30 PM ICE (dir. A. Jankevičius), Russian Drama Theatre of Lithuania	6:30 PM THE OEDYPUS MYTH (dir. G. Varnas), Lithuanian National Drama Theatre, Main Stage	6:30 PM FOREST BROTHER (dir. V. Siliš), Lithuanian National Drama Theatre, Main Stage
19:00	7:00 PM THE CONSCRIPTS (dir. P. Pinigis), Arts Printing House, Black Hall	7:00 PM EGLE, THE QUEEN OF SERPENTS (dir. O. Koršunovas), Vilnius Red Cross Hospital		SIRENOS CLUB 7:00 PM FAMILY REUNION: MARTHALER'S DRAMA IN A GRAND HOTEL Skalvija Cinema Centre
20:30	8:30 PM CODE: HAMLET (dir. O. Lapina), Russian Drama Theatre of Lithuania			
22:30	22:30 VAL. KODAS: HAMLET (rež. O. Lapina), Lietuvos rusų dramos teatras			
23:00			11:00 PM INFANCY (dir. K. Vilkas), Vilnius Theatre Lėlė	

OCTOBER

	10 06 THURSDAY	10 07 FRIDAY
15:00		
17:00		
18:00		
19:00	EUROPOLY: 7:00 PM HAVE A GOOD DAY! Arts Printing House, Black Hall	EUROPOLY: 7:00 PM HAVE A GOOD DAY! Arts Printing House, Black Hall
19:30		EUROPOLY: 7:00 PM CLEAN CITY Lithuanian National Drama Theatre, Small Stage
21:00		

	10 08 SATURDAY	10 09 SUNDAY	10 10 MONDAY	10 11 TUESDAY	10 12 WEDNESDAY	10 13 THURSDAY	10 14 FRIDAY
		EUROPOLY: 3:00 PM LESSONS OF LEAKING Lithuanian National Drama Theatre, Studio					
	EUROPOLY: 5:00 PM LESSONS OF LEAKING Lithuanian National Drama Theatre, Studio	EUROPOLY: 5:00 PM LESSONS OF LEAKING Lithuanian National Drama Theatre, Studio					
			18:00 VAL. KABARET WARSZAWSKI (dir. K. Warlikowski), Lithuanian National Drama Theatre, Main Stage	18:00 VAL. KABARET WARSZAWSKI (dir. K. Warlikowski), Lithuanian National Drama Theatre, Main Stage		6:00 PM GIRLS IN ARMS. RECLAIMING VILNIUS (dir. A. Liberman, N. Bossem), Church of Blessed Virgin Mary Our Lady of Consolation	6:00 PM GIRLS IN ARMS. RECLAIMING VILNIUS (dir. A. Liberman, N. Bossem), Church of Blessed Virgin Mary Our Lady of Consolation
	EUROPOLY: 7:00 PM LESSONS OF LEAKING Lithuanian National Drama Theatre, Studio	EUROPOLY: 7:00 PM LESSONS OF LEAKING Lithuanian National Drama Theatre, Studio			EUROPOLY: 7:00 PM MONDAY: WATCH OUT FROM THE RIGHT Lithuanian National Drama Theatre, Studio	EUROPOLY: 7:00 PM MONDAY: WATCH OUT FROM THE RIGHT Lithuanian National Drama Theatre, Studio	7:00 PM KING SIZE Lithuanian National Drama Theatre, Main Stage
	EUROPOLY: 7:00 PM CLEAN CITY Lithuanian National Drama Theatre, Small Stage						
		SIRENOS CLUB: 7:30 PM Film Adaptations of Plays, TEATROTEKA: films "Valentina" and "The Suitcase", Bar Peronas					
	EUROPOLY: 9:00 PM LESSONS OF LEAKING Lithuanian National Drama Theatre, Studio	EUROPOLY: 9:00 PM LESSONS OF LEAKING Lithuanian National Drama Theatre, Studio				9:00 PM GIRLS IN ARMS. RECLAIMING VILNIUS (dir. A. Liberman, N. Bossem), Church of Blessed Virgin Mary Our Lady of Consolation	
	SIRENOS CLUB: 9:00 PM A NEW DREAM: KRZYSZTOF WARLIKOWSKI Skalvija Cinema Centre						

PHOTO: KAMILĖ ŽICKYTĖ

MAKING THE NEWS. It's the slogan that the 13th Vilnius International Theatre Festival Sirenos is coming back with this year. Whoever we are in our daily lives – cashiers, PR specialists, boxers, actors, militaries, cleaners or what not – we are all creators of the news.

A performance is usually a chance to run away from mundaneness for theatre goers, a method of moving to another parallel world free from things which are common and habitual. As tradition goes, however, Sirenos Festival will not let you do that. Everyone who will come to this year's performances will be pushed into a continuous flow of news. Why? To make us look inside ourselves for we are the ones who produce the "now" and the "here", and all things hurtful, scary or making us anxious or happy.

One of the prominent figures in contemporary European theatre, Polish director Krzysztof Warlikowski will invite people to a four-hour-long tumultuous cabaret. His "Kabaret warszawski" is a story with a timeline from Weimar Germany to 9/11 New York to today's Europe. The director plunged into two totally different historical periods to get to know each and every one of us better. Warlikowski is in his purest here, he provokes an active dialogue with the audience and so everybody witnessing "Kabaret warszawski" will fail to observe everything from a secure distance because it's us who's at the core of this performance.

Swiss theatre director Christoph Marthaler can't imagine his performances without music. His "King Size" to be presented in Vilnius is no exception. The performance is composed from dialogues in different languages as a polyphonic score, and Christoph stresses a philosophical motif familiar to all of us: is life what we have imagined it to be? We all want our lives to be "king-sized", we even go as far as to think it actually is so, whereas in reality we are in a nut shell.

In the last few years Rimini Protokoll invited festival goers to get to know Vilnius through their interactive tours "Remote Vilnius". This year it will be Israeli artists Adili Liberman and Nadav Bossem who will take us on a journey through rhythms of the Lithuanian capital. Having specifically adapted their site-responsive tour to Vilnius, the artists will ask us what do we actually know about our past and which of those elements are just fictitious narratives? Dressed as two Israeli female soldiers, girls in arms will immerse the participants in untold stories, legends and historical facts of one of the holy places of Vilnius.

Now for some good news: this year Sirenos Festival joined a special Europoly programme of Geothe Institut together with Münchner Kammerspiele. Here artists from different European countries document the change of the old world into the new one. Lithuania is being represented by the opera "Have a Good Day!" by Rugilė Barzdžiukaitė, Lina Lapelytė and Vaiva Grainytė. Having toured world stages from Shanghai to New York, the performance looks into the grimaces of the capitalist world, and does so with a good amount of humour, through a veil of irony and poetry.

Greek artists Anestis Azas and Prodrmos Tsinikoris will raise the question of what does it mean to be "clean" nowadays in their performance "Clean City". It's a documentary story told in the voices of five immigrant women who work as cleaners. Those women are the ones who, in the purest sense of the word, clean the country: cities, squares, streets, luxurious neighbourhoods. Paradoxical as it may seem, those whose clean- and well-being depends on these women are also the ones who want to clean themselves off them. In the face of a refugee crisis, are Europeans going to "clean" the societies from those who became an inseparable part and yet are consid-

ered outcasts, strangers, second-rate individuals?

A group of theatre artists from Germany – machina eX – who design computer games in real-life environments have actually correctly guessed the future of Europe. They only chose a different country, foretelling the "EU apocalypse" for Germany instead of Great Britain and giving us more time – what is indeed happening right now was meant to happen in 2021. In this theatrical simulation of reality, we see Germany where the idea of united Europe has crashed and the country is on the verge of leaving the European Union. The final decision depends on the nation (again, doesn't that sound familiar?). However, everything here is not that simple as it is in the "Brexit" case: top secret documents are suddenly made public, and their content could have serious consequences for the continent's future. Spectators are invited to take part in the referendum: to leak or not to leak?

"Monday: Watch Out from the Right" by Portuguese director Cláudia Dias is yet another blow that we have prepared for our audiences. And here it basically goes literal: the action of the performance takes place in a real boxing ring. How do we talk to each other in this world? How do we get closer? Do we manage to do that only in a boxing ring, "sucker punching" each other? The Sirenos stage-fighting field will see attempts to answer all those questions.

In the Lithuanian Showcase, foreign guests will be presented with well-rated performances by Lithuanian theatre artists. These are not only the most recent works by renowned directors Eimuntas Nekrošius, Oskaras Koršunovas, Gintaras Varnas, Agnius Jankevičius, also a play "Forest Brother" by Latvian director Valters Sīlis that he staged at the Kaunas National Drama Theatre, but also brave and original experiments by young artists: "The Conscripts" by director Paulius Pinigis from Klaipėda Youth Theatre reflects today's realities; puppet and object theatre Troupe 459 invite spectators to take part in a theatre-installation titled "Love Boxes"; director Olga Lapina unlocks the doors to the hidden corners of the Russian Drama Theatre in her theatrical game "Code: HAMLET". O. Koršunovas will present the premiere "Egle, the Queen of Serpents" inspired by Elfriede Jelinek's play "The Seekers", whereas his student Karolis Vilkas will make a festival debut with his work in progress "Infancy".

It's not the first time that Sirenos Festival introduces film screenings into its programme: the films about directors K. Warlikowski and C. Marthaler will be shown in cooperation with Skalvija Cinema Centre and Vilnius Documentary Film Festival. Together with Sirenos Festival, the Polish Institute in Vilnius presents film adaptations of contemporary plays that will be part of the Polish Film Festival.

For the sixth time in a row the International Conference for Young Theatre Critics is being held in the framework of Sirenos Festival. Each time taking upon a new angle to analyse the field of contemporary theatre, this year the participants of the conference, encoded under the title "(re)FRESH", will turn their gaze onto young theatre artists, their way to create news, as well as their relations with elder generations, traditions and history.

I kindly invite you to join the 13th Sirenos Festival, watch the performances and take part in the discussions with artists. Let's create the news together.

SEE YOU THERE!

**ARTISTIC DIRECTOR OF THE FESTIVAL
AUDRA ŽUKAITYTĖ**

LITHUANIAN SHOWCASE

THE CONSCRIPTS

DIRECTOR Paulius Pinigis
COMPOSER Edgaras Žaltauskas
SET DESIGNER Renata Valčik
LIGHTING DESIGNER Julius Kuršys

CAST:

HOSTS Donatas Stakėnas, Laima Akstinaitė/
Neringa Krunglevičiūtė

RECRUITS Laimonas Dirškus, Donatas Želvys,
Artūras Lepiochinas, Ieva Pakštytė

MEMBERS OF THE ORGANISATION Asta Zacharovaitė
“NEW VOICE OF THE NATION”
Elena Ozarinskaitė
Evelina Lozdovskaja
Gytis Šimelionis
Margarita Intaitė
Simonas Lunevičius
Vaiva Kvedaravičiūtė

SENIOR LIEUTENANT Pranas Megelinskas /
Paulius Pinigis

THE GIRL WITH Justina Burakaitė

THE SOUND LEVEL METER

JOURNALIST Laima Akstinaitė/Neringa
Krunglevičiūtė

PRODUCER Klaipėda Youth Theatre

DURATION 1 hr 40 mins

PREMIERE December 2015

 29TH OF SEPTEMBER 7 PM
ARTS PRINTING HOUSE, BLACK HALL

Who will protect your freedom? Who will ensure your bright future? Who will secure your safety? What do law and order mean to you? Who is your enemy and how are you going to fight him/her? Are you going to fight? And if it's not you, who will fight then?

The context of the present geopolitical situation enforces each of us to answer these or similar questions. Klaipėda Youth Theatre together with the organisation New Voice of the Nation (NVN) invite you to the play “The Conscripts” to look for answers to those questions together. The authors understand that there is no such thing as the one and only truth – the war is never reacted to unanimously or understood objectively. The aim of the performance though is to try and speak openly about the topic, as well as present the possible personal viewpoints. The audience is free to choose which side to stand on: indifference or commitment, fear or trust, courage or stupidity.

“Our eyes are turned away from what is actually happening. The truth is that we are in real danger. I do not think we are safe; one can feel the breath of the enemy. Therefore, everyone must be informed about the danger we are facing now, and the collaboration with the Klaipėda Youth Theatre is a perfect way to do it”, says the representative of the NVN Arvydas Kevelinksas.

The idea to make “The Conscripts” popped into our heads along with the news about the introduction of military drafting in Lithuania. It was followed by heated discussions and it seemed like everyone everywhere – in a

family, among friends, colleagues, in bars, pubs, social networks, media – was talking about it. We then started asking ourselves just what is this freedom, duty, patriotism, morality, and finally, what is human spirit? Who is fighting a war? Against whom and for what? Why should I join this war? Does violence need to be responded to with yet more violence? Is a weapon the only mean to protect oneself? On the other hand, if it's not me who will fight this war, then who else will?

Having crossed our minds once, all those questions would not go away ever since. The idea that there is no right answer to those questions motivated us to talk about it publicly, for a bigger circle of people. All the guys acting in the play where potential conscripts at the time, so it made the issue even more relevant and urgent to us.

PAULIUS PINIGIS

PAULIUS PINIGIS

Born in 1989 in Panevėžys. In 2008 Paulius entered he the Lithuanian Music and Theatre Academy to study acting but soon quit and went to London to study cinema. In 2011 he once again started to study acting, this time in the Arts Department of the Klaipėda University (artistic director Valentinas Masalskis) where he continues his Master of study directing. Since 2012 he has been working at Klaipėda Youth Theatre as an actor and director's assistant. “The Conscripts” is his directorial debut.

MILDA BRUKŠTUTĖ, 7 MENO DIENOS

It turned out, however, that the creators took care of sweets and camouflage clothing themselves. Having found out that, it made me happy for some time: there is then, I reckoned, some kind of intrigue, fantasy or spirit of playfulness in the play. It means that it was staged on the creators' free will, that it actually enthused them with inspiration. But what does it mean, anyway? Does it guarantee that the topics of security and nation will be looked at in a wider context?

THE CODE: HAMLET

THEATRICAL GAME BASED ON “HAMLET” BY SHAKESPEARE

DIRECTOR Olga Lapina
COMPOSER Rita Mačiliūnaitė-Dočkuvienė
SET AND COSTUME DESIGNER Renata Valčik
VIDEO Jonas Tertelis
CHOREOGRAPHER Agnietė Lisičkinaitė
DIRECTOR ASSISTANT Andrej Ščiuckij

CAST

..... Telman Ragimov
..... Aleksandras Špilevoj
..... Valentinas Novopolskis
..... Maksim Tuchvatulin
..... Juliana Volodko
..... Aleksandra Metalnikova
..... Jevgenija Gladij
..... Vera Stasenja
..... Jelena Orlova
..... Artūras Aleksejevas
..... Jekaterina Makarova
..... Viačeslavas Mickevičius
..... Edita Gončarova

PRODUCER Russian Drama Theatre
of Lithuania

PREMIERE May 2016

DURATION 1 hr

 29TH OF SEPTEMBER 8:30 PM / 10:30 PM
RUSSIAN DRAMA THEATRE OF LITHUANIA

There are more things in heaven and earth, Horatio,
Than are dreamt of in your philosophy.

William Shakespeare, “Hamlet”
(1.5.167-8, Hamlet to Horatio)

Based on “Hamlet”, the Shakespearian tragedy, “The Code: HAMLET” is a theatre game that combines principles of site-specific theatre and “escape the room” game genre. The game/performance takes place in the whole building of the Russian Drama Theatre of Lithuania, and takes those playing even to its most undiscovered corners usually hidden from outsiders’ eyes. If you miss adventures, extreme or mysterious experiences and boast physical and mental strength, “The Code: HAMLET” is right for you.

Those who dare to find Hamlet will be dressed in special protective suits and accompanied by experienced actors-guides. Your task will be to unravel the mysteries, solve the riddles, and find the cherished key. You must watch out! There will be a lot of traps on your way and you will have only one hour to escape Hamlet’s world! Are you ready to plunge into the Danish kingdom and the mind labyrinths of Hamlet?

I was fascinated by the story about 17th century sailors telling how a captain suggested a ship crew to play “Hamlet” in order to ease the tension after having spent a long period of time in the sea. In a closed space of a ship, in the middle of the sea the sailors were staging Shakespeare! They played Ophelia, Gertrude, read monologues. They were free of responsibility and tradition. And why not? Why not play? So did we, without soaring ambitions to stage a “traditional” performance or present the audience with yet another interpretation of this mega-work. We were playing and now we invite spectators to do the same. Furthermore, the genre of “escape the

room” game fits very well with all the abandoned hidden corners of the Russian Drama Theatre and the gloomy imaginary kingdom of the Prince of Denmark. (...)

There is a North American Indian tradition of a sacred clown Heyoka (orig. Heyókħa). He is a shaman who entertains when it is sad; and when it is joyous he reminds us that it will not be like that forever. Heyoka is responsible for the balance between light and darkness. It somewhat reminds me of Hamlet himself.

OLGA LAPINA

OLGA LAPINA

Born in 1988 in Klaipėda, Lithuania. In 2011 she graduated in directing from GITIS, Moscow (artistic director Prof. O. Kudryashov). 2014 saw her getting her MA in theatre pedagogy in CUT-UNAM, Mexico (artistic director Prof. J. Alschitz).

Since 2010 Olga has been working in different Lithuanian theatres as a director. Two of her performances, both of which were for children – “The Magic Chalk” (2012) and “Dear Uncle from the Amusement Park” (2013) – were awarded with the highest national Lithuanian theatre prize, the Golden Stage Cross. Olga works as an acting and directing teacher since 2011 in Klaipėda University and the Lithuanian Academy of Music and Theatre. She has staged performances and led workshops in Italy, Brazil, France, Germany, Estonia, Russia and other countries.

Nowadays Olga is presenting performances, teaching theatre courses and completing her PhD at the Lithuanian Academy of Music and Theatre. The subject of her artistic investigation is the dialectics of ensemble and individuality, improvisation strategies in acting and directing, and “ludic” (playing) theatre structures.

VAIDAS JAUNIŠKIS, MENŲ FAKTŪRA

Today Olga Lapina is one of the restorers of the Lithuanian theatre – and that is to say, not so much for the scale of her projects or loud declarations but rather for her modest yet persistent attempts and keen look into the components of the mechanism itself (...). Olga Lapina with her team – designer Renata Valčik, composer Rita Mačiliūnaitė-Dočkuvienė, lighting designer Eugenijus Sabaliauskas and video artist Jonas Tertelis – creates Gothic theatre, a particular scenic steampunk atmosphere where comedy fits well with erotic, pastiche, and even those a bit doubtful elements of World War II (Fortinbras’ evolution?).

GINTARĖ ČIULADAITĖ, LIETUVOS ŽINIOS

Acting is unconventional here – the actors do not tell the story but wander around with the audience and make theatrical installations. The actor who leads the group may as well help or, on the contrary, mislead the audience depending on how well it gets the hints.

SIGITA IVAIŠKAITĖ, 7 MENO DIENOS

The game is beautiful insofar that the known-by-heart story actually takes place not with or among those who participate but rather next to them, in their parallel Elsinore. Their role here is that of guests who follow the signs, who know the characters but it’s not their aim to intrude and change the story’s current but rather live through it.

ICE

PERFORMANCE-PRESENTATION BASED ON "ICE" BY VLADIMIR SOROKIN

DIRECTOR Agnius Jankevičius
SET AND COSTUME DESIGNER Laura Luišaitytė
VIDEO Jonas Tertelis

CAST

..... Valentinas Krulikovskis
..... Valentin Novopolskij
..... Juliana Volodko
..... Viačeslavas Mickevičius
..... Jevgenija Gladij
..... Viačeslav Lukjanov
..... Jelena Orlova
..... Kornelija Krasilnikovaitė

PRODUCER Russian Drama Theatre
of Lithuania

DURATION 2 hrs 50 mins
(with intermission)

PREMIERE December 2015

30TH OF SEPTEMBER 6:30 PM
RUSSIAN DRAMA THEATRE OF
LITHUANIA, MAIN STAGE

One of the most popular contemporary Russian writers Vladimir Sorokin catapulted to popularity after his novel "Day of the Oprichnik" was published in 2006.

The novel "Ice" is the first part of the homonymous trilogy; it tells a story of the fantastic "light brotherhood" that appeared on Earth after the Tunguska event where, supposedly, a meteorite crashed. It turns out that around 23 thousand supermen exercising supernatural powers are now scattered throughout our blue planet. Whereas the rest of the humanity is just "machines of flesh".

Literary critics note the novel's links with "Harry Potter" but Sorokin's fantasy is more of a social, ironic, satirical nature.

The genre I chose for this play is performance-presentation because my aim here was to provide the audience with all hidden codes and ideas of the novel in the most attractive way, as if it were a product to sell. I only used the part which tells the story of a character named Varya Samsikova. She has a special place in the novel, for it is her character that reveals the main ideas of the whole book, and it is she who undergoes conversion and gains insight.

As the director of the performance, I'm not imposing any particular interpretation of the novel, on the contrary - I'll watch it together with the audience as if I've never watched it before.

AGNIUS JANKEVIČIUS

AGNIUS JANKEVIČIUS

Born in 1979 in a small town of Skapiškis, Lithuania. In 2005 Agnius graduated in theatre directing from the Lithuanian Academy of Music and Theatre (artistic director Jonas Vaitkus) where he has been teaching acting and directing since 2010. A. Jankevičius has staged numerous performances, played in films and theatre productions. In 2012, together with some like-minded colleagues he founded Bad Rabbits, a syndicate of "wide artistic profile", as they pinned it. It is a group of young artists searching for unexploited or underexploited forms of media in theatre or visual arts to experiment with.

A. Jankevičius tours frequently in Slovenia, Russia, Ukraine, Scandinavia and other countries. In 2014 he was awarded with the famous Lithuanian theatre prize - Borisas Dauguvietis' earring - "for the search of new theatrical forms".

MILDA BRUKŠTUTĖ, 7 MENO DIENOS

The visual side of the performance being in no way functional is not a director's light-minded mistake but rather a conscious choice. As Agnius Jankevičius himself admitted, he was making a performance-presentation. He tried to present "Ice" together with its Varvara Samsikova as a product to sell. It is apparently why [scenography and video] are being treated as independent from the play itself, like a charming package - useless but necessary. It also explains why a luminous tableau with the name of "Varvara Samsikova" written down on it was put on - for the main character, whom we did not have the opportunity to know, to become a commodity.

EGLE, THE QUEEN OF SERPENTS

INSPIRED BY “THE SEEKERS”
BY ELFRIEDE JELINEK

PREMIERE

DIRECTOR Oskaras Koršunovas
SET DESIGNERS *random heroes*
MUSIC Gintaras Sodeika

CAST

..... Gediminas Rimeika
..... Greta Petrovskytė
..... Ugnė Šiaučiūnaitė
..... Žygimantė Elena Jakštaitė
..... Kamilė Petruškevičiūtė
..... Eimantas Pakalka
..... Augustė Pociūtė
..... Inga Šepetkaitė
..... Kęstutis Cicėnas
..... Gailė Butvilaitė
..... Lukas Malinauskas
..... Oskar Vygonovski
..... Viktorija Žukauskaitė
..... Ignas Gužauskas
..... Martynas Ališauskas
..... Paulina Tujanskaitė
..... Artiom Rybakov
..... Karolis Vilkas
..... Jonas Braškys
..... Taura Kvetinskaitė

PRODUCERS OKT/Vilnius City Theatre,
Lithuanian National Drama
Theatre

30TH SEPTEMBER 7 PM
VILNIUS RED CROSS
HOSPITAL

In January 2013 70 refuge seekers took hold of one of the churches in Austria’s capital Vienna. By doing so they wanted to make the society and government aware of their situation. The protest was organised against inhuman conditions in one of the refugee camps not far away from Vienna. The seekers were only asking for better translators, work permits, the right for their children to go to school and finally to stop changing the camp’s inner rules daily. For most of them deportation to their original country meant nothing else but death. It did not, however, stop Austria from sending the majority of the refugees back home as soon as the coming summer.

This event became the initial throb that prompted an Austrian writer, Nobel Prize winner Elfriede Jelinek to write the play “The Seekers” in the summer of 2013. In June, 2016 the reading of the play took place at the Lithuanian National Drama Theatre, which happened to be the beginning of the creative process that grew into the performance-act. While rehearsing the creative team moved away from Jelinek’s play and evoked the myth of Egle, the Queen of Serpents, while at the same time weaving it with contemporary reflections about refugees and how people in Lithuania react to them.

It really astonishes me to see all the hysteria in Lithuania, in the country with almost zero immigrants, and which most probably will stay so as nobody wants to come here. There are just a few immigrants but it is enough for people to be hysterical about it, and also for some political parties to earn points. It is, indeed, extremely cynical. Such lack of empathy is first and foremost the ignorance to the history of Europe, for Europe is so closely related to the Middle East. Isn’t this the

same obscurity that didn’t stop or even encouraged the Holocaust in Lithuania? Even having killed all the Jews, antisemitism is still very vital, whereas racism prevails without any known ground. It’s characteristic to the whole Eastern Bloc, especially Lithuania where, paradoxically enough, one third of the population are social emigrants. So how come we resent other social emigrants, especially those stricken by war? Isn’t it obvious that by throwing bombs the Western civilisation itself is provoking that war?

I always choose the material that is related to my personal experience, and this topic simply traumatized me. I remember the disastrous accident and the photos of the corps of a baby that were all throughout news portals. I was then staging “Our Class” in Oslo. Those events are always very close. Even if they happened long ago, it is no surprise that history repeats itself. After that accident the comments in the news portals were absent of any signs of empathy by Lithuanians towards refugees, and I was personally hurt by that fact.

In Lithuania groundless inner fears are being constructed. But there is no need to be afraid of anyone, except of yourself. And of oneself, indeed, one has to be afraid, especially these days when there is so much obscurity and corruption around. I think this performance will be even more relevant as it talks about the extreme reluctance to try to understand anything, the unwillingness to accept the fact that you’re “with the others” in this world, and maybe they’re strangers to you but that’s the question of cohabitation, isn’t it? Inexplicable psychological depths open up here and you can’t explain that by mere obscurity.

OSKARAS KORŠUNOVAS

FRANZ KAFKA

A HUNGER ARTIST

DIRECTOR Eimuntas Nekrošius
SET DESIGNER Marius Nekrošius
COSTUME DESIGNER Nadežda Gultiajeva

CAST

..... Viktorija Kuodytė
..... Vaidas Vilius
..... Vygandas Vadeiša
..... Genadij Virkovskij

ASSISTANT DIRECTOR Taurus Čižas
SOUND DIRECTOR Arvydas Dūkšta
LIGHTING DESIGNER Audrius Jankauskas
PRODUCER “Meno Fortas” theatre

DURATION 1 hr 30 mins
PREMIERE November 2015

 SPONSORED BY THE LITHUANIAN COUNCIL FOR CULTURE

 **1ST OCTOBER 2:00 PM
“MENO FORTAS” THEATRE**

Dinner is served!
But will anyone have it?

Imagine a spectator who has read every – all right, just the most esteemed – analytical review of “A Hunger Artist” by Franz Kafka. Even that person would consider the theatrical interpretation of the writer’s last short story by Eimuntas Nekrošius a surprise. You unexpectedly discover yourself wearing a tentative smile on at least several occasions while watching this drama developing on stage – cheerless, just like most of Kafka’s writing. And you experience a slight cognitive discrepancy while seeing the female hunger artist instead of the male character as created by Kafka. You might also wonder why Nekrošius’ protagonist always walks free when Kafka depicted him caged.

Literary critics who have tried to analyse this short story by Kafka came up with a wealth of interpretative ideas concerning its hidden meanings that range from a tragedy of an artist rejected by public to a tragedy of a human being who attempted to overcome God. Whoever is right, the theatrical narrative by the splendid Viktorija Kuodytė and the trio of her stage partners – Vaidas Vilius, Vygandas Vadeiša and Genadij Virkovskij – is so powerful and involving that spectators are left with almost no time or will to dig into the philosophical connotations until after the performance is over.

All of the sudden, you capture yourself listening to a popular song from your childhood sung by the Hunger Artist or attempting to grasp a short medical lecture on digestion and, almost unsurprisingly, everything looks and sounds entirely organic; just like the ascetic minimalism, so much in tune with Kafka. Most importantly, the four artists on the stage evoke almost incessant quivers of what some call the soul.

When in a library or bookshop eye-wandering through the backs of the books, titles and authors, I always stop at the books of Franz Kafka. It’s like a reflex making you stretch your arm involuntarily to at least touch his book, hold it, run through the pages; I believe most people have this feeling. Strange enough, though, that you don’t feel that way about other famous writers like Dostoyevsky or Dickens. It is Kafka’s personality that attracts and that has even introduced some reference points: “to write like Kafka”, “kafkaian situation, mood” are generic concepts in literature, film, fine arts. For me personally, Kafka’s oeuvre is a remarkable mixture of creativity, mystery,

intellect and a sense of foreboding. In literature it’s the same like when you enter a huge strange room where all you want upon the first time is to look around timidly and touch things. Same with Kafka: first, his world seems strange and far-off but then it slowly enforces you with his way of seeing, draws you in and mesmerises. You can’t learn those things – it is innate, and it is Kafka.

EIMUNTAS NEKROŠIUS

EIMUNTAS NEKROŠIUS

Born in 1952. In 1978 he finished theatre directing at the Lunacharsky State Institute for Theatre Arts (course of Andrei Goncharov). In 1979-1991 he worked at the Lithuanian State Youth Theatre, in 1993-1997 – at the International Theatre Festival LIFE, the first one of its kind in independent Lithuania. In 1998 he founded the theatre studio “Meno Fortas” where he continues to work as its artistic director. Among the features characteristic to his plays are extensive use of dance and movement, unique props on stage, as well as an employment of natural substances as water, fire, etc. The length of a single performance often exceeds conventional viewing time since Nekrošius favours complex and challenging pieces to stage, such as the “Song of Songs” or “The Seasons” by Lithuanian classic poet Kristijonas Donelaitis.

In 2002 he directed his first opera – “Macbeth” by Verdi – at Teatro Comunale of Florence. His “The Cherry Orchard” by Chekhov, which premiered in Moscow in 2003, was praised by Russian critics for being the most memorable production of Chekhov’s work in the last ten years. In 2009 his play “The Idiot” by Dostoevsky was awarded the Lithuanian Golden Stage Cross for Best Theatre Performance of the season. A year later he presented the opera “Faust” by Charles Gounod at La Scala Theatre in Milan.

The director has been awarded numerous international prizes. In 1994 he received the International Baltic Assembly Prize for Art and the Europe Theatre Prize for New Realities, in 1997 – the Lithuanian National Prize of Culture and Art, in 1998 – the Cross of Officer of the Order of the Lithuanian Grand Duke Gediminas. In 2001 the director received the Cross of Merit from the President of Poland and K. Stanislavski Fund Award for his significant contribution to the development of the art of theatre. In 2003 Nekrošius was awarded the Grand Cross of the Order for Merits to Lithuania.

ANDREY PRONIN , SANKT-PETERBURGSKIE VEDOMOSTI

Nekrošius ironizes himself and his input into the art of theatre in ‘A Hunger Artist’; he does it as recklessly as only the great artists know how. He deceives the expectations of the audience that came to see the performance as a scenic analogue to Kafka’s story. Fiercely rejecting his own gloomy symbolism, he turns it into clownery and shakes himself of obligations imposed on him by fans and critics. It’s live and immediate theatre and a certain amount of hooliganism is no stranger to it.

ANNA KISLOVA, PETERBURGSKY TEATRALNY ZHURNAL

Viktorija Kuodytė, a fearless virtuosa, allows for not a single false gesture. Her body bears no sentiments and she treats it as a working tool. That’s body and soul in one.

SARAH KANE

CLEANSSED

DIRECTOR, SET DESIGNER Oskaras Koršunovas
COSTUME DESIGNER Lauryna Liepaitė
COMPOSER Antanas Jasenka
CHOREOGRAPHER Vesta Rasa Grabškaitė

CAST

GRACE Greta Petrovskytė
GRAHAM Kestutis Cicėnas
TINKER Darius Meškauskas,
Gediminas Rimeika
ROBIN Martynas Ališauskas
CARL Laurynas Jurgelis
ROD Karolis Vilkas
WOMEN Paulina Taujanskaitė, Gailė Butvilaitė
VOICES Oskar Vygonovskis, Lukas Malinauskas
CHORUS Ugnė Šiaučiūnaitė, Kamilė
Petruškevičiūtė, Taura Kvietinskaitė,
Augustė Pociūtė, Jonas Braškys,
Inga Šepetkaitė

PRODUCER OKT/Vilnius City Theatre
COPRODUCER Lithuanian Academy of
Music and Theatre

DURATION 1 hr 30 mins
PREMIERE January 2016

1ST OCTOBER 4 PM
ARTS PRINTING HOUSE, BLACK HALL

“Being in love is like being in Auschwitz” – this assertion of Roland Barthes inspired the famously scandalous British playwright Sarah Kane to write perhaps the most open of her dramas, “Cleansed”. After the first premiere almost the entire British media was asking her why she wrote such a violent play. The playwright was distant: “I don’t write violent plays; I’m just trying to be completely honest”.

After the premiere in 1995, S. Kane became a star overnight. Critical reviews flooded the press. Even the tabloid newspapers that could not care less about theatre made space in their first pages for a verdict on the play.

Sarah was extremely puzzled by this media storm. In her opinion, instead of discussing the problem itself in their newspapers, the journalists were attacking its reflection in art: “The thing that shocks me the most is that they seem to have been more upset by the presentation of violence than by violence itself. I mean, a 15-year-old girl has just been raped in a wood but there’s more space in the tabloids about my play than about this brutal act. Everything they said was a lie. They didn’t say anything that was true, except that I’d written a play”, S. Kane noted.

It’s not the first time I turn to Sarah Kane’s writing. Her work has the exact same kind of attraction as disaster and crime. It’s scary and at the same time clean. There is no play on accidents or mundanities in it, every word is unavoidable. This way Kane’s writing reaches the essence of ancient drama and requires things that are hardly attainable in contemporary theatre, just like the “Cleansed” seek the unattainable in love.

OSKARAS KORŠUNOVAS

OSKARAS KORŠUNOVAS

Born in 1969 in Vilnius. Oskaras graduated from Lithuanian Music Academy (artistic director Jonas Vaitkus) with a Master’s degree of Theatre Directing in 1993. While still a student O. Koršunovas presented the trilogy “There to Be Here”, “The Old Woman” and “Hello Sonya New Year” based on the work of the 20th century Russian avant-garde writers Daniil Kharms and Alexander Vvedensky. Already at that time the young director stood out for his unusual theatrical language, his performances were referred to as “a separate body”, “a theatre within a theatre”. In 1998 the director, together with a few like-minded fellows, founded an independent theatre called Oskaras Koršunovas Theatre (OKT).

The director’s credo to stage classics as contemporary plays, recognising what is relevant to the present time, and contemporary plays – as the classics, conveying what is universal and timeless, became paradigmatic. Thus were born “Shopping and Fucking” by Mark Ravenhill, “A Midsummer Night’s Dream” by William Shakespeare, “Fireface” by Marius von Mayenburg, “Master and Margarita” by Mikhail Bulgakov and others. In 2008 while making Shakespeare’s “Hamlet”, Koršunovas entered a new phase in his creative biography, that of laboratory explorations. “Hamlet” was followed by “The Lower Depths” by Maxim Gorky, “Miranda” based on Shakespeare, “Krapp’s Last Tape” after Samuel Beckett.

Koršunovas received numerous awards for his performances: he was granted the Europe Theatre Prize for New Realities in 2006, an honourable title of the Chevalier of the French order of Literature and Arts in 2009, next year – the main prize of the Annual Meyerhold Assembly. Many of his stage works were awarded with the main Lithuanian theatre prize, the Golden Stage Cross.

O. Koršunovas stages performances in other European theatres, he is also a professor at the Lithuanian Music and Theatre Academy.

TOMA STASIUKAITYTE, BERNARDINAI.LT

Do not go to see the play if you’re driven by big headlines about the play or its playwright. Here you won’t find her biography. Do not go to see it if you’re driven by the instinct to see violence. Come to have a look at yourself, come to be stupefied, but do not panic – after all, it is not unusual for humans to learn things with the help of a scalpel.

KRISTINA TAMELYTĖ, BERNARDINAI.LT

The goal of the play was not to tell a coherent story but to spit out the inner dirt from the darkest depths of the soul and ask questions about the internal filth of each spectator, hence the name of the play. Or rather it is about radical defilement in order to become clean.

AKVILĖ ŠIMĖNIENĖ, BERNARDINAI.LT

The latest production of Oskaras Koršunovas, ‘Cleansed’, based on the play of the same name by S. Kane surprises not so much with its violence or brutality – the topic most commonly discussed in reviews of the play’s work-in-progress – but with the courage and depth of the issues it raises. The viewer is forced to restructure what for centuries was fundamentally considered a European identity. (...) The director’s choice to stage the play takes us down new paths: the time has come to ask uncomfortable questions, give the audience shivers, have it confused and left without answers. Even the wisest part of the audience. In a way this requires enormous inner maturity from the audience and also may be a method of treatment of a homophobic society, as well as a deconstruction of the grotesque 21st century illusion of progress.

SOPHOCLES, EURIPIDES, AESCHYLUS

THE OEDIPUS MYTH

ADAPTATION AUTHOR, DIRECTOR Gintaras Varnas
SET DESIGNER Gintaras Makarevičius
COSTUME DESIGNER Aleksandra Jacovskytė
COMPOSER Onutė Narbutaitė
VIDEO Rimas Sakalauskas
LIGHTING DESIGNER Vilius Vilutis

CAST

OEDIPUS Valentinas Novopolskis
CREON Arūnas Sakalauskas
JOCASTA Nelė Savičenko
TEIRESIAS Vytautas Anužis
CORYPHEUS Povilas Budrys
ETEOCLES Paulius Markevičius
POLYNICES Mantas Zemleckas
ANTIGONE Jovita Jankelaitytė
ISMENE Dovilė Kundrotaitė
MENOECEUS/HAIMON Arnas Ašmonas
EURYDICE Vesta Grabšaitė
MESSENGER FROM CORINTH Rimantas Bagdzevičius
SHEPHERD Saulius Balandos
MESSENGER Šarūnas Zenkevičius
GUARD Marius Čižauskas
THEBANS AND THEATRE DEMONS Arnas Ašmonas, Aurimas Bačinskas, Marius Čižauskas, Balys Ivanauskas, Jovita Jankelaitytė, Adomas Jasiukėnas, Dovilė Kundrotaitė, Gytis Laskovas, Paulius Markevičius, Mantas Zemleckas, Šarūnas Zenkevičius

PRODUCER Lithuanian National Drama Theatre

DURATION 3 hrs 50 mins (2 intermissions)

PREMIERE April 2016

1ST OCTOBER 6:30 PM
LITHUANIAN NATIONAL DRAMA THEATRE, MAIN STAGE

THEBAN TRILOGY:

ACT 1 “Oedipus Rex” by Sophocles

ACT 2 “Seven Against Thebes” by Aeschylus,
“The Phoenician Women” by Euripides

ACT 3 “Antigone” by Sophocles

In the play, fragments of “Oedipus City” by John von Düffel are used

The Labdacids of Thebes, descendants of king Labdacus, have been marked by a curse, which stands out in the context of the Greek mythology and is related to the very beginning of theatre itself. The Oedipus Myth is a family saga where Oedipus’ sons Polyneices and Eteocles as well as daughters Antigone and Ismene compete against each other. Life of the ruling family is portrayed as full of disasters, faults and frustrations. Violence gives birth to more violence, power sparks jealousy, and fear gives way to fear.

Act 1 recounts the story of Oedipus’ decline following the news from the Oracle at Delphi telling that the city of Thebes will recover only when the killer of King Laius is found, to Oedipus catastrophe when he finally understands who the killer actually is.

Act 2 recounts the story of Eteocles and Polynices – sons of Oedipus – fighting for the throne, this is known as the myth of “Seven Against Thebes”. Polynices brings an army of strangers against his own brother and his hometown. The war ends when both brothers die from each other’s hand. Antigone mourns her dead brothers and a suicidal mother.

Act 3 recounts the story of Oedipus’ daughter Antigone. Disobeying King Creon’s (a new king of Thebes) order, Antigone buries her brother and is sentenced to death. Creon fails to correct his tragic mistake and undergoes a catastrophe.

I adore classics, especially the Antique period, Shakespeare, and Calderón. Though written by different authors “The Oedipus Myth” is a play that combines all three parts of the myth. It’s that today nobody knows the entire myth,

perhaps with the exception of philologists and some theatre researchers. It’s a shame though. The ancient Greek drama was unique in its ability to remain above the mundane. In theatre ancient Greek writers chose to reveal the essence of a human being and his/her place in the world. I think they took it as a puzzle too, therefore, even today many of the tragedies have been interpreted differently, understood as “dark” and ambiguous. As a theatre of thought, it presented the audience with questions, which made the viewers think and feel compassion. (...)

“The Oedipus Myth” poses questions rather than provides answers. What is the fate of a human being? Why do children have to be responsible for their parents’ sins? What is a curse? Can one person change the bad karma of an entire family? Is a human being great or insignificant? Why are gods so indifferent to humans and their destructive impulse?

GINTARAS VARNAS

GINTARAS VARNAS

Born in 1961 in Vilnius. In 1988-1997 Gintaras studied theatre directing at the Lithuanian Music Academy graduating with a MA in arts, 1997. He became famous in 1988 when he founded a political puppet theatre Šėpa where Gintaras held a position of artistic director until 1992. Since 1989 he has been a freelance director presenting drama productions and operas in Lithuania and abroad. 2004-2007 saw him being the artistic director of Kaunas Drama Theatre. In 2007 he founded an independent theatre Utopia in Vilnius.

Gintaras was awarded with the National Culture and Art Prize in 2005 “for the insights into the inner worlds of a contemporary man” in his creative work. 2004, 2008 and 2014 had him receiving the highest Lithuanian theatre award (the Golden Stage Cross) as the best director of the year. In 2003 he was granted the above mentioned award for his opera “Rigoletto”. His productions have toured all over Europe, Canada and USA.

ALMA BRAŠKYTĖ, 7 MENO DIENOS

While other directors of today claim (at least when doing talks) the renewal, the liberation from ‘traditional theatre’ (whatever it means), announce the shortage or panacea of national dramaturgy as well as the urgent need to create new theatrical language, Gintaras Varnas keeps showing off his somewhat exotic position of antique loner who admires Baroque and the Ancient period, and consciously rejects contemporary plays for their pettiness and vulgarity. (...) In his productions the inlays of those old theatrical forms are somehow naturally rooted: you can see the democratic vibe of political szopka, subtle finery of shadow puppets, and the sensuality of Baroque costume.

RASA VASINAUSKAITĖ, MENŲ FAKTŪRA

Varnas is not being coquettish with the texts he chooses. On the contrary – he plunges straight into the depths, to a point when even the stage becomes too small. Are we able to embrace all of it, to let us follow the director and see ourselves in the mirror of the tragedy? (...)

One might even feel the didactic, even pedagogic note behind the director’s intention as in a wish to recover and preserve the purity of ancient texts, the universality of their words and meanings, to go back to such a language and discourse that come from an actor’s internal change and experience.

LOVE BOXES

THEATRE INSTALLATION FOR ONE SPECTATOR

CONCEPT AUTHOR, DIRECTOR ... Karolina Jurkšaitė

DIRECTOR Jūratė Januškevičiūtė

COMPOSER Arturas Bumšteinas

ACTORS-DIRECTORS Daina Ulmytė, Rūta Jankevičiūtė,
Gintarė Damanskytė, Monika
Mikalauskaitė, Aušra Bakanaitė

ACTORS Eglė Šimėnaitė, Erika Gaidauskaitė,
Aiva Krupelytė, Živilė Beniušytė,
Vytautas Kairys, Povilas
Ostaševičius, Erika Kubiliūtė, Gerda
Surgautaitė, Justina Vaikšnoraite,
Justina Jukonytė, Tomas Zinkus

PUPPET DESIGNERS Karolina Jurkšaitė, Jūratė
Januškevičiūtė, Daina Ulmytė, Rūta
Jankevičiūtė, Gintarė Damanskytė,
Monika Mikalauskaitė, Aušra
Bakanaitė, Tomas Zinkus

SCENOGRAPHY CONSTRUCTOR .. Arūnas Lomonosovas

PRODUCER Troupe 459

DURATION 40 mins (for one spectator)

PREMIERE March 2015

 2ND OCTOBER 11:00 AM – 6:00 PM
ARTS PRINTING HOUSE, STUDIO II

What if you put love in a box? What would it be like? What would it tell us? And what if we could watch it through a tiny hole? What would we expect to see? Or hear? Or feel? Those are the questions that have inspired the team to embark on this creative journey.

Theatre installation “Love Boxes” could be referred to as an artistic contemplation on love. Flashing before one’s eyes as gleams of light, different shapes and forms of love here grow into all embracing, infinite love. It’s a unique performance for a single spectator.

The installation “Love Boxes” was awarded with the highest Lithuanian theatre award, the Golden Stage Cross for the best puppet and object theatre performance in 2015.

This performance is like a taste of love, as intangible and resisting words as the mystery of love itself. Love and different forms of it are experienced here as one continuing flow and feeling, unique and very personal for each spectator. Emotional content of the performance dictated its form: it's intended for one audience member at a time; it takes more than half an hour to walk alone inside the labyrinths of love accompanied by 16 actors.

The concept of this theatrical installation allowed each performer to reveal his/her creative potential and try oneself out in different roles: working in this artistic laboratory meant they were actors, directors, and designers at the same time. The subtle theme of the performance could not have been revealed without the sounds and music by composer Arturas Bumšteinas.

KAROLINA JURKŠAITĖ

TROUPE 459

Formed during the study years under the title Troupe 459, the company of young puppet and object theatre artists aims to change the stereotypical attitude towards puppet theatre and explore infinite possibilities of this interdisciplinary art form.

The company consists of six puppeteers who are actors, directors, designers, composers and lighting artists: Monika Mikalauskaitė, Aušra Bakanaitė, Daina Ulmytė, Gintarė Damanskytė, Rūta Jankevičiūtė, and Tomas Zinkus. Artistic directors of the company are puppet theatre director, designer, and teacher Jūratė Januškevičiūtė, also a puppet theatre director, actor and teacher Karolina Jurkšaitė.

GODA DAPŠYTĖ, LITHUANIAN THEATRE BULLETIN

Theatre as peeking through a key hole is related to the old forms of this performing art and may seem outdated. In “Love Boxes”, however, when treating it literally and shrinking the surrounding world into a box, the universe of love is born. It’s as wide or narrow as one wishes. And if jolly hands invite you to play with a heart, why not?

KRISTINA STEIBLYTĖ, 7 MENO DIENOS

Every spectator becomes a voyeur peeking through a hole into a strange world, someone else’s stories which are not only about the love between a man and a woman (though it dominated), but also about love for one’s self, friendship and love as deception. This entire world of love is made of puppets and objects of different forms, styles, materials.

JĀNIS BALODIS

FOREST BROTHER

DIRECTOR Valters Sīlis

SET AND COSTUME DESIGNER Uģis Bērziņš

CAST

..... Vainius Sodeika

..... Saulius Čiučelis

..... Liubomiras Laucevičius

..... Vilija Grigaitytė

..... Martyna Gedvilaitė

..... Eglė Grigaliūnaitė

..... Vaidas Maršalka

..... Edgaras Žemaitis

PRODUCER Kaunas National Drama Theatre

DURATION 3 hrs 30 mins
(with intermission)

PREMIERE 18th September, 2015

2ND OCTOBER 6:30 PM
LITHUANIAN NATIONAL DRAMA THEATRE, MAIN STAGE

This is an unbelievable story of hiding for 50 years revealed by means of a share amount of Lithuanian and Latvian humour. The main character Jonas Petrutis has been in a town twice, he had no wife or children, had no job and generally was benign as to not having hurt a fly in his life. He then escaped the army, lived hiding in his sister's shadow and firmly believed that it was God who saved him from the wolf... He definitely was not one of those forest brothers who spent days and nights in partisan dugouts with a gun with the last bullet in it... Jonas had no intention to fight or resist. He simply decided to hide and to retreat from the battlefield of World War II.

The creative group was inspired by a true story of Latvian Jānis Pīnups (1925-2007). He became a sensation in 1995 when after 50 years of hiding from the Soviets in the woods he decided to go back to a normal life. This is not a documentary but rather a synthesis of humour and tragedy depicting the most painful and unavoidable historical moments. Does being a "forest brother" mean freedom from the clutches of the system or the longest avoidance of responsibility in the human history?

Liubomiras Laucevičius and Vilija Grigaitytė were awarded with the highest Lithuanian theatre award, the Golden Stage Cross as best supporting actors. The performance was also nominated for the best collaborative direction (Valters Sīlis and Jānis Balodis).

The biggest challenge was to put all those 50 years in one performance. For me both of the characters – the

brother and the sister – seem like ordinary Soviet people that just wanted to survive the absurd times. All of us have skeletons hidden in the closet but in their case it is a live skeleton named Big Brother. What is most important in this story is this necessity to hide, lie, break old rules and make new ones. Their life was far more crazy than most of ours.

VALTERS SĪLIS

VALTERS SĪLIS

Born in 1985. In 2010 Valters graduated in stage directing from the Latvian Academy of Culture. He successfully works both in small independent theatres (Dirty Deal Theatre, Theatre "Ģertrūdes ielas") and on the big stage of the National Theatre. Still early in his artistic career Valters Sīlis staged three works in three different theatres in one year which instantly made him a prominent young director. In his stage work he focuses on painful and embarrassing historical events in Latvia, always trying to reject stereotypes and talk in grotesque, humorous, subtly humanist theatrical language.

Together with his creative companion, a young Latvian playwright Jānis Balodis (born 1987) he concentrates on Latvia's political, economic, social issues as well as its recent history, shedding light on unknown or barely known facts and revealing paradoxes that lurk behind them.

DEIMANTĒ DEMENTA- VIČIŪTĒ-STANKUVIENĒ, KAUNO DIENA

The performance was created by two young but already recognised Latvian artists: director Valters Sīlis and playwright Jānis Balodis. It was developed as an artistic workshop with the play being written during the rehearsals working together with the director and actors.

RAMUNĒ BALEVIČIŪTĒ, 7 MENO DIENOS

A seemingly inseparable duo of Valters Sīlis and Jānis Balodis fascinates me with the all-out, passionate diving into a chosen theme, mostly but not necessarily historical, and taking the role of both a historian and a storyteller, a detective and a counterfeiter to explore it from all possible angles.

INFANCY

WORK IN PROGRESS

DIRECTOR Karolis Vilkas
SET DESIGNER Romanas Duda
COSTUME DESIGNER Ieva Šimukonytė

CAST

INFANT Gediminas Rimeika
MONKEY Laurynas Jurgelis
KNIGHT Oskar Vygonovski
GEISHA Gailė Butvilaitė
DRAGON Aurimas Bačinskas
BUSH Viktorija Žukauskaitė
WATCH Paulina Taujanskaitė
WELL Greta Petrovskytė

OTHERS Žygimantė Jakštaitė
Lukas Malinauskas
Jonas Braškys
Augustė Pociūtė
Taura Kvietinskaitė
Martynas Ališauskas
Ugnė Šiaučiūnaitė
Kęstutis Cicėnas
Inga Šepetkaitė

PRODUCERS OKT/Vilnius City
Theatre, Vilnius
Theatre Lélé

DURATION 60 mins

1ST OCTOBER, 11 PM
VILNIUS THEATRE LÉLÉ

“Infancy” is a first directorial work of a young theatre artist Karolis Vilkas who has graduated from acting studies at the Lithuanian Music and Theatre Academy this year. In his play Karolis combines and interprets various forms of artistic expression: he borrows the naiveté of the classist realist theatre from traditional theatre; has an inclination for absurd, grotesque as well as heading towards the traditions of the literary avant-garde of the beginning of the 20th century all of which comes from his teacher Oskaras Koršunovas. Any other aesthetic or personal influences simply get here from life itself – dreams, nightmares, artistic vocabulary of non-commercial cinema, animation and pop art, various esoteric experiences and symbols of high and popular culture.

The form of the performance-collage naturally derives from its content and becomes an enriching element, it helps to evolve the main theme as well as gives numerous hints to the secondary ones: withdrawal from the mother, moving away from school and tradition, rejection of stereotypes and clichés of (theatrical) thinking.

Director K. Vilkas, set designer Romanas Duda, costume designer Ieva Šimukonytė and the rest of the young team think in a theatrical (not literary) manner, they're bold and creative. It's not through the linear narrative that they express their relation towards theatre and the world in general. On the contrary, they invoke ways of seeing which is closer to a contemporary man: associative in its nature, representative of their relation towards today's visual culture, and in doing so they use such logics and dynamics of scenic montage that are relevant to it.

There is death in life, and there is also choice between fear or bravery. Why do babies cry so much? Do they really feel pain in their bellies? Or can they simply sense the approaching death?

This is a story of a baby that was extremely afraid of dying, and one day he woke up inside his own dream.

KAROLIS VILKAS

INTERNATIONAL PROGRAMME

WITH SPECIAL FOCUS ON
EUROPOLY* PERFORMANCES

* EUROPOLY – films and performances exploring Europe in the times of major changes when crisis has rattled the continent and the new rules of the game apply. It's a European project for theatre and film by the Goethe-Institut in cooperation with Münchner Kammerspiele, Onassis Cultural Centre Athens, Sirenos – Vilnius International Theatre Festival, Teatro Maria Matos Lisbon and Tiger Dublin Fringe. In the framework of the project different artists from Europe document the transformation of the old world into the new one.

HAVE A GOOD DAY!

OPERA FOR 10 CASHIERS, SUPERMARKET SOUNDS AND PIANO

LIBRETTIST	Vaiva Grainytė
COMPOSER AND MUSIC DIRECTOR	Lina Lapelytė
DIRECTOR AND SET DESIGNER	Rugilė Barzdžiukaitė
LIGHTING DESIGNER	Eugenijus Sabaliauskas
COSTUME DESIGNER	Daiva Samajauskaitė
SOUND DIRECTOR	Arūnas Zujus

PERFORMED BY

CASHIER I,	Indrė Anankaitė-Kalašnikovienė
EARLY MORNING DUET	
CASHIER II, A FOREIGNER	Liucina Blaževič
CASHIER III,	Vida Valuckienė
AN ECSTATIC OPTIMIST	
CASHIER IV, ROUGH BIMBO	Veronika Čičinskaitė-Golovanova
CASHIER V, A NEW GIRL	Lina Valionienė
CASHIER VI,	Rima Šovienė
MIDDLE-AGED WOMAN WHO WAITS FOR SKYPE SESSIONS WITH HER SON LIVING IN THE UK	
CASHIER VII,	Milda Zapolskaitė
A YOUNG WOMAN WITH A DEGREE IN ARTS	
CASHIER VIII,	Rita Račiūnienė
A SINGLE MOTHER	
CASHIER IX,	Svetlana Bagdonaitė
SINGS ABOUT SLEEPING PRODUCTS	
CASHIER X,	Kristina Svolkinaitė
EARLY MORNING DUET	
SECURITY GUARDS	Kęstutis Pavalkis Edgar Sabilo (piano)
.....	Lina Lapelytė (field recordings, electronics)
PRODUCER	Operomanija
DURATION	55 mins
PREMIERE	April 11, 2011 (short version) September 28, 2013 (full version)

📍 **6TH, 7TH OCTOBER 7 PM**
ARTS PRINTING HOUSE, BLACK HALL

Opera for 10 cashiers, supermarket sounds and piano, “Have a Good Day!” focuses on the inner lives of cashiers in a shopping centre: showing what lies behind their mechanical “Good afternoon!”, “Thank you!”, “Have a good day!” and fake smiles. Faceless, robot-like shop workers found in everyday life are transformed into unique and lively characters. Their secret thoughts and biographies are turned into short, personal dramas. The characters of different sales clerks, embodying universal archetypes, convey the predominant social landscape. The libretto is a revealing mosaic of spoken, literary language and documentary.

The atmosphere of the supermarket is established through the glimmering and buzzing installation of daylight lamps and environmental sounds, connecting the audience to the stage and the 10 cashiers. The set itself is very minimalistic. Real goods – the recognisable décor of a shopping centre – exist only in acoustic and verbal form.

The monotonous beep of each item being scanned is a key sound through the whole opera. It gets louder and quieter, but it is always present. Songs that accompany the beeping are as monotonous as the process of shopping and selling. Instead of becoming the main point of the opera, music serves the thoughts of the cashiers – it facilitates their voice.

To avoid any moral or condemnatory suggestion, a critical attitude towards capitalism is expressed through humour, paradox, irony and poetry. The blend of different destinies is transformed into one poem suggesting the pleasure of consumption.

In 2013 “Have a Good Day!” was selected by an International Theatre Institute (ITI) jury for a presentation at the finals of the worldwide competition “Music Theatre NOW” (Biennial for Performing Arts, Jönköping, Sweden), where the work was awarded the Globe Tenana-Theatre Observation prize. In 2014 the opera was awarded the Lithuanian Golden Stage Cross for the Best Theatre Performance of the Season and two Baltic Theatre Festival prizes. 2015 saw it receiving the Main Prize of the Fast Forward Festival in Braunschweig (Ger-

many). This piece was presented in various music, theatre and opera festivals in Lithuania and abroad: Shanghai International Contemporary Theatre Festival ACT, Contemporary Music Theatre and Opera Festival Prototype in New York, Theatre festival Golden Mask in Moscow, Baltic Theatre Festival in Riga, Automne en Normandie in Le Havre, Next Festival in Villeneuve d’Ascq, Exit in Creteil, Passages in Metz, Horizon in Mulhouse, Théâtre en Mai in Dijon, Sonik in Quimper, Fast Forward in Braunschweig, Europoly in Munich. It was also broadcasted on Lithuanian National Radio and BBC Radio 3.

VAIVA GRAINYTĖ is a Lithuanian writer, playwright, essayist and poet. Her latest works evince the main qualities of her oeuvre: biographical and collective memory, documentary and fiction, daily routine and social issues are in equilibrium with poetic, slightly absurd, ironic and surreal overtones.

LINA LAPELYTĖ is an artist living and working in London and Vilnius. She holds BA in classical violin from the Lithuanian Academy of Music and Theatre, BA in sound arts and MA in sculpture from the Royal College of Art, London. Her performance-based practice is rooted in music and flirts with pop culture, gender stereotypes, aging and nostalgia.

RUGILĖ BARZDŽIUKAITĖ is a Lithuanian film and theatre director. She completed her studies in cinematography (2006) and theatre directing (2008) at the Lithuanian Academy of Music and Theatre and in screen documentary at Goldsmiths, University of London (2013). In her film and theatre work she applies her cross-disciplinary experience while exploring the tension between documentary and fiction.

OPEROMANIJA is a production house, creating and developing new music theatre through diverse artistic collaborations. Since 2008 it has produced over 40 contemporary operas and various multidisciplinary art projects. It also runs the Contemporary Opera Festival NOA (New Opera Action) which is one of the leading international new music theatre events in the Baltic region.

THE NEW YORK TIMES

Clever, charming and quietly subversive. Whatever critique of capitalist entrapment and consumerist obsession might be implied is conveyed with subtlety and wit.

NEW YORK MAGAZINE

It’s a tour de force of deadpan comedy... comes wrapped in a score of incantatory, almost liturgical serenity.

THE WALL STREET JOURNAL

...minimalist textures that evoke the swirl of everyday life – banality transformed into art. The opera is witty and poignant.

THE NEW YORKER

A tightly constructed, multi-layered creation, its humour pierced by melancholy.

WWW.JONASMEKAS.COM

It’s like a mini masterpiece. It’s just nothing to take away, nothing to add – it’s very solid, very simple and very real.

CLEAN CITY

DOCUMENTARY THEATRE PERFORMANCE, GREECE

RESEARCH, TEXT & DIRECTION Anestis Azas and Prodrimos Tsinikoris
DRAMATURGY Margarita Tsomou
SET DESIGN & COSTUMES Eleni Stroulia
**ASSISTANT TO THE SET
& COSTUME DESIGNER** Zaira Falirea
LIGHTING Eliza Alexandropoulou
MUSIC Panagiotis Manouilidis
VIDEO Nikos Pastras
ASSISTANT DIRECTORS Ioanna Valsamidou, Liana Taousiani
PRODUCTION MANAGEMENT Vasilis Chrysanthopoulos
VIDEO APPEARANC Nelly Kambouri
PUPPET CONSTRUCTION Yiannis Katranitsas

PRODUCER Onassis Cultural
Centre-Athens
COPRODUCER Goethe-Institut
DURATION 1 hr 15 mins
PREMIERE 3-14 February, 2016,
Onassis Cultural
Centre-Athens,
Upper Stage

7TH, 8TH OCTOBER 7 PM
LITHUANIAN NATIONAL DRAMA
THEATRE, SMALL STAGE

WITH

..... Mabel Matchidiso Mosana
..... Rositsa Pandalieva
..... Fredalyn Resurreccion
..... Drita Shehi
..... Valentina Ursache

So who, in practice, cleans-up this country? Why are the majority of Athens' cleaners women and immigrants? Were they "born" cleaners? Maybe, in the end, we're all subjects of history? And while we're at it, why do we use the phrase "a clean sweep" to describe police operations intended to rid public spaces of "undesirables" (immigrants, the homeless, "deviants")?

Azas and Tsinikoris explore the racism of 'cleanliness' and "purity", the perils of fascism, female immigration to Greece, and the identity of the "cleaning lady". As a theatre of the real, "Clean City" traces and redefines stereotypes through the gaze and personal accounts of the real experts when it comes to cleanliness: cleaning ladies of Athens immigrants from Philipines, Moldova, Albania, South Africa, and Bulgaria.

"The idea for this project arose a few years ago, when at the peak of the economic crisis sounded the slogan 'to clean up the place' and part of the Greek society which needed scapegoats targeted foreigners, immigrants or refugees who live in the country. Faced with this undisguised return of racist speech, we wanted to explore the use of the concept of 'pure' and 'clean' in the right-wing rhetoric <...>. "Clean City" is a contemporary Greek narrative from the perspective of foreigners. After many months of research among migrant communities, we finally put the spotlight on female immigrants, a generally silent minority among immigrant populations, with minimal, if not non-existent representation in the public sphere" - tells the directors of the performance.

But who are these people to whom we have entrusted access to our most private spaces, and how do they view Greece after so many years? To what extent have they been affected by the current financial crisis? How far have they been assimilated into Greek society, and to what degree do they remain aliens? What stories lie hidden behind the biographical facts of these people's lives, and at what points do their personal narratives intersect with the tumult of world history?

The piece has already been presented in various theatres and festivals in Europe: 17-18 February, 2016 in Münchner Kammerspiele, Munich, in 25 May, 2016 at the

Festival Chantiers d'Europe of the Théâtre de la Ville in Paris; in 22 August, 2016 at the Mladi Levi Festival in Ljubljana; and in 25-26 August, 2016 at the Zürcher Theater Spektakel Festival in Zürich.

ANESTIS AZAS

Born in 1978 in Thessaloniki. Studied at the Theater Faculty of the Aristotle University in Thessaloniki and also theatre directing at the Ernst Busch Academy of Dramatic Art in Berlin. As assistant director he has worked with Rimini Protokoll on the play „Prometheus in Athens“, 2010. Since 2008 he has worked as a freelance director in Greece, Germany and in Switzerland.

He has directed classic theatre plays (Heiner Müller, Aeschylus, Koltès), plays by contemporary authors (Dimitrij Gawrisch, Daniela Janjic, Manolis Tsiptos), and also written and directed plays and projects in the genre of "documentary theatre", putting real people on stage.

His latest work Case Farmakonisi or The right of water (2015) is a play about the current refugee crisis in the Aegean. The play is actually touring.

PRODROMOS TSINIKORIS

Born in 1981 in Wuppertal to Greek immigrant parents, he moved to Thessaloniki in 1999, where he graduated from the Theater Faculty of the Aristotle University. Works as a director, dramaturg and performer in Athens and Berlin. Having moved to Athens, he worked there with director Dimiter Gotscheff as an actor, and as an assistant director and researcher with Rimini Protokoll.

In May 2015 he was part of the dramaturgy team and in charge of the research for „X Apartments“ (concept: Matthias Lilienthal, producer: Onassis Cultural Centre), performed in apartments of the citizens of Athens. He recently directed an audio walk in the centre of Athens with and about homeless people: In the Middle of the Street, (2015)

Since October 2015, Anestis Azas and Prodrimos Tsinikoris are artistic directors of the Experimental Stage of the National Theatre, Athens.

SÜDDEUTSCHE ZEITUNG

In the best of Rimini-Protokoll style, Anestis Azas and Prodrimos Tsinikoris present on stage five cleaners who tell us about their work in Greece in a jolly, frank and outspoken manner. Having worked there illegally and thus being exploited for long time, they were still better there in Greece than in their native countries: South Africa, Moldova, Albania, or Philipines.

TAZ. DE

Theatre with the suffering is sometimes said to exploit human misery but "Clean City" does not get caught in that trap. We see what is happening on the stage as the self-empowerment of those women. And at the very end when they dance Zeibekiko which is traditionally reserved to Greek men, it becomes a sign of their emancipation: they flourish for they finally get attention and respect, and yes - their dignity is returned.

LESSONS OF LEAKING

THEATRICAL GAME, GERMANY

DIRECTOR Anna Fries
CONCEPT machina eX, Clara Ehrenwerth
TEXT Dmitrij Gawrisch
DRAMATURGY Clara Ehrenwerth
SET DESIGNERS Anna Fries, Franziska Riedmiller
COSTUME DESIGNER Daniela Bayer
TECHNICAL SUPPORT, PROGRAMMING AND INTERACTION DESIGNER Lasse Marburg, Philip Steimel
VIDEO ANIMATION Konrad Jünger
CAMERA Paula Reissig
SOUND DESIGNER Mathias Prinz
VIDEO ANIMATION Konrad Jünger
ASST. SET DESIGNER Winnie Christiansen
ASST. PROGRAMMING AND INTERACTION DESIGNER Benedikt Kaffai
TECHNICAL PRODUCTION MANAGER Philip Steimel
PRODUCTION MANAGER Sina Kießling

PRODUCER machina eX
COPRODUCERS Münchner Kammerspiele, Goethe-Institut, HAU Hebbel am Ufer, FFT Düsseldorf, Gessnerallee Zürich, ROXY Birsfelden, Südpol Luzern, AUAWIRLEBEN Theaterfestival Bern
SPONSORS Kulturverwaltung der Senatskanzlei Berlin, Fonds Darstellende Künste, Fachausschuss Tanz & Theater BS/BL

DURATION 75 mins
PREMIERE February 2016

8TH OCTOBER 5 PM, 7 PM, 9 PM
9TH OCTOBER 3 PM, 5 PM, 7 PM, 9 PM
LITHUANIAN NATIONAL DRAMA THEATRE, STUDIO

PERFORMANCE

..... Roland Bonjour
..... Nora Decker
..... Leonie Rainer

PERFORMANCE (VIDEO)

..... Benita Sarah Bailey
..... Cora Frost
..... Walter Hess
..... Maria José Morales Folgueras

Germany in 2021. After multiple crises of the last decade, the vision of a united Europe has given way to the reality of an overarching security apparatus. The society is divided: critics of all political camps demand that Germany quit the European Union whereas supporters of the EU want to hold on to the old ideal of a community of solidarity. To appease the situation, the German government let the people decide in a referendum on quitting the Union. A couple of days before the vote, a young PR agent gets hold of top secret information. Its publication would have severe consequences for Europe as a whole.

In “Lessons of Leaking” machina eX reflects the moral clashes between the conflicting priorities of democracy, transparency, freedom of speech and manipulation. In collaboration with the playwright Dmitrij Gawrisch, the media collective develops a theatrical game where political ideals and personal interests are pitted irreconcilable against each other. In a group of ten, the audience enacts a political thriller and makes wide-ranging decisions on the course of history: to leak or not to leak?

MACHINA EX

machina eX is a group of young media and theatre artists designing computer games in real-life environments. Blending scenic dramaturgy with the power of digital gaming prin-

ciples, machina eX enchants performers and players alike and turns theatrical stages into fantastical worlds, in which rooms, objects and people are able to interact with each other.

Their works immerse deeply somewhere between computer game, theatre and interactive installation. Within a room equipped with electronic sensors, human actors and analog items the player gets thrown directly into the game’s universe. Doors can be opened for real. Lights can be switched on and off. Anything can be touched, tested, used, collected and combined in order to test the reaction of the room and the characters in it. In these complex paradox metaworlds illusion is unbroken just for the moment. Collectively they plunge into the universe of the game and find themselves amidst the story that does not develop without their own initiative: they follow the performers – the “avatars” – through true-to-life designed rooms, explore drawers and cabinets, solve puzzles and make decisions that trigger events and have major consequences for the development of the story.

Since their founding in 2010 machina eX presented 10 original adventures as theatre shows but also in the context of gaming festivals or visual arts exhibitions. They see themselves as a game laboratory constantly working on the development of new formats, game systems and interactive stories.

SPIELWIESE

This is the future of theatre! Gameplay and theatre: the best of both worlds joined.

IMPULSE-FESTIVAL

(...) The perfection of these situations that machina eX offers their audiences is – next to the enormous fun factor – the big quality of this young performance collective. For they succeed in passing that the audience feels neither exposed nor forced to participate, but admits itself into the situation without further doubts. Maybe it is the result of the intimate setting – or simply grand illusionistic theatre...

BEST OFF FESTIVAL

machina eX manages to enchant the audience into a weightless status of *distancelessness*. Illusion and reality are likewise seducing. It is as if we were placed into a David Lynch movie or a computer game that we can only escape by answering shrewdly phrased questions with a lasting grin on our faces. (...) machina eX succeeds in building something very special: they tell a story and in the manner they do it they create something “new” in the theatre.

KABARET WARSZAWSKI

POLAND

DIRECTOR	Krzysztof Warlikowski
ADAPTATION	Krzysztof Warlikowski, Piotr Gruszczyński, Szczepan Orłowski
SET AND COSTUME DESIGNER	Małgorzata Szczęśniak
MUSIC	Paweł Mykietyń
LIGHTING DESIGNER	Felice Ross
DRAMATURGY	Piotr Gruszczyński
CHOREOGRAPHER	Claude Bardouil
MUSICIANS	Paweł Bomert, Piotr Maślanka, Paweł Stankiewicz, Fabian Włodarek
VIDEO	Kamil Polak
STAGE MANAGER	Łukasz Józków
TECHNICAL DIRECTOR	Paweł Kamionka
ASSISTANT TO THE SET DESIGNER, ... CONSTRUCTION OF THE SET	Marcin Chlanda
VIDEO REALISATION, ASSISTANT DIRECTOR	Katarzyna Łuszczuk
SOUND	Mirosław Burkot
LIGHT REALISATION	Dariusz Adamski
MAKE UP	Monika Kaleta
PROPS	Tomasz Laskowski
STAGE KACPER	Maszkiewicz, Maciej Żurczak
WARDROBE	Elżbieta Fornalska, Ewa Sokołowska
PRODUCER	Nowy Teatr
COPRODUCERS	Festival d'Avignon, Les Theatres de la Ville de Luxembourg, Theatre National de Chaillot - Paris, Theatre de Liege, La Comedie de Clermont-Ferrand, Narodowy Instytut Audiowizualny
DURATION	4 hrs 30 mins (with intermission)
PREMIERE	3 July, 2013, Gdynia Open'er Festival

CAST

.....	Magdalena Cielecka
.....	Ewa Dałkowska
.....	Małgorzata Hajewska-Krzysztofik
.....	Monika Niemczyk
.....	Maja Ostaszewska
.....	Magdalena Popławska
.....	Claude Bardouil
.....	Andrzej Chyra
.....	Bartosz Gelner
.....	Wojciech Kalarus
.....	Redbad Klijnstra
.....	Zygmunt Malanowicz
.....	Piotr Polak
.....	Jacek Poniedziałek
.....	Maciej Stuhr

 PARTIALLY FINANCED BY THE MINISTER OF CULTURE AND NATIONAL HERITAGE OF THE REPUBLIC OF POLAND

Ministry of Culture and National Heritage of the Republic of Poland

 10TH, 11TH OCTOBER, 6:00 PM
LITHUANIAN NATIONAL
DRAMA THEATRE, MAIN STAGE

Krzysztof Warlikowski's "Kabaret warszawski" is inspired by John Van Druten's play "I m a Camera" and John Cameron Mitchell's film "Shortbus". The two distinct historical realities channelled here – Weimar Germany prior to the Nazi takeover, and post-9/11 New York – are virtual laboratories of time and space, in which historical circumstances bring out hidden and repressed fears, as well as sexual and erotic phobias and longing that cause tension and lead to all sorts of crisis situations.

These two worlds serve as a mirror in which the Warsaw of today can see itself. In bringing together these two eras and places, the director explores the limits or restrictions on freedom in today's world. In an age of uniformity and oppressive normalisation, imposed partly in the name of "collective security", people's right to be themselves and their freedom of self-expression are increasingly curtailed and undermined. Consequently, societal norms are becoming a prison of sorts.

These restrictions can only be circumvented in closed, all-but-underground spaces to which only insiders are admitted. Theatre is one such space. With this production Warlikowski, notorious for engaging his spectators in an unending debate about the issues that matter most, has chosen to work within the genre of cabaret, where basic assumptions include addressing spectators directly and breaking the convention of the fourth wall separating performers from their audience. Cabaret is by definition a space of freedom, governed by the misrule of a never-ending carnival.

With "Kabaret warszawski", the team of Nowy Teatr confronts diverse scenarios of oppression. The play portrays a group of artists who exist for the sake of art. But art proves fatal for its acolytes, infusing them with doubt and making life impossible. In creating a therapeutic space where fears and taboos can be, Warlikowski shows the threats and oppression that inevitably accrue around such enclaves.

KRZYSZTOF WARLIKOWSKI

An emblematic figure of the post-communist Polish theatre, Krzysztof Warlikowski wrote one of his first shows after finishing his philosophy and history studies in Krakow, then in Paris. Invited to the Piccolo Teatro of Milan, directed at the time by Giorgio Strehler, he proposed an adaptation of Proust's "Remembrance of Things Past", before becoming interested in Dostoyevsky and Elias Canetti. Observing the relative loss of interest in the theatre from Poles of his generation, he launched himself into an approach that he would keep to more than ever: creating a theatre for his contemporaries, a theatre that questions, that disturbs, that takes hold of non-consensual societal themes. Working on the creations of Kafka, Shakespeare, Koltès, Gombrowicz, Sarah Kane, Hanoch Levin or Tony Kushner, he tackles supposedly taboo subjects that concern the intimate, sexuality, anti-Semitism, while inventing new forms of performance likely to re-establish the link between the public and the dramatic work. Going beyond the borders of his native Poland, he presents his shows in the four corners of Europe, all too destabilised, turned upside down, in which his questions find an immediate echo.

Having worked for years with the same group of artists, including set designer Małgorzata Szczęśniak and composer Paweł Mykietyń, in October 2008 K. Warlikowski, together with a group of collaborators, opened his own theatre, Nowy Teatr. Warlikowski inaugurated the Nowy Teatr in Warsaw with a performance of "(A)pollonia" which also opened up a new layer in his creative oeuvre: without abandoning the major playwrights who accompanied him at his beginnings, he started to work on shows made up of literary fragments taken from authors as different as Hannah Krall, Jonathan Littell or J.M. Coetzee, and with his own connections to Euripides or Aeschylus. "(A)pollonia" was the first show created following that juxtaposition principle that also presides his "Kabaret warszawski".

GAZETA WYBORCZA

Krzysztof Warlikowski shows his sense of humour with a play that we thought would be a warning against the brutal new wave. Warlikowski's latest play from Warsaw in 2013 transports us back to Berlin of the 1930s, to a revue cabaret. The spectacular venue is a haven for those yearning to lose themselves in intensity and not think about the threat approaching to the tune of a military march.

LE NOUVEL OBSERVATEUR

Warlikowski presents a cabaret full of sex, rock and ghosts of the past, trying to fight historical oblivion. He has an aptitude for reaching to the core of the problems related to politics, carnality, intimacy and taboo.

LES ECHOS

He sketches respective sequences of the show with moving visual force. The show is baroque and generous. This is Krzysztof Warlikowski's genius: to create reflection on love, life and death from a cabaret.

SÜDDEUTSCHE ZEITUNG

Brilliant madness. One can learn a lot during an almost five-hour long show in Reithalle – about the freedom of feelings, atypical sexual practices, delight and lust, about Jews, the Nazis and politicians, self-promotion in a world of pressures and coercions, art, taboo, but most importantly about yearning – bitter, painful, insatiable, desperate yearning. Warlikowski's team is capable of everything, and, indeed, the actors deliver this everything. Everything.

MONDAY: WATCH OUT FOR THE RIGHT

PORTUGAL

CONCEPT AUTHOR AND DIRECTOR ... Cláudia Dias
GUEST ARTIST Pablo Fidalgo Lareo
TEXT Cláudia Dias, Pablo Fidalgo Lareo
OUTSIDE EYE – SETE ANOS Jorge Loureiro Figueira
SETE PEÇAS
THAI BOXING COACH Jaime Neves
SET AND LIGHTING DESIGNER Thomas Walgrave
TECHNICAL DIRECTOR Nuno Borda de Água

PERFORMERS

..... Cláudia Dias
..... Jaime Neves
..... Karas

PRODUCER Alkantara
COPRODUCERS Alkantara Festival and Noorderzon Performing Arts Festival Groningen (supported by NXTSTP/Culture Programme of the European Union), Goethe Institut, Maria Matos Teatro Municipal, Teatro Municipal do Porto
SPONSORS Fundação GDA, Fundação Calouste Gulbenkian, City Council of Almada (Portugal)

12TH, 13TH OCTOBER 7 PM
LITHUANIAN NATIONAL DRAMA THEATRE, STUDIO

“Monday: Watch Out for the Right” is the first one in the sequence of seven pieces that will be created in seven years. In the project “Seven Years, Seven Pieces”, choreographer Cláudia Dias is organising a series of seven meetings with a wide range of politically inspired artists. Seven duets leading to confrontations, frictions and flying sparks. The future – is it a wave that is crashing towards us, unstoppable and brimming with unknown threats? Or do we have a say in it?

“For me, the word ‘encounter’ immediately brings forth an image: two people standing face-to-face and the possibility of meeting or clashing. Two bodies and a distance between them to be articulated, travelled, lived through, maintained, abolished, or amplified. (...) But my interest is not in creating pieces about the concept of encounter – which would translate to a mere aestheticisation of the same idea in seven different versions – but in encountering other artists in order to create something together”, says director Cláudia Dias.

In “Monday” she shares the arena with a Muay Thai coach Jaime Neves. Like boxers, they pummel one another with the pregnant questions of our age: why are we scared of each other? How can we get through to one another? How can we improve our situation? Both text authors Claudia and Pablo Fidalgo Lareo are part of a community that has fallen to the mat many times: a defeated generation, a prostrated country, a bankrupt state, a failed union, a devastated peninsula, a lost continent. There is no shortage of examples. But as they pummel each other with arguments, there will be light, like in fables, between the promised blood, sweat and tears. The feeling of oppression gives way to a feeling of solidarity between peers, reinforced in combat as they recognise themselves as equals.

CLÁUDIA DIAS

Born in Lisbon in 1972, Cláudia is a choreographer, performer and teacher currently completing her Master’s degree in Performing Arts at the New University of Lisbon.

She began working as a performer with the Almada Dance Group, then on to the Ninho de Víboras collective. As a Re.AL associate artist she became a central performer in João Fiadeiro’s creative work. In the

framework of Re.AL, Cláudia has created two remarkable solos, “One Woman Show” (2003) and “A Guided Tour” (2005), which have been presented in Belgium, Spain, France, Italy and Switzerland. Her solo “Willingness to Will” was entitled the 3rd best and the 4th best show of the year 2012 by the newspapers “Expresso” and “Publico” respectively. It was also nominated for a SPA (Sociedade Portuguesa de Autores) award.

PABLO FIDALGO LAREO

Born in 1984, Pablo is a Spanish writer, poet and performer. His book “Physical Education” (La educación física) was selected by a newspaper “El Cultural” among the five best books of poetry published in 2010 in Spain. In 2012, he won the Injuve Poetry Award with the book “Withdrawal” (La retirada). His texts have been selected for several anthologies, and they have been translated into a few languages.

As a solo artist he created the performance “A State of Wilderness. Spain 1939” (O estado salvaxe. Espanha 1939, 2013) that has been shown at different festivals in Spain, Portugal and Argentina. His work “You Have to Go to the War that Starts Today” (Habrás de ir a la guerra que empieza hoy) that “El Público” elected as the best performance of the year in Portugal, is the story of the reconstruction of the history of his own family and Spain. He lives and works in Lisbon.

JAIME NEVES

Born in 1968 in Angola. He is a master of Muay Thai and holds a black belt (8th Dan) in kickboxing.

The president of the Portuguese National Grading Council and Portuguese Kickboxing and Muay Thai Federation, Jaime is also a founding member of the World Muay Thai Federation (Bangkok) since 1995. He is a well-respected leader and coach in both kickboxing and Muay Thai communities and has led many training programs for coaches and referees.

Throughout his career he received numerous awards, honours and titles, among them three-time Portuguese national Muay Thai champion and Portuguese Kickboxing Federation Sports Personality of the Year 2003 to name just a few.

ARDINA.SL.PT

You think that your way towards love is defined by your political ideas? or ‘Did you know that imagination is essential to winning the war?’ are just some of over 200 questions that fuel the punch and bring to fire the necessity, beauty and significance of this embattled encounter.

GIRLS IN ARMS. RECLAIMING VILNIUS

A SITE-RESPONSIVE HERITAGE TOUR, ISRAEL

INTERNATIONAL PREMIERE

CREATED AND PERFORMED BY Adili Liberman, Nadav Bossem

INTERNATIONAL TOURING as is presenting arts

DURATION 1 hr

PREMIERE 2013

13TH, 14TH OCTOBER 6 PM, 9 PM
CHURCH OF BLESSED VIRGIN MARY
OUR LADY OF CONSOLATION

Between Putin's Russia and Merkel's Europe, right in the heart of Europe, lays a flourishing and peaceful Lithuania, and in the heart of it a beautiful city Vilnius, which has one of the most famous cathedrals of the memorable communist era in its own heart – the Church of Blessed Virgin Mary Our Lady of Consolation. Or as Stalin once said that “there is no consolation in an open church”.

Girls in arms, Jenny Abarjil and Janna Rosbusin, both female Israeli soldiers serving in the Israeli army, invite the public to embark upon a journey through the untold story of this place of holiness and consolation, a moment before the building is to be demolished and rebuilt as a newly cyber-interactive Jewish heritage centre (January 2017). The duo will reveal and revive stories, legends and battles from the history of this house of God, the history of Vilnius, your history.

The tour will end with a mass prayer at the Baroque tower's panoramic lookout, from which one can observe the nearest Syrian refugee camp on a clear day.

Under this bunker was the church of one-eyed Maria. Underneath it was a mosque, and under that a synagogue (because they always build on us). Under the Synagogue there was a Roman spa for warriors who loved warriors. Today it's the area for garages. You see how everything connects?

JENNY & JANNA SHARE THE UNKNOWN HISTORY OF TMUNA THEATRE.

ADILI LIBERMAN

Born in 1979, Adili is a Tel Aviv-based theatre artist, actress and teacher. She received her BA in theatre from Haifa University, and has recently graduated MFA with honours at the University of Tel Aviv.

She studied the Jacques Lecoq method for two years at the Haguf Theatre School in Tel Aviv and took an intensive course with the SITI Company in NYC practicing methods developed by Anne Bogart and Tadashi Suzuki.

Over the last decade Adili has established herself as a prominent artist, performing her own works, along with the works of other leading artists in Israel and abroad. She is a founding member of the performance group Public Movement and has performed with them since 2007 in different productions such as “Spring in Warsaw”, “Performing Politics for Germany”, and “National Collection” at the Tel Aviv museum, to name just a few.

Together with Nadav Bossem, Adili has created and performs “Girls in Arms”, a satirical site-responsive fictive heritage tour guide. Her most recent performance “The Living Pathological Museum” is a lecture-performance about medical reports on hysteria attacks from the 1880s.

NADAV BOSSEM

Born in Jerusalem in 1974, Nadav trained at the prestigious Nissan Nativ acting studio in the city. Upon graduating he has moved to Tel Aviv, where he lives and works as a performer, writer, comedian and host.

Over the years Nadav has played various characters in different independent theatre plays. By creating and performing his own material, Nadav is interested in challenging audiences with conflicting issues on gender and politics. Nadav has written and performed one man shows “The Rice is Smiling” and “Asses Read Poetry”, both of which portray the character of Simcha Babayof, a female religious settler and poet. The latter was awarded Best Interdisciplinary work at the Sha'ar International Poetry Festival in 2005.

Apart from his theatrical work, Nadav is also known for his various TV appearances as a comedian and stand-up artist. Between 2012 and 2015 he was part of a board of directors of Shaham, the Israeli Actors' Union.

MIDNIGHTEAST

Bossem and Liberman are both seriously funny actors and observers of Israeli culture... They expose the irrational underbelly of blind patriotism, while giving it a tickle. Provocative and outrageous as their performance may be, it is not at all simplistic in outlook, and manages to convey the complexities of the situation with humour.

HAARETZ

In the tours, which are gathering a large group of fans, the soldiers Jenny & Janna draw the fictive and absurd history of the sites, and explain – from a hilariously funny IDF propaganda perspective – their battle heritage... The diverse audience – elders, soldiers, families with children – is an active participant, people get carried away in the detailed stories and sometimes forget that the heaps of words coming out of the soldiers' mouths are in fact made up.

KING SIZE

SWITZERLAND

DIRECTOR Christoph Marthaler
MUSICAL DIRECTOR Bendix Dethleffsen
SET DESIGNER Duri Bischoff
COSTUME DESIGNER Sarah Schittek
DRAMATURGY Malte Ubenauf
LIGHTING DESIGNER Heide Voegelin Lights
STAGE MANAGER Peter Affentranger
LIGHTING MANAGER Jean-Luc Mutrux
DRESSER AND PROPS Cornelia Peter
TOUR MANAGERS Anne-Christine Liske and Tristan Pannatier
PRODUCTION Theater Basel / Théâtre de Vidy, Lausanne

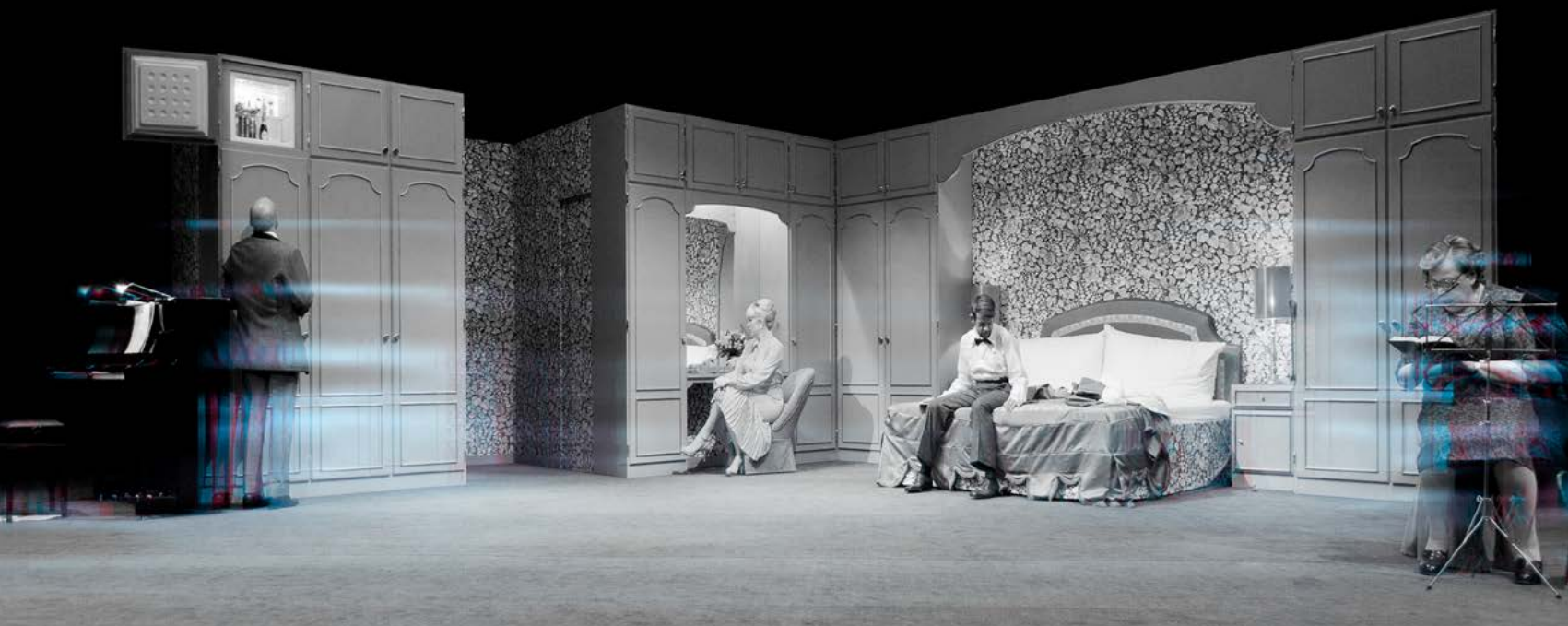
DURATION 1 hr 20 mins
PREMIERE March 2013, Basel

 **WITH THE SUPPORT OF PRO
HELVETIA – SWISS ARTS COUNCIL**

 **14TH OCTOBER 7:00 PM
LITHUANIAN NATIONAL DRAMA THEATRE, MAIN STAGE**

WITH

..... Tora Augestad
..... Bendix Dethleffsen
..... Michael von der Heide
..... Nikola Weisse

Swiss director and musician Christoph Marthaler has long been at the forefront of European theatre. In “King Size”, first performed in Basel in 2013, he presents a hugely original take on the Liederaabend. In Mathaler’s hands this traditional “evening of song” becomes a witty, charming and profound meditation on love and the seduction of dreams.

At the centremost point of Marthaler’s vision is the musical phenomenon of enharmonics: it’s a musical composition approach based on the fact that two notes with different names can produce the same sound. Almost all composers of the past two centuries made use of this unique device, and for a good reason, too – it promotes the idea of transformation, and what can be more valuable in life? Marthaler uses this idea not only to unite songs from across lyrical history but to explore self and other, dream and reality.

According to Christoph Marthaler, any human connection would be impossible without perpetual use and abuse of “enharmonic change”. No marriage bonds, no secret alliances, not even the most innocent kiss on Earth. And because this is so obvious and yet so mysterious and unexplored, Christoph Marthaler and his ensemble, with minimally invasive effort, unveil the outermost layer of the universal covering and look into the centre of the enharmonic force, into the landscape of a peaceful night.

“At the heart of this production is the difference between the way you imagined your life would turn out and your real circumstances”, says the dramaturg Malte Ubenauf. “We all want our life to be ‘king-sized’ in the true sense of the word, but the contradiction between our hopes and reality is sometimes only seen during sleep and dreams. It’s only very rarely visible in real life”. “King Size” is told through the songs that range across centuries of music. Sitting or lying down on a king-size bed in a gracefully decorated room with softly coloured wallpaper, a singing couple reviews an eclectic repertoire from John Dowland to The Kinks via the Jackson 5 and German folksongs. It’s in part a contemporary reimagining of the 19th century German Liederaabend, or “evening of song”, but is equally influenced by the pop and rock concept album of the 20th century – telling a story through a collection of independent songs. It amounts to an intense expression of the unique power of song. In this comedy that approaches boulevard theatre, the characters coexist without really perceiving each other and dreams take precedence over reality. At the same time, though songs are independent and lack obvious connection with each other, there are

several pervasive elements that link those songs and characters together, and these are namely lack of communication, humour, absurd, and all-embracing love.

The Lithuanian theatre critic Rasa Vasinauskaitė notes: “It gives an impression that a song in Marthaler’s performances connects individuals and makes them equal, as well as directs one towards the history (...). It seems that the director wants to bring people back to their past whereas they stubbornly won’t let go off the present”.

CHRISTOPH MARTHALER

Born in Erlenbach in the Canton of Zürich, Christoph Marthaler first trained as an oboist and flautist before turning to the theatrical world. He took his first steps at the Lecoq School in post-May 68 Paris. Inspired by these two artistic worlds, he then began to create shows in which music and words are in constant dialogue. His first musical piece, “Indeed”, saw the day in 1980 in Zürich. Several different projects would follow, including a performance at Basel train station in 1980, for the 50th anniversary of Kristallnacht. One year later, he parodied the Swiss national anthem with “Quand le cor des alpages se mue, Suisse, tue, tue!!” (“When the alpine horn transforms, kill, kill, Switzerland!!”), a performance in which Swiss soldiers tirelessly strike up “Die Nacht ist ohne Ende” (“The Night is Without End”). His meeting with the scenographer Anna Viebrock and the dramaturg Stephanie Carp in 1991 would nurture his career thanks to fruitful collaborations. After having staged now-classic pieces such as Pessoa’s “Faust” or Horváth’s “Kasimir and Karoline”, he became director of the Schauspielhaus from 2000 to 2004. Since then, his creations have succeeded each other on stage, such as “Groundings, a Variation on Hope” in 2004, “Riesenbutzbach. A Permanent Colony” in 2009, “Papperlapapp” in 2010 (a show born of his status as associate artist), “Meine faire Dame. Ein Sprachlabor” in 2012, followed by “King Size” and “Letzte Tage. Ein Vorabend” in 2013.

As a director, Christoph Marthaler stands out with his innovative aesthetics, anchoring his plays in the scenery of daily life – such as that of waiting rooms or cafés – thus playing with the forms of representations. He presents ordinary figures in a shattered world, in the throes of existential and relational questions; touching on the human condition with tenderness, humour and humanity. A master of slowness, irony and discrepancy, he has invented an idiosyncratic scenic poetry, made of lyrics, songs and music.

KAMPNAGEL

Marthaler is at his best in ‘King Size’. Inside a hotel room, a couple is trying to sleep, but both their dreams and the king-size bed are too big. Music, from Wagner to German Schlager, will console. One of the most bittersweet evenings on the German theatre scene at the moment.

REVIEWER TILL BRIEGLER

Melancholic people are lost in nostalgic spaces, time passes and then they sing. When they speak texts, they lack fire, only in the silence and during the music does an honest opinion of life light up in them. Then time passes again.

L'INSENSÉ

One leaves satisfied, light as a feather, with eyes full of joy. It mocks the clichés, the well-being and all the bourgeois conventions and ideals that our world is made of, the world where laughter dwells in the melancholy of solitude allowing us to be sad and joyful at the same time.

LES INROCKS

With its charm of a musical comedy and boulevard theatre touched by the absurd note of Beckett, Marthaler offers us one of his most beautiful stage works (...). A universe that could be rounded up in this sentence torn from what is said: ‘Having always been this, I’m now so different from what I was’. Condensed melancholy that bursts into bouts of uncontrollable laughter. An hour and twenty minutes of unparalleled happiness. An absolute master stroke.

EDUCATIONAL / CLUB* PROGRAMME

* Sirenos Club is in constant flux, changing in its forms and contents, (re)defining itself in regard to its audience. It acts as a platform, and this year it also goes literal as part of the Club events will take place in a bar Peronas ("a railway platform" in Lithuanian) – where discussions are supported by informal interaction, making new connections, planning future projects. Club activities include screenings, meetings with artists, presentations and special events.

(re)FRESH

6TH INTERNATIONAL CONFERENCE FOR YOUNG THEATRE CRITICS

29TH SEPTEMBER – 1ST OCTOBER
"MENO FORTAS" THEATRE
ORGANISER:
LITHUANIAN THEATRE AGENCY
MORE ON THE PROGRAMME
AND PRESENTERS:
THEATRECONFERENCE.WORDPRESS.COM

This year, as it became a tradition now, the International Conference for Young Theatre Critics is coming back to Sirenos Festival to broadcast its share of news. In five previous editions the guests of the conference, young theatre critics and culture researchers from Lithuania, Australia, Belorussia, Bosnia and Herzegovina, Czech Republic, Estonia, Finland, France, Georgia, Germany, Hungary, Poland, Portugal, Russia, Turkey, and Ukraine have explored themes ranging from metatheatre, heroism revisited to crossroads of theatre and politics, parallels of theatre and cinema, also power relations between theatre and criticism.

As last year's novelty to invite experts prominent in their fields to lead the discussions proved to be valuable, the same format will be applied this year as well: the conference will be moderated by Otto Karulin, an Estonian theatre expert, theoretician and researcher, member of Estonian Theatre Agency and the editor-in-chief of a cultural journal Sirp, together with Andrew Haydon, a theatre critic from Manchester who publishes his reviews in various media channels including The Guardian.

As a well-pointed title "(re)FRESH" denotes, the conference will address the issue of the fresh theatre, i.e. the young generation of theatre makers and its role in the dynamics of theatrical processes, as well as the demand for new and unique voices among theatre creators. During the three days of the conference, its theme will be explored in three

different angles: "New Generation: Are they ready to take a stand?", "Rotation of Ideas: What's new in new drama?" and "Post-Soviet Block: Quarter of the century of free speech".

What is the relation of young theatre makers with the history of national theatre? Are they turning their backs on the values of the previous ideologies or are they continuing them? Young theatre: is it refreshing or repeating itself? The new theatre they create: are they really making it or are they faking it? How does the voice of the new theatre sound like, does it mutate, do we hear it at all? Do young playwrights bring truly fresh winds, or is it just words, words and more words?

In 2013 the conference was presented as the Lithuanian nominee for the European Charlemagne Youth prize that is brought by the European Parliament together with the International Charlemagne prize fund.

LITHUANIAN THEATRE AGENCY

Founded in 2014, a non-governmental, non-profit organisation called Lithuanian Theatre Agency aims at strengthening bonds between Lithuanian theatre and the international stage, theatre makers and their audience, artists and producers. It initiates and carries out local and international projects, educational programmes, artistic and scientific research and performing arts productions.

FAMILY REUNION: MARTHALER'S DRAMA IN A GRAND HOTEL

FAMILIENTREFFEN - MARTHALERS
THEATER IM GRAND HOTEL

DIRECTOR AND SCRIPTWRITER.....Sarah Derendinger
SCRIPT CONSULTANT.....Christoph Kohler
CINEMATOGRAPHY.....Matthias Kälin, Sarah Derendinger
ASSISTANT DIRECTOR.....Annette Carle
EDITOR.....Ruth Schläpfer
SOUND DESIGNER.....Knut Jensen
PRODUCERS.....Stella Händler, Claudia Frei
PRODUCTION.....freihändler
CO-PRODUCTION.....Schweizer Fernsehen,
ZDF Theaterkanal

60 MINS, SWITZERLAND, 2009

2ND OCTOBER 7 PM
SKALVIJA CINEMA CENTRE

As carpets are rolled and furniture covered, a grand hotel in the Swiss alps ushers in the off season. Melancholy song floods the empty halls as director Christoph Marthaler and his theatrical family rob the hotel of its sleep with endless choir practices – for six long weeks, right up until opening night. But one person is missing from the rehearsals: Jürg Kienberger, scion of the hotel family and veteran musician, member of Marthaler's ensemble, is recovering from an operation on his knees,

killing time with a one man show at the rehab clinic. Aloof from the goings-on, Kienberger reflects with subtle irony on the evolution of a Marthaler production, airing the secret of the cult phenomenon without giving it away. Meanwhile, the troupe are raising ghosts from the hundred years of the hotel's history. Both jovial and saturnine, the quirky loners are united when they sing. The film escorts its viewers to a feast of music and poetry, and invites them to join a theatrical family.

A NEW DREAM: KRZYSZTOF WARLIKOWSKI

NOWY SEN: KRZYSZTOF WARLIKOWSKI

DIRECTOR AND SCRIPTWRITER.....Marcin Latałto
CINEMATOGRAPHY.....Marcin Latałto, Łukasz Gutt,
Andrzej Wojciechowski
EDITOR.....Svitlana Topor
MUSIC.....Paweł Mykietyn
PRODUCTION.....Camera Obscura

8TH OCTOBER 9 PM
SKALVIJA CINEMA CENTRE

This documentary portrayal of Krzysztof Warlikowski, one of the most important Polish stage directors, includes the remarks of the director himself, the accounts of his long-standing colleagues (among others, Jacek Poniedziałek, Stanisława Celińska and Maciej Stuhr), as

well as the photos from rehearsals and performances. In one of the scenes Adam Ferency mentions "Warlikowski's church". Marcin Latałto is trying to look at this mysterious "institution" from the inside.

FILM ADAPTATIONS OF PLAYS TEATROTEKA

"Teatroteka" is a series of film adaptations of works by young Polish playwrights, produced by Documentary and Feature Film Studios (WFDiF), Poland's largest state-owned film production company. "Teatroteka" represents a new way of thinking about adaptations of theatrical works, in both the artistic and the production contexts.

The idea of the project is to use the potential of film technology to bring to the screen the best that new Polish drama has to offer: contemporary works, texts that are often written in a "post-dramatic" form, differing in their styling and conventions from classical drama.

The films are created by young artists, often making their debuts. They have created their own original language, means of expression and form, and have also enriched contemporary drama by introducing questions that concern young people and their way of perceiving the reality that surrounds us.

International theatre festival Sirenos, together with the Polish Institute in Vilnius and the Polish Film Festival, presents two productions from "Teatroteka's" extensive archive: internationally recognised and awarded screen adaptations "Valentina" and "The Suitcase".

9TH OCTOBER 7:30 PM
VENUE - BAR PERONAS
(THE FILMS WILL BE
SCREENED IN POLISH
WITH ENGLISH
SUBTITLES)

VALENTINA WALENTYNA

SCREENWRITERS
Julia Kijowska, Wojciech Faruga
DIRECTOR
Wojciech Faruga
CINEMATOGRAPHY
Arek Tomiak P.S.C.

SET AND COSTUME DESIGNER
Agata Skwarczyńska

MUSIC
Zuzanna Falkowska

EDITOR
Maciej Szydłowski
SOUND DESIGNERS
Michał Robaczewski, Tomasz Wieczorek

PRODUCTION MANAGER
Paweł Mantorski

PRODUCER
Włodzimierz Niderhaus

CAST
Julia Kijowska, Irena Wójcik, Barbara Szczecińska, Warsaw women's choir Harfa
55 MINS, POLAND, 2013

Valentina is a lens in which so many stories come together. She is the soviet mother-goddess or perhaps the Mother of God. (Wojciech Faruga)

An actress and a women's choir. One of the most famous women of the 20th century, about whom we know practically nothing, and a nameless collective symbolising all the female cosmonauts groomed to be Valentina's backups and forever overshadowed by her. A play and a concert. A documentary and a piece of fiction.

Tereshkova was a textile worker whom Khrushchev picked to be the first woman in space. After getting back to Earth, she shone with a virtually divine light, becoming one of the Soviet Union's greatest and best known celebrities. While athletes, scientists and artists all enjoyed their share of prestige, it was cosmonauts who were the true heroes and stars.

After 1989, Tereshkova stopped giving interviews, and has not spoken to the media since.

"Valentina" is an idea to unshackle her story through the use of a unique form of theatre combining an actress and a choir of women roughly Tereshkova's age on one stage. It is an opportunity to tell a story which never before had the chance to be told. The production includes excerpts of Valentina

Tereshkova's original memoirs and transcripts of interviews with Soviet cosmonauts taken from Maciej Drygas' documentary "Weightless".

The film was awarded with Platinum Remi Award at the 48th Houston International Film Festival (USA) and Julia Kijowska got the Best Actress award at the Two Theatres - 15th Festival of the Polish Radio Theatre and the Polish TV Theatre.

THE SUITCASE WALIZKA

PLAYWRIGHT
Małgorzata Sikorska-Miszczuk

DIRECTOR
Wawrzyniec Kostrzewski

CINEMATOGRAPHY
Witold Płóciennik P.S.C.

SET DESIGNER
Ewa Gdowiak

COSTUME DESIGNER
Elżbieta Radke

MUSIC
Piotr Łabonarski

EDITING
Jakub Motylewski

SOUND DESIGNERS
Michał Robaczewski, Tomasz Wieczorek

PRODUCTION MANAGER
Paweł Mantorski,

PRODUCER
Włodzimierz Niderhaus

CAST
Adam Ferency, Krzysztof Globisz, Halina Łabonarska, Marta Król, Łukasz Lewandowski
67 MINS, POLAND, 2013

THE SUITCASE IS EMPTY. IT'S ALL IN THE SUITCASE.

Franswa Jackoh is looking for the truth. Led by the Narrator and the Answering Machine, he walks all the way from home to the Holocaust Museum where on one of the suitcases from Auschwitz he recognises his father's name. It's not an ordinary trip but a road to the recovery of memory and identity. The truth that had been missing from Franswa's life will suddenly strike him with incredible force. This violent reversal prompts the return of memories, situations and questions that continued to be unanswered for years. The hero's entire life passes before his eyes: childhood memories, dreams, encounters, journeys – various stages of his awkward path to self-knowledge.

The walk to the museum becomes a journey

down memory lane, and the places where Franswa stops, real or unreal, make up a mental map woven of doubts, fears and hopes related to the contents of his father's suitcase, the only things that remains of him.

The play's unusual structure and style, the bold and innovative way in which it speaks about the Holocaust, keep it from lapsing into excessive pathos and sorrow. Based on a true story, "The Suitcase" asks a broader societal question about the remembrance of the Holocaust.

The film was awarded with a Grand Prix, as well as for the best original contemporary Polish dramatic script, best cinematography and best production design at the Two Theatres: 15th Festival of the Polish Radio Theatre and the Polish TV Theatre.

